

Levi B. Newman

Lexi B. Newman

Elita
Păpușarilor
Volumul 3

STYLISHED
Timișoara, 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEWMAN LEXI B.

Elita păpușarilor / Lexi B. Newman. - Timișoara : Stylished, 2020

3 vol.

ISBN 978-606-9092-75-0

Vol. 3. - 2020. - ISBN 978-606-9092-78-1

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40) 727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

Capitolul 41

— Poftim? întrebă John, nedumerit.

Keith oftează adânc, ștergându-și fruntea transpirată și murdară cu aceeași mână tremurândă. Pare să aibă din ce în ce mai puțină răbdare, ceea ce bagă pe toată lumea în sperieți. Drew, Jordan și restul băieților au câte o poziție rigidă și ochii lor sunt fixați numai și numai pe Keith, parcă pregătiți să sară pe el.

De un lucru devin convinsă. Dacă scap în noaptea asta vie... fac măcel! Dau foc întregii insule și o să rămân să ard cu tot cu ea, până nu mai rămâne nimic din mine.

— M-am bâlbâit cumva? atacă brunetul nervos, făcând un alt pas mic spre noi. Nu ai auzit ce ți-am cerut sau îți bați joc de mine acum?

— Calmează-te, Keith! îi cere Micha, prinzându-l de umăr.

Imediat ce îl atinge, acesta se scutură ca un câine ud, obligându-l pe blond să-l elibereze înainte să-și piardă cumpătul de tot.

Drew îi face semn lui Micha să-l lase în pace, dar își păstrează în continuare poziția în defensivă. Cu corpul ușor aplecat în față, ochii bărbatului refuză să-l mai slăbească vreun pic pe brunetul mânios.

— Te-am auzit, răspunde John, calm. Doar că nu înțeleg de ce trebuie să spun ceva ce am mai spus deja, de la un capăt la celălalt.

— Deci, îți susții povestea, mormăie Keith, gânditor. Ellie te-a lovit în cap cu o piatră, apoi a încercat să fugă.

Îmi strâng pleoapele, tremurând din ce în ce mai tare lângă Jordan, care încă mă ține de braț, parcă cu teamă să nu o rup la fugă în cel mai neașteptat moment. Dacă mâna lui nu ar fi pe mine acum, cel mai sigur aş face-o. Nu pot suporta ceea ce se întâmplă în fața mea și gustul amar al învingerii. Lupta asta, la care Keith ne supune, e deja pierdută pentru mine și probabil că o știe și el, însă continuă să mă supună unei torturi greu de îndurat.

— După cum se vede și după capul meu spart, da, replică John, la fel de calm. S-a aplecat să își lege sandaua, apoi m-a lovit de două ori, înainte să fugă. Până mi-am revenit, era deja în junglă.

Înfuriată de minciunile lui sfruntate, îmi deschid ochii și mă uit la Keith, curioasă să văd dacă îl crede. Chipul lui, însă, e imposibil de descifrat acum. Se uită la mine, dar mă îndoiesc că mă vede.

— Am ajuns-o repede din urmă și ne-am luptat puțin, ținând cont că refuza să se întoarcă la resort, adaugă paznicul, pe cel mai sigur ton al său.

Chiar și nervoasă cum sunt, trebuie să recunosc că e un expert în inventat povești și în a le relata cu precizie, ca și când într-adevăr s-a întâmplat așa cum spune el. Dacă nu aş fi știut mai bine că minte de înghetaș apele, l-aș fi crezut și eu, așa că nu-l condamn pe Keith sau pe oricare dintre ceilalți prezenți. Cei zece ani pe care i-a petrecut alături de ei îl fac să fie sigur pe sine și controlat.

Spre deosebire de el, eu tremur ca varga, așteptând să fiu împușcată, omorâtă, cu toate că încă n-am

deschis gura. Aștept cu sufletul mic și cu inima chircită în piept, să mă facă praf și pulbere. N-are cum să mă creadă pe mine, în detrimentul lui, și sunt conștientă de asta. Astfel că, numai o minune m-ar mai scoate din mâinile lui la final.

— Keith, cred că ar fi mai bine dacă am discuta despre asta dimineată, sugerează Deke, la fel de panicat ca restul. Sunt sigur că o putem rezolva și altfel.

— Nu, i-o retează brunetul, fără să se uite la el. În noaptea asta ori moare unul, ori moare celălalt. Refuz să mai țin lângă mine un trădător.

Și, după cum se prezintă situația, cel care o să moară în noaptea asta o să fiu eu. Atitudinea lui John îmi spune că are exact aceeași părere ca mine, când îmi ridic ochii și mă uit la el pentru prima oară după toate astea. Are bărbia ridicată în semn de aroganță și siguranță și îl privește pe Keith în ochi, fără teamă.

— Cum ai scăpat-o? vrea brunetul să știe, mutându-și greutatea pe piciorul drept și ținând strâns în mână, pistolul negru.

— Din neatenție. Recunosc, am crezut că o pot răpune cu ușurință și m-am culcat pe o ureche. Mi-a scăpat printre mâini când mă așteptam mai puțin. Ultimul lucru pe care am apucat să-l mai fac a fost să o împușc. Am crezut că asta o s-o încetinească, dar apoi i-am pierdut urma. Am fost nevoit să mă întorc la post și să anunț fuga ei.

Keith încuviințează cu buzele strânse, în semn că a înțeles, înainte să-și coboare privirea nebună pe mine.

— Ellie?

Nodul care mi se fixează în gât de îndată ce-mi aud numele din gura lui, e imens și aproape mă sufocă.

— Nimic din ce spune John nu coincide cu povestea ta, mă informează tensionat. Nu spui nimic?

Clatin din cap, strângându-mi pleoapele până văd stele verzi în spatele lor. Dacă Jordan nu m-ar ține, m-aș prăbuși pe podea. Genunchii îmi devin moi ca jeleurile și abia mă mai susțin în poziție verticală.

— Omoară-mă odată, șuier, refuzând să mă mai uit la el. M-am săturat de astea.

— Uită-te la mine, Ellie! mârâie nervos.

Când mă uit, e cu o idee mai aproape de mine și interiorul meu îngheață de groază. Apuc să-l privesc doar o clipă în ochii verzi ca jadul, înainte ca pocnetul asurzitor al pistolului să-mi încremenească inima în piept și fața să-mi fie stropită de sânge. Tresar atât de tare, încât nici nu simt rana pe care glonțul mi-o face.

Pentru câteva secunde lungi și îngrozitoare nici măcar nu mai respir. Nimeni n-o face. Apoi aud zgomotul produs de prăbușirea trupului lui John și simt cum podeaua se zdruncină sub tălpile mele goale.

Până să-mi revin în fire, mâna lui e întinsă spre mine. În palma sa murdară strălucește unul dintre cerceii pe care îi purtam în ziua aceea – cercei pe care i-am primit cadou de la el după câteva zile de când am fost adusă pe insulă.

— L-am găsit în groapă.

Vocea lui e estompată de vârtejul din urechile mele și sunt incapabilă să îmi dau seama ce înseamnă cuvintele pe care le rostește. Trauma prin care trec e mai puternică decât tot ce am trăit până acum, inclusiv când tata mă înclua în debaraua casei ca să mă pedepsească. Abia conștientizez că nu eu sunt cea moartă, că nu al meu e sângele ce mi se scurge pe față și că pistolul ăla nu a fost niciodată îndreptat spre capul meu.

— Ellie, mă auzi? Am găsit...

Țâșnesc pe lângă el, alergând disperată spre ușile deschise ale terasei și, în următoarea secundă, icnesc lângă un tufiș cu trandafiri, prăbușită în genunchi pe pavaj. Stomacul gol îmi dă senzația că e pe cale să urce în gât și să iasă afară, dar nu vomit nimic. Nici n-am ce. Cu toate astea, greața pe care o simt e imposibil de controlat.

— Ellie!

Strigătul lui Keith mă face să mă trântesc în fund, pregătită să mă târăsc departe de el. Îl văd printre lacrimi cum iese val-vârtej pe uși, cu o expresie tulburată, dar nu apucă să se apropie. Atât Ryder, cât și Deke îl prind la timp, trăgându-l înapoi până se izbesc toți trei de sticlă.

Groaza de pe chipul lui îmi spune că își amintește perfect tot ce mi-a făcut pentru asta. E înnebunit și probabil știe că nu o să-l iert, indiferent cât s-ar căi, dar asta nu-l împiedică deloc să se zbată cu putere ca să ajungă la mine.

E posibil să ți se spargă inima? Pentru că a mea se sparge asemeni sticlei prin care Ryder îl aruncă pe Keith ca să-l țină departe.

Nu! Noaptea asta e un coșmar! Îmi prind capul între palme, nevenindu-mi să cred ce se întâmplă.

Micha se înființează lângă mine și tresar de spaimă când mă cuprinde cu ambele brațe. Primul instinct este să-l lovesc, însă mă opresc la timp și îi permit să mă ridice.

Restul e ca prin vis. Printr-o minune parcurgem livingul, în timp ce Ryder și Deke îl țin pe Keith la pământ, iar Drew mai că își smulge părul din cap lângă

corpul inert al adevăratului trădător. Tot printr-o minune ajungem în dormitorul meu și în baie.

— Dumnezeule mare, cum arăți! geme blondul, așezându-mă cu grijă pe blatul chiuvetei.

Se repede spre suportul de prosoape și smulge unul curat, cât eu fac eforturi supranaturale să-mi țin greața sub control și să nu mă uit în oglindă nici cu coada ochiului. Nu vreau să văd!

— Iar nemernicul ăla și-a pierdut mințile de tot!

Udă un colț al prosopului plușat și îl întinde spre fața mea, făcând abstracție de hărmălaia răsunătoare ce pornește la parterul vilei. Nu pot decât să-l aprob, Keith și-a pierdut mințile de tot. Îl aud răcnind cât îl ține gura.

— Ellie, ești bine?

Încuviințez frenetic, poate prea frenetic. Privirea lui Micha mă informează că nu mă crede nici măcar puțin, însă asta e tot ce pot face acum. Încă sunt șocată. Încă trăiesc un coșmar.

— Am... Am crezut că m-a împușcat, bolborosesc.

— Crede-mă, păpușă, că mi-a stat și mie inima în loc! Când l-am văzut în halul ăla..., adaugă, arătând cu degetul spre ușă, am crezut că am un coșmar. Am crescut împreună și niciodată nu l-am văzut astfel! Scoți toți diavolii din el, fetițo, și numai Dumnezeu știe câți are!

Nu mai spun nimic. Cu mâinile în poală, aștept cuminte să ștergă de pe fața mea orice a mai rămas din John, cuprinsă brusc de un sentiment de liniște. Nu merita nimic mai puțin decât o moarte violentă, cum a și avut.

Iar Keith nici măcar n-a clipit. De fapt, nici nu am văzut când a ridicat pistolul și a tras. S-a întâmplat

prea repede totul și am în continuare impresia că nu s-a petrecut decât în imaginația mea.

Și nu sunt deloc surprinsă că încep din nou să plâng. Mă trag mai aproape de marginea blatului și îmi arunc brațele în jurul lui Micha, îndesându-mi disperată fața în umărul lui. În momentul ăsta, am nevoie de sprijin așa cum n-am avut niciodată în viața mea, iar el mi-l oferă din plin, inclusiv când Keith dă buzna în dormitor, înnebunit de-a dreptul, iar blondul trânteste ușa de la baie înainte să intre peste noi. Viteza cu care o încuie mă năucește, dar nu-l oprește pe acesta să bată în ușă cu disperare, strigându-mă pe nume neîncetat.

— Dacă vrei să pleci, te scot eu de pe insulă chiar acum, îmi spune Micha serios, trăgându-se înapoi cât să mă poată privi. Poți sta în Ibiza până se liniștesc apele aici. Știu cât urăște să fie trădat de cineva și o să mai fie turbat o perioadă.

Inspirând adânc, clatin din cap, refuzându-i oferta, deși pare cea mai bună mișcare pe care aș putea s-o fac în astfel de clipe de coșmar.

Dar ce aș fi eu, dacă aș fugi? Și ce ar fi Micha, dacă m-ar ajuta s-o fac? Ambii am trece pe lista cu trădători, ținând cont că cel din spatele ușii e rupt complet de realitate.

— Mă descurc. Dacă faci asta, Keith o să te urască.

— Îi va trece.

— Nu. Mă descurc cu el. Doar am nevoie de puțin timp.

Acesta încuviințează din cap, în semn că înțelege, apoi își scarpină încurcat obrazul, privind lung ușa.

— O să-l țin eu departe de tine până atunci, îmi promite. Nu o să te deranjeze.

Înainte să mai spun ceva, Micha se strecoară pe ușa și îl agață pe Keith din mers tocmai când brunetul vrea să dea buzna înăuntru.

— Gata, amice! zbiară blondul iritat. Du-te naibii și te spală, că arăți ca dracu! Parcă ai săpat prin cimitire toată noaptea!

Tot ce se mai aude apoi e o bufnitură și ușa cum se închide în urma lor, dovadă că aceștia au ieșit din dormitor.

Ating cu vârful degetelor vânătaia din colțul gurii, înainte s-o acopăr cu un strat subțire de fond de ten. Prin fața ochilor îmi străfulgeră imagini de noaptea trecută, dar le alung cu repezeală. E una dintre nopțile la care mă voi strădui din greu să nu mă mai gândesc. În schimb, insist puțin cu mintea la felul în care arăta Keith, murdar în întregime, și la comentariul lui Micha de dinainte să-l scoată din dormitor. Într-adevăr a săpat o jumătate de noapte prin junglă, ca să-mi demonstreze nevinovăția? Ei bine, arăta de parcă ar fi făcut-o, de parcă ar fi săpat cu mâinile goale în pământ după o dovadă. E ca și când nu s-ar fi putut împăca de la bun început cu ideea că l-am trădat, că am încercat să fug de el. Ca și când ar fi avut un strop de încredere în mine și unul de îndoială în privința lui John.

John... Nu pot spune că moartea lui mă satisface complet, deși mă simt mai ușurată acum că n-am să-l mai văd niciodată. Nu voi uita prea curând sentimentul acela macabru de a fi îngropat de viu, pentru care ar fi meritat o tortură ca la carte.

Aplic un strat de mascara pe genele lungi, arcuindu-le și mai mult, holbându-mă la reflexia mea, apoi îmi pieptăn leneș părul. Înainte să prind la gât rochia

de un albastru pal, cu corset aproape transparent și modele florale din dantelă, îmi scot colierul cu perlă și îl las lângă chiuvetă, simțindu-mă din prima clipă vinovată. E pentru prima oară când îl scot, de când mi-a fost dăruit.

Îmi trec mâinile peste rochia impecabilă. Corsetul se întâlnește la mijloc cu materialul fin din mătase, ce se desparte prin două crăpături adânci, până la podea. O altă rochie de păpușă, la fel ca toate celelalte.

— Ar trebui să-ți prinzi părul.

Vocea lui Roxette mă face să mă întorc surprinsă spre ea. E în pragul băii și îmi aruncă un zâmbet crispăt, înainte să intre și să se poziționeze în spatele meu.

— Am auzit ce s-a întâmplat azi-noapte, îmi spune, privindu-mă în oglindă. Micha mi-a povestit. Vreau doar să știu că ești în regulă.

— Sunt bine.

Rămân neclintită cât blonda cu un cap mai înaltă decât mine îmi adună tot părul din față și îl trece peste umerii bronzăți, despărțindu-l egal pentru o împletitură sofisticată.

— Ții legătura cu Micha? o întreb uimită.

— Da, strâmbă din nas. Să spunem că suntem un soi de prieteni. Bineînțeles, Drew nu știe despre asta.

— Așa cum Reina e un soi de prietenă cu Deke? o iau peste picior.

Ochii ei albaștri strălucesc de amuzament, iar colțurile gurii voluptoase se arcuiesc într-un rânjet complice.

— Spre deosebire de ei, noi doar ne-am sărutat. O dată! O singură dată! Și aia pentru că eram puțin amețită.

— Da, mormăi ca pentru mine. Hai să dăm vina pe marijuana.

Roxette mă înghiontește în spate, făcându-mă să chicotesc.

— Lasă asta. Mai bine mi-ai spune ce ai de gând să faci cu Keith. Bănuiesc că nu o să-l ierți prea ușor.

Oftez, orice urmă de amuzament dispărându-mi de pe față și din ochi. Încă n-am idee ce urmează să fac cu Keith. Chiar dacă am meditat la asta toată noaptea – sau ce a mai rămas din ea –, nu am ajuns la o concluzie care să mă mulțumească.

Ar merita tot ce e mai rău pe lume pentru trădarea lui, dar o s-o pot face? Ultimele evenimente nu au șters nimic din ce simt pentru el, asta-i cert. Contrar așteptărilor, nu sunt pregătită să-l las, dar sunt pregătită să-l fac să grețe.

— Eu l-aș da de mâncare la câini, dacă există vreun câine pe insula asta, spune tot ea, încordându-se toată în spatele meu. Sau la rechini, adaugă senină. Sigur găsim un rechin prin zonă.

— Ești cam sadică, nu crezi?

Aceasta ridică nepăsătoare din umeri, continuând să-mi împletească părul concentrată.

— Dar te înțeleg dacă vrei să-l păstrezi, mărturisește. E singurul care stă între tine și Drew. Spre deosebire de ceea ce crede Mia despre tine, eu nu te condamn. Fiecare dintre noi trebuie să-și protejeze fundul într-un fel.

— Crezi că sunt cu Keith ca să-mi protejez fundul? întreb mirată.

Dau să mă întorc cu fața spre ea, dar Roxette mă înghiontește din nou.

— Stai nemișcată, la naiba! Îți strici coafura! Și ce alt motiv ai avea să stai pe lângă bruta aia? Serios, cred

că e singurul dintre toți, care e capabil să-mi ridice părul de pe ceafă de groază. Toate ne temem de el. Mereu are privirea aia... de parcă e pe cale să-și iasă din minți când te aștepți mai puțin și să te sfărâme.

Ei bine, are dreptate. Keith chiar are o privire de genul, pe lângă multe altele.

— O să spun o singură dată, Roxette, murmur. Motivul pentru care sunt cu Keith nu are nicio legătură cu licitația sau cu Drew.

— Deci, o să-l ierți, concluzionează cu glas tare.

Se întinde și ia elasticul de pe blatul chiuvetei, ca să-mi prindă coafura.

— Vom vedea.

Mă mai uit o dată în oglinda mare, înainte să mă întorc cu fața spre blonda înaltă, cu păr ondulat și ochii cât farfuriile.

— Ai emoții pentru săptămâna viitoare? o întreb curioasă.

Totuși, n-am nevoie de un răspuns. De îndată ce pomenesc despre asta, expresia ei se înnegurează, iar sprâncenele i se încruntă de confuzie.

— Nu prea sunt sigură, ridică din umeri. Dacă nu o să fie chiar așa de rău pe cât ne închipuim?

Habar nu am ce să spun în legătură cu asta. Niciodată n-am știut. Situația asta nu poate fi explicată în cuvinte.

— În orice caz, am un plan de rezervă, îmi spune senină, făcându-mi ștrengărește cu ochiul. Dacă nu-mi place, o să fug. Nu ar fi pentru prima oară când o șterg peste noapte. Am fugit din orfelinat de patru ori, până să împlinesc șaisprezece ani, apoi de cinci când am fost luată în grijă de o familie.

Schițez un zâmbet. Mi-aș fi dorit să pot fugi și eu ca ea, atunci când se înrăutățea treaba acasă, dar

niciodată nu am avut curajul necesar să o fac. Știam că, într-un fel sau altul, tatăl meu mă va găsi, iar pedeapsa ar fi fost mai rea decât orice aș fi putut trăi vreodată.

Ieșim împreună din dormitor și ne aventurăm pe coridor, Roxette păstrând măsura pasului cu mine, să mă aștepte. De data asta, picioarele mele sunt încălțate cu balerini comozi, spre deosebire de sandalele înalte ale blondei de lângă mine, care o fac și mai înaltă.

— Cred că ar trebui să merg înainte, sugerează, strâmbând din nasul în vânt. Nu e o idee bună să mă prindă Drew pe-aici.

— Părerea lui Micha? întreb amuzată.

— Mda. Ne vedem mai târziu?

— Sigur.

Îmi iau rămas-bun de la ea printr-un gest din mână, înainte ca aceasta să grăbească pasul pe coridor și să dispară.

Ajung în living ceva mai târziu și-l găsesc pe Drew pe canapea, cu o cafea în fața lui. Orice urmă de-a lui John este complet ștearsă, iar încăperea arată imaculat, fără vreun semn că s-a întâmplat ceva aici.

— Elena, mormăie în semn de salut.

— Unde e Keith? vreau să știu.

— Ce te face să crezi că știu unde e Keith?

Pufnesc. Tipul ăsta mă ia de fraieră. Nu cred că poate fi mai iritant decât atât și mai clar că noi doi nu ne vom înțelege niciodată, nici măcar de dragul nepotului său.

— Nu știu, replic ironic. Poate pentru că ți-ai făcut un obicei să fii un ghimpe în coastele lui și ale mele?

Privirea i se înăsprește, ajungând să mă privească cu dușmănie.

— Nu apreciez deloc ironia ta, Elena, mă informează sec. Ar trebui să-ți revizuiesti comportamentul,

dat fiind faptul că nu ești decât o scamă prinsă de nepotul meu.

Surâd. Chiar mă întrebam cât o să dureze să mă atace. Nu pierde vremea deloc.

— Nu asta s-a văzut azi-noapte, Drew, îi amintesc.

Maxilarul lui pătrășos se încordează, în semn de enervare.

— Fii sigură că așa ceva nu o să se mai întâmple! Noaptea trecută a fost o simplă scăpare.

— O simplă scăpare? Întreb mirată. Ai fost de față. Cred că a fost orice, numai o simplă scăpare nu. Las-o baltă! O să-l caut pe Keith singură.

Mă răsucesc leneș pe călcâie și pornesc spre ușă, dând ochii cu Jordan pentru prima oară în dimineața asta. Nu l-am văzut stând acolo, chiar lângă intrare, tăcut mâlc și discret ca o statuie. Omul ăsta ar putea fi un ninja excelent.

Îl salut printr-o înclinare din cap și pun mâna pe mânerul uși, când îmi spune lin:

— În Eden.

Zâmbesc drept mulțumire și părăsesc vila, scăldându-mă în soarele arzător al dimineții și în briza fierbinte. Nu mai pierd vremea și pornesc direct spre Eden, întrebându-mă în sinea mea care e motivul pentru care e acolo. Keith niciodată nu intră în Eden fără mine.

Șchiopătând, ocolesc vila până ajung de partea cealaltă a ei, pe aleea șerpuită ce duce în diferite direcții – spre mini-hotelul ce probabil urmează să servească drept cazare pentru clienții Elitei, spre heliport și spre grădina în direcția în care mă grăbesc cât de tare pot.

În continuare nedumerită, trec de ușa întredeschisă a serei și pătrund în jungla interioară cu miros tropical și umezită de aspersoare. Cu cât înaintez pe

potecă, cu atât mai mult mă îndoiesc că într-adevăr e aici. Grădina e acaparată de ciripitul constant al păsărilor ce zboară haotic pe sub tavanul serei. Niciun alt zgomot nu se aude înăuntru, ca să-mi ofere un indiciu despre locația sau activitatea lui.

Astfel, mă învârt în cerc câteva minute, verificând aproximativ toate ascunzișurile. Trec pe lângă crucea Sf. Andrei, pe lângă pat, pe lângă baia de grădină, ca apoi să mă opresc într-un loc pe care mi-am promis mie însămi că n-o să-l mai vizitez niciodată.

Colivia e exact așa cum mi-o imaginez, ascunsă bine în vegetație, imensă și înspăimântătoare, strălucind de-a dreptul în razele soarelui. Ușa din gratii e ferecată cu un lacăt argintiu, iar Keith e captiv înăuntru, leșinat lângă o sticlă goală de whisky, întins cât e de lung pe podea, cu fața în jos și la fel de murdar și zdrențuros ca noaptea trecută, arătând într-un hal în care n-am crezut că o să-l văd vreodată.

Sunt gata să cred că a fost închis de cineva, până calc cu balerinii cu talpă subțire pe mănunchiul de chei aruncat neglijent pe pământ, la mică distanță de colivie.

S-a închis singur acolo? Uluirea prin care trec mă face să mă apropii, cu ochii fixați pe spatele lat care se ridică de fiecare dată când inspiră. Mă simt cu o idee mai ușurată de piatra grea ce îmi strivește inima.

S-a pedepsit singur. E singura concluzie pe care pot s-o trag în momentul ăsta, când îl văd. Tocmai gustă cu neșă din propriul medicament amar ca naiba, răpindu-mi ocazia de a-l închide personal acolo, ca să simtă ceea ce am simțit și eu.

Și îl las din plin s-o facă. Poate doar astfel exorcizează și ultimul demon întunecat din el.

Capitolul 42

După aproximativ două ore în care tot ce am făcut a fost să aștept și să-l privesc, Keith dă semne de trezire. Gemând, se mișcă lent pe podeaua coliviei, depunând eforturi colosale să se răstoarne pe spate ca să sfârșească exact la fel: pe burtă.

Aproape mi-e milă de el. Aproape că simt și eu durerea de cap ce-l încearcă și cât de mahmur e, dar nu fac niciun pas să-l ajut. E fix acolo unde trebuie să fie.

— Elena, geme.

Apoi rămâne nemișcat, dând semne că e pe cale să adoarmă din nou – sau să leșine.

— Ellie, îl corectez sec.

Viteza cu care își ridică privirea pare să-l amețească și să intensifice migrena de care suferă. Geme și mai tare și clipește de mai multe ori, înainte să-și fixeze privirea pe mine, uluit să mă găsească de partea cealaltă a gratiilor.

Nu mă pot abține. Îmi înclin capul așa cum știe doar el s-o facă atunci când e curios de ceva, când încearcă să prindă privirea cuiva sau când nu-i place ce aude.

— Poftim?

— Prefer să mi se spună Ellie.

Se uită pierdut în jurul lui, înainte să ofteze adânc și să se ridice în coate, apoi în genunchi și-ntr-un final, în capul oaselor. Umărul i se izbește de gratiile din fața mea, când ultimele forțe îl părăsesc și nu se mai poate

controla. Închide ochii, meditănd la ceva preț de câteva clipe, înainte să spună încet și răgușit:

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Știu pentru ce îi pare rău, dar asta nu-mi aduce nici cea mai vagă alinare. Și-a dat și singur seama că m-a condamnat pe nedrept.

— Păi, aș fi fost dezamăgită să nu-ți pară, replic sprintenă, pe un ton mult mai batjocoritor decât intenționam. Arăți jalnic!

Ochii lui verzi se deschid, surprinzând momentul în care nu-mi mai pot stăpâni rânjetul de satisfacție și îmi împreunez brațele la piept, arogantă.

— Te bucuri de asta, constată moale.

— Nu tu ziceai că sunt o scorpie afurisită? Asta fac scorpiile afurisite ca mine, savurează decăderea cuiva. Și, în calitate de scorpie supremă, îți spun că arăți și patetic, nu doar jalnic.

— Hmm...

Se uită la mine printre pleoapele întredeschise, colțurile gurii sale arcuindu-se ușor într-un zâmbet complice, dar trist.

— O meritam pe asta.

Replica lui mă face să chicotesc de-a dreptul.

— Oh, habar nu ai că abia acum încep! Deocamdată mă mulțumesc că ești exact acolo unde trebuie să fii și că nu am mișcat niciun deget pentru asta.

— Da? Îngaimă, fără să mă slăbească vreun pic. Eu aș fi preferat să fiu în altă parte.

— Unde? Întreb cu o falsă curiozitate, arcuindu-mi sprâncenele.

— În tine.

Oho! Uite-! Tupeul lui extraordinar, căruia i-am cam dus lipsa. Mai că mă face să zâmbesc, însă mă

stăpânesc la timp. Nu sunt aici să mă hlizesc ca idioata, ci să-l pedepsesc aspru pentru toate greșelile pe care le-a făcut. Cam așa cum a făcut și el cu mine.

Și cum altfel aș putea s-o fac, ținând cont că fizic nu am nicio șansă să-l domin? E vulnerabil într-un singur punct și am de gând să profit de asta, în special acum când e închis acolo și nu mă poate ajunge.

— Vezi tu, există o problemă, îl informez prompt.

— Mi-am dat și eu seama de asta, mormăie la fel de moale, privindu-mă sfredelitor printre barele de fier. Eu sunt aici, iar tu ești acolo și ești supărată foc.

N-am cum să uit asta. Încă mă bucur în sinea mea că e încuiat acolo, deși ar trebui să mi se frângă inima că iubitul meu complet dezaxat și-a făcut asta de unul singur în încercarea de a demonstra ceva.

— E și asta o problemă, dar mai este una.

— Care? întrebă fără vlagă.

— Nu mai sunt a ta.

Trupul îi tresare și clipește derutat, de parcă abia acum și-a revenit în simțiri. Cred că n-ar fi reacționat așa nici dacă l-aș fi pocnit peste față. Privirea-i până acum suferindă se transformă în ceva întunecat, agresiv, și se înfige fără milă în mine, vrând să mă bage în sperieți. Și îi funcționează puțin, căci simt cum îmi piere rânjetul de pe buze.

— Mai ai și alte glume proaste în program sau asta e tot? vrea să știe, vorbind de data asta cu toată gura.

Cum îndrăznește?!

— Nu e o glumă proastă, Keith, bombăn enervată. O să vorbesc cu Drew și o să-i dau ceea ce-și dorește. O să intru în licitație. De bunăvoie. Nu contează ce se va

întâmpla cu mine apoi, atâta timp cât o să plec cât mai departe cu putință... de tine!

Ochii i se fac cât două hubloane de avion și, când mă aștept mai puțin, lovește cu pumnul gratiile de care se sprijină, sărind în picioare în două secunde. Rahat! Mă trag înapoi, având pentru o clipă impresia că poate ajunge prin minune la mine. Întreaga cușcă de o tonă se zdruncină în urma loviturii și Keith scoate un răcnet sfâșietor din gât.

— Ai grijă, mârâie proaspăt turbat, prinzând două bare în mâini și strângându-le până când degetele i se albesc. O singură dată dacă mai scoți porcăria asta pe gură, când ies de aici, te rup! Și așa mi-e dor ca dracu de trupul tău!

Atât reacția lui, cât și privirea amenințătoare pe care mi-o aruncă de sus, toarnă gaz peste incendiul din sinea mea și, neputând să mai suport, fac doi pași mari spre colivie, lăsându-mi cu totul capul pe spate ca să mă pot uita la el.

Cum naiba face asta? Chiar dacă e ferecat acolo, încă reușește să mă domine. Asta mă înfurie și mai tare!

— Du-te naibii! i-o trântesc.

— Ellie! răcnește tare, cât îl ține gura.

Sfinte! Mă așteptam la o reacție violentă din partea lui, dar asta... Asta este peste ceea ce speram că o să obțin!

Tremurând din toți rărunchii, își ridică mâna și și-o trece peste față, dând târcoale coliviei ca un leu turbat în cușcă. E o adevărată plăcere. Mă unge pe suflet starea lui de agonie și spală puțin din păcatele sale față de mine.

— Dă-mi drumul de aici, îmi cere dintr-odată, cu o idee mai calm, venind din nou în fața mea.

— N-ai să vezi! pufnesc. Stai bine acolo unde ești.

— Ellie, iubito, lasă-mă să ies! îmi cere mai insistent. Te rog!

Izbucnesc în râs în sinea mea. Chiar crede că mă duce de nas cu asta?

Tocmai a spus „te rog”?

— Nu o să-ți fac niciun rău, promit!

Îmi duc mâna la gură, prea amuzată ca să mă abțin.

— Nu mi-e frică de tine, Keith! zâmbesc. Dar nu te las să ieși!

— De ce?

— Pentru că nu ți-ai ispășit pedeapsa, încă. Sau preferi să te leg de cruce și să te bat cu cravașa până căpiezi? Știi tu, cravașa aia cu care voiai să mă lovești ieri.

Aproape își dă ochii peste cap în fața mea. Cât tupeu!

— Nu voiam să te lovesc, Ellie! pufăie. Voiam doar să te sperii puțin. Nu sunt un animal.

— Ești sigur? întreb, lăsându-l perplex. Pentru că mie începi să-mi semeni din ce în ce mai mult cu un măgar sadea.

Se uită o clipă la mine, surprins, apoi îl apucă râsul. Sunetul melodios pe care îl scoate îmi face genunchii să tremure de plăcere, motiv pentru care mă enervez și mai tare, de data asta pe mine. Ar merita să-l ard pe rug, nu să mă topesc după el.

— Oh, Doamne! geme, continuând să surâdă. Când o să ies de aici, să te ții bine, iubita mea! O să-ți scot din cap toate ideile alea proaste care mișună

pe-acolo. Dar până atunci, adaugă calm, o să-ți spun un singur lucru. Nu intri în nicio licitație!

— Mai vedem noi.

— Nu mai vedem nimic, Ellie. O să se întâmple asta doar peste cadavrul meu, iar Drew știe perfect că nu e cazul să mă sfideze în halul ăsta, indiferent cât și-ar dori să te vadă dispărută. Ar însemna să mă trădeze și ai văzut și tu cum reacționez când vine vorba despre asta.

Da, am văzut și nu mi-a plăcut, însă asta îmi amintește că și el se află pe lista trădătorilor și merită să fie pedepsit din plin.

— Că veni vorba, murmur, legănându-mă ușor pe călcâie, și tu ești un trădător. Ce o să faci în privința asta? Sau tu ești o îmbucurătoare excepție?

Zâmbesc când se oprește din foit, strângându-și buzele într-o linie dreaptă.

— Sunt deja aici, nu? Întreabă cu nervi.

— Da, dar nu e suficient. Să stai doar câteva ore în cușcă, arătând ca dracu, nu șterge cu buretele faptul că mi-ai călcat în picioare inima și încrederea că n-o să-mi faci rău niciodată.

— Ellie, te-am închis aici tocmai ca să nu-ți fac rău. Am fost furios și rănit și nu eram sigur că mă pot stăpâni.

— Deci, m-ai închis într-o cușcă pentru a mă proteja? pufnesc.

Incredibil! Sunt tentată să mă arunc asupra lui cu cele mai odioase înjurături pe care le cunosc, dar mă răzgândesc înainte să las vreuna să-mi scape printre buze. Nu vreau să arunc cuvinte grele. Nu pentru că nu le-ar merita, mai ales acum, ci pentru că nu aș mai putea să le retrag și, într-un final, am de gând să-l iert

– asta după ce îl voi perpeli bine de tot într-un cazan cu smoală. Nu există o altă opțiune pentru mine și da, acum mi-e mai clar ca niciodată că am înnebunit după bărbatul ăsta.

Îl iubesc cu tot cu comportamentul lui de om sărit de pe fix, cu mâinile lui și cu privirile provocatoare pe care mi le aruncă printre gratii, în speranța că o să mi se facă poftă să îl eliberez.

— La revedere, Keith!

Mă răsucesc pe călcâie sub ochii lui cât cepele și dau să plec, când vocea sa ridicată mă face să ezit, cu un picior înainte și altul înapoi.

— O să ies de aici și o să te mănânc de vie! mă avertizează, evident mulțumit că îmi ofer ocazia de a-și spăla păcatele.

Mai fac un pas și iar urlă:

— M-ai auzit?!

Oh, tare și clar! Și știu că o să iasă curând, așa că așa face bine să mă pregătesc psihic pentru asta.

Părăsesc Edenul fără să-l eliberez, întorcându-mă la vila Elitei cu un zâmbet tâmp pe fața arsă de soare. Mă simt cu o idee mai bine acum, deși știu că nu s-a terminat nici pe departe. E abia începutul. În adâncul meu încă nu sunt pregătită să-l iert, nu până nu-l trec prin toate cele nouă cercuri ale Iadului, în repetate rânduri.

Traversez livingul cu un nod în gât, uitându-mă obsesiv la podeaua spălată, în locul în care cu doar câteva ore în urmă era John. Mă întreb ce au făcut cu el, chiar dacă știu că nimeni nu o să-mi răspundă la întrebarea asta. Nimeni nu mi-a spus nici ce s-a întâmplat cu fata moartă din patul meu sau cu Brian, după ce am tras o săgeată în el. În orice caz, viteza cu care s-au

mișcat în toate cele trei cazuri îmi dă de înțeles că erau pregătiți pentru astfel de incidente.

— Ellie!

Mă opresc la baza scărilor când Ryder coboară ultima treaptă și mă prinde de umeri. Părul lui e prins într-o coadă scurtă la spate și arată impecabil, cu excepția cearcănelor de sub ochii căprui și înguști.

— Haide să mănânci ceva, mă îndeamnă, împingându-mă ușor spre ușile terasei. Pun pariu că ești flămândă!

Apoi se oprește dintr-odată, arcuindu-și curios sprâncenele, în timp ce se uită pierdut în jurul lui.

— L-ai văzut pe Keith?

Simt cum mă umflă râsul.

— Crede-mă, nu vrei să știi! chicotesc. Nu cred că o să vină la micul dejun. E puțin... prins!

Chicotesc și mai tare, ignorându-i încruntătura nedumerită. Săracul, n-are nici cea mai mică idee că prietenul lui tocmai a căzut în propria-i capcană.

— Ce i-ai făcut? vrea să știe, privindu-mă poznaș, așa cum nu credeam că o să se uite la mine vreodată.

— Eu? întreb inocent. Nimic. Și-a făcut singur!

— Dumnezeu! geme. Nici nu vreau să știu.

Ieșim împreună pe terasa din spate, în soarele arzător, și observ că una dintre uși nu mai are sticlă deloc. E singurul lucru care îmi confirmă că, ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, chiar a avut loc. Keith chiar l-a împușcat pe John fără să clipească, înainte s-o ia razna de tot.

Ceilalți patru bărbați sunt deja așezați la masă, așteptând tăcuți ca servitoarea de origine spaniolă, care mă îndoiesc că e trecută de patruzeci de ani, să-i servească. Drew e din nou în capul mesei.

— Neața! salut binedispusă.

Ryder mă conduce cu grijă spre scaunul meu, iar Micha îmi zâmbeste prietenos de lângă.

— Arăți bine astăzi, afirmă blondul, senin. Să înțeleg că maniacul nostru numărul unu nu ți-a dat bătăi de cap?

Râd din nou. *Sfinte, dacă ar ști...* Probabil s-ar înghesui cu toții pe uși acum, fiecare dorind să-l elibereze pe Keith din propria-i cușcă. Nu s-ar putea abține.

— L-am văzut plecând azi-noapte cu o sticlă de whisky, replică Trent relaxat, sorbind elegant din cafeaua lui. Sigur e mort de beat pe undeva!

— Mă îndoiesc, chicotesc, dregându-mi zgomotos glasul și făcând eforturi mari să redevin serioasă, în special când privirea tăioasă a lui Drew se înfinge în mine. E bine. E viu și nevătămat.

— Să înțeleg că l-ai văzut? vrea Micha să știe.

Și el mă privește suspicios printre gene, la fel ca ceilalți. Abia reușesc să nu le râd în față, dar cert e că postura în care l-am găsit și l-am lăsat mă distrează la culme. Nu puteam să-mi încep ziua mai bine.

Încuviințez încet.

— Atunci, n-are rost să ne facem griji că s-a înecat sau mai știu eu ce naiba, spune Micha relaxat.

Râd înfundat, aplecându-mi privirea când îl simt pe Drew sfredelindu-mă arzător de pe scaunul său. El e singurul care nu e relaxat.

— Unde e nepotul meu, Elena? mă întreabă încordat.

— Dacă vei continua să-mi spui Elena, n-o să aflî niciodată, i-o trântesc senină.

Micha mă împunge cu cotul, cerându-mi tacit să nu-l calc pe nervi, dar serios dacă mă pot stăpâni. Omul ăsta e întruchiparea tensiunii și în mod evident are o problemă cu mine.

— Unde e nepotul meu, Elena? repetă intenționat, căutând să mă enerveze.

— Nu știu unde e, blufez, iritată. Caută-l singur.

Tresar când acesta își trănțește palmele pe masă, înfuriat.

— Nu mă lua de prost, fetițo! mârâie. Dacă pățește ceva...

Îndreaptă un deget spre mine, amenințându-mă cu el.

— E băiat mare. Se descurcă.

— Jordan!

Strigătul lui mă face să mă încordez pe scaunul meu de bambus și să-mi întorc privirea spre intrarea în vilă. Paznicul iese în prag cu o expresie serioasă și nu se oprește până nu ajunge în dreptul lui Drew.

— Condu-o pe domnișoară la locul ei și asigură-te că rămâne acolo. Nu vreau să o mai văd pe-aici nici măcar în vizită.

Jordan se uită confuz la mine, apoi la Drew, arătând ca un om pus în încurcătură.

Locul meu? Bineînțeles că se referă la vila fetelor. Încă de când a ajuns pe insulă și-a dorit să mă expedieze înapoi, în pofida faptului că nepotului lui își dorea contrariul.

— Drew, mormăie Micha, nu cred că e o idee bună.

Nici eu nu cred asta. Keith o să facă o criză de nervi. Știm cu toții cât de urât face când vine vorba despre a mă amesteca cu „marfa”.

— Keith o să...

— Keith nu e aici momentan, i-o retează bărbatul sec, fluturând din mână ca să-i închidă gura. Jordan, ți-am cerut ceva!

Îmi ridic ochii spre paznicul ce nu se mișcă nici un centimetru. Rămâne lângă Drew exact ca un stâlp

de iluminat, cu fața împietrită și cu o postură perfect dreaptă.

Năucit, bărbatul își lasă capul pe spate, uitându-se lung la Jordan.

— Nu m-ai auzit sau ce?

— Îmi pare rău, dar primesc ordine doar de la Keith.

Răspunsul lui categoric mă face să izbucnesc în hohote de râs, chiar dacă știu că asta o să fie picătura ca va umple paharul. Și râd cu o asemenea poftă, încât îmi dau seama până și eu că e ceva în neregulă cu mine, nu doar ceilalți – care acum mă privesc cu expresii ușor speriate.

Sunt pe cale să cedez nervos. Toate accesele mele de râs, chicotelile discrete și starea autoindusă de bine sunt avertismentele unei clacări, dar nu mă pot stăpâni. În ultimele ore am fost târâtă prin junglă, lovită în repetate rânduri, aproape îngropată de vie și împușcată, apoi hărțuită de impresia greșită a lui Keith și de gândul că John e acolo, nepedepsit... Nu e de mirare că simt o iminentă prăbușire psihică.

Iar asta îi pune capac.

Înainte s-o dau din râs în plâns, sunt smulsă violent de pe scaun. Drew mă trage personal departe de masă, iar ceilalți sar în picioare, Micha răsturnându-și scaunul când se repede spre noi, să împiedice vreun posibil dezastru. Blondul nu apucă să mă pescuiască la timp din brațele ce mă împing spre ușă cu forța, dornice să mă alunge.

— Drew, las-o! tună Trent, panicat de direcția în care o iau lucrurile.

Dar nu mă lasă. Mă îmbrânțește cu putere, trimițând săgeți în piciorul meu rănit. Genunchiul îmi cedează lamentabil sub presiunea la care îl supun când,

din instinct, mă sprijin în el ca să-mi păstrez echilibrul și mă prăbușesc pe pavaj cu un țipăt, având pentru câteva clipe agonizante impresia că mi se frânge. Simt de parcă mi s-ar frânge.

Apoi... *Bum!*

Nici nu-l văd trecând pe lângă mine, ca o ghiulea. Apuc să mă ridic și să văd doar momentul în care masa se răstoarnă cu un bufnet răsunător, cu tot cu tacâmuri și micul dejun, când Keith se înfige în Drew și ambii aterizează peste scaune într-o învălmășeală de trupuri și strigăte.

Inima îmi plonjează în gât de spaimă. Sunetul sticlelor sparte și a pumnilor care se abat asupra lui Drew ca o ploaie, urletele și înjurăturile... toate alimentează starea de panică ce mă cuprinde pe de-a-ntregul, trăgând semnale de alarmă în mintea mea bulversată.

Trebuie neapărat să mă îndepărtez de ei, de toți. E absolut necesar pentru sănătatea mea mentală să fug mâncând pământul – un lucru pe care ar fi trebuit să-l fac de când am aterizat pe insula asta nenorocită sau când Micha a afirmat cu voce tare că lucrurile o iau razna. Nu putea să aibă mai multă dreptate!

Panicată, mă răsucesc în genunchi, cu fața spre uși. Cât ceilalți se luptă să-l smulgă pe Keith de pe unchiul său, eu mă ridic în picioare, cu gândul să o șterg cât mai departe de locul ăsta. E o nebunie curată!

Două mâini mari mă înșfacă de șolduri, vrând să mă tragă înapoi. Abia le simt, că mă și smucesc, prăbușindu-mă la loc pe pavaj, de data asta în fund, urlând cât mă ține gura:

— Ia-ți mâinile de pe mine!

Iminente clacare despre care vorbeam... e aici. Cuprinsă de panică, abia realizez că însuși Keith e cel din fața mea și se întinde să mă apuce, gâfâind după

tăvăleala cu Drew, dar asta nu mă împiedică deloc să-l pocnesc peste mâini, în încercarea disperată de a-l face să se retragă.

La naiba! La naiba! Cum a ieșit din colivie?

— Nu mă atinge! zbier la el, când îl văd cu coada ochiului întinzându-se din nou. Sunteți nebuni de legat! *Tu* ești nebun de legat!

— Ellie...

— Mai bine m-ai omorî, decât să mai stau o clipă aici cu tine, blestematele! Te urăsc de moarte, bastard afurisit!

Mă cutremur toată când Jordan se înființează în spatele meu și mă ridică de pe jos, punându-mă la loc în picioare. În schimb, Keith nu se mai mișcă. Se uită la mine șocat, parcă nevenindu-i să creadă că am scos asta pe gură. Sau poate că tonul pe care i-o spun e cel care îl face să înmărmurească, cu ochii mari și cu obraji scurși de sânge. Și pe bună dreptate, nimic nu mi-a ieșit pe gură cu mai mult patos, decât asta. Aproape cred și eu că, ceea ce se află în sufletul meu, e ură pură, nu o dragoste înflăcărată despre care ai zice că e bolnavă. Poate chiar e bolnavă, căci ceea ce simt pentru bărbatul letal din fața mea nu e deloc sănătos.

Nimeni nu se mai clintește cât timp eu și Keith ne confruntăm din priviri. Ținută de Jordan, răsuflu greoi și furtunos, încercând cu toate puterile mele să fac față valului de furie ce mă arde pe dinăuntru ca o torță.

Abia acum îmi dau seama cât de periculos e. N-are nici cel mai vag control asupra lui. E incapabil să-și gestioneze emoțiile. Cu cât acestea sunt mai puternice, cu atât mai mortal devine. E ca o bombă nucleară ce mi-a explodat în plină față.

Și observ cât de rănit e acum, până în străfundul cel mai întunecat al sufletului. Chipul lui devine atât

de ușor de citit, ca niciodată, de parcă ar fi o carte larg deschisă. Pe prima pagină stă scris că tocmai i-am servit lovitura de grație.

Zidurile lui se prăbușesc chiar sub ochii mei, lăsându-l al dracului de vulnerabil și ușor de distrus. Asta ar putea fi momentul meu plin de glorie în care să-l strivesc, și probabil aș face-o ca o idioată, aș profita de asta, dacă Micha nu m-ar scoate în regim de urgență de pe terasă, panicat, comportându-se de parcă el ar ști ceva ce eu nu știu. Ceva vital.

Nervos, așa cum nu l-am mai văzut niciodată, blondul mă trage după el în vilă, apoi pe scări și pe coridorul de la etaj, conducându-mă în mod sigur spre dormitorul meu. Confuză, mă împleticesc și mă ciocnesc de el când se oprește brusc în dreptul ușii și o deschide cu o împingere furioasă, făcând-o să se trântescă de perete. Și nu-mi pot stăpâni icnetul de surprindere când mă vâra înăuntru fără menajamente, fixându-se în prag ca să se asigure că nu mai ies.

Ce s-a întâmplat cu el? Din cea mai prietenoasă și mai calmă persoană de pe insula asta, Micha se transformă în ceva disprețuitor, că abia îmi găsesc curajul de a-l privi în ochii ce scapără de furie. Devine cât se poate de clar că am atins ceva al naibii de sensibil, ceva ce n-ar fi trebuit să ating în veci.

— Ascultă-mă bine, Ellie, pentru că nu o să repet, rostește printre dinții încleștați. Asta a fost prima și ultima oară când i-ai spus așa ceva. Dacă ții la viața ta, îți sugerez să te gândești bine ce vei scoate pe gură când te vei reîntâlni cu el, altfel eu o să fiu cel care o să te vândă primului nenorocit care îmi iese în cale!

În următoarea clipă, trânteste ușa după el și răsuțește cheia în yală, lăsându-mă singură și complet mută.

Capitolul 43

Trece o oră de când Micha m-a încuiat în cameră și până când ușa se deschide. Din vârful patului îl privesc pe Deke confuză și supărată, cum intră ținând în mâna dreaptă o sticlă de tequila și în cealaltă două pahare mici. Concentrat, închide ușa în urma lui cu piciorul, înainte să se apropie de mine și să alunece lângă pat, pe podea. Imediat ce lasă sticla jos, își ridică ochii aproape negri și bate cu palma pe locul de lângă el, așteptând tăcut să mă supun.

Ce naiba caută aici? Sau mai bine aș întreba ce vrea de la mine? Eu și Deke nu am avut niciodată nimic de împărțit, în afară de câteva cuvinte mormăite, atunci când era cazul.

Cu toate astea, fac ce-mi cere. Mă așez cu grijă lângă el, lăsând un oarecare spațiu între noi, și îl privesc încrunțată. Părul lui brunet e aranjat până în cel mai mic detaliu să pară nepieptănat, iar ținuta lui e lejeră, compusă din jeanși și un tricou alb.

— Tequila? întrebă, ridicând sticla spre mine.

Flutur din mână.

— Nici nu știu de ce întreb, bolborosește. Tocmai i-ai tras un croșeu prietenului meu. Normal că vrei tequila!

— N-am tras un croșeu nimănui, îl contrazic.

Iritată, îl urmăresc cu coada ochiului cum umple un pahar și îl întinde spre mine. Ezit, înainte să-l apuc și să-l duc la gură.

— Ai grijă, e tare!

Dar nu o spune la timp. Îl dau peste cap înainte să primesc avertismentul și îmi simt gâtul cum ia foc. La naiba, asta nu-i tequila!

— Ești cam apucată, fetițo! mi-o trănțește sec. Asta nu se bea așa.

— Dar cum se bea?

— Cu înghițituri mici, altfel o să te îmbeți înainte să-ți dai seama.

Ei bine, cred că am nevoie să mă îmbăt.

— Mai dă-mi unul, îi cer.

Întind paharul gol spre el, învârtindu-l între degete, cât Deke se uită curios în ochii mei. Probabil se întreabă în mintea lui dacă nu cumva m-am țicnit. A fost și el martor la clacarea mea nervoasă, așa că sigur crede asta.

Mi-l reumple tăcut și, în loc să-l sorb încet, așa cum m-a sfătuit, îl dau și pe acesta peste cap. Fir-ar! Gura mea e în flăcări, dar nu-mi pasă. Sunt supărată și am tot dreptul din lume să mă comport ridicol.

Deke dă și el un pahar peste cap, înghițind lichidul ca pe apă, în timp ce se zgâiește la pereți. Sper să facă conversație, dacă tot a venit. Știu că Deke nu e chiar omul cel mai vorbăreț, însă n-am de gând să stau și să mă holbez la el cum tace.

— L-ai înfuriat pe Micha, mormăie la un moment dat, fără să mă privească.

— I-ai tras-o Reinei, spun și eu.

Fața i se întoarce spre mine, încruntată.

— Credeam că spunem cu voce tare ceea ce am făcut, îl iau peste picior.

— Asta ți-a spus ea?

Nu e curios. Cel puțin așa simt, că nu e într-adevăr curios de răspuns. Pare să întrebe din complezență.

Fața lui rămâne la fel de impasibilă și imposibil de descifrat.

Iar eu am exagerat. Știu că s-a întâmplat ceva între ei doi, dar nu știu dacă lucrurile au mers atât de departe.

— Drew știe despre asta?

— Drew nu trebuie să știe nimic, mi-o retează sec.

— Aha! exclam. Deci, chiar i-ai tras-o!

Îl împung cu degetul, înainte să-mi dau seama ce fac. Drace, tipul ăsta trebuie să se relaxeze! E ca un băț. Nimic de pe fața lui tânără și frumoasă nu-l trădează. Pun pariu că e un jucător de poker foarte bun.

— Nu știu de ce te place Keith, mărturisește. Ești enervantă și proastă de gură.

Mă simt jignită.

— Nici tu nu ești o companie prea plăcută, amice, contraatac. Ești de cinci minute aici și deja arunci cu adjective nasale.

Buzele îi tresar, dar nu zâmbește. Cum spuneam, e ca un băț.

— Preferi să fiu mai crud? vrea să știe. Mi-ai lăsat lat unul dintre prieteni. Ar trebui să fiu crud!

Ochii întunecați îmi sfredelesc fața cu atenție și mă foiesc stânjenită pe podea.

— Țin la băieții mei ca la ochii din cap, Ellie, iar tu l-ai rănit pe unul dintre ei. Dar Keith nu vrea să fii rănită, așa că doar te avertizez. Niciodată să nu-i mai spui asta.

— Că îl urăsc de moarte? Sau că e un bastard?

Deke reumple paharele dintre noi, încordat până în cel mai mic fir de păr. Reacția lui îmi spune că e ceva mai mult decât niște cuvinte aruncate la nervi, în plină

criză, cel puțin pentru Keith. Chiar am atins ceva foarte sensibil.

— De ce? Întreb curioasă.

— Pentru că asta e ceea ce i-a spus maică-sa ultima oară, înainte să se împuște în cap în fața lui.

Nonșalanța cu care o spune, cât și cuvintele în sine, mă fac să mă arcuiesc pe podea, de parcă m-ar fi lovit sub centură. Ochii mi se măresc în cap de groază și rămân curând fără replică și fără glas.

Înainte să se împuște? Adică, s-a sinucis?

Brunetul împinge paharul spre mine, ignorându-mi reacția.

— De ce i-ar spune o mamă așa ceva copilului său? cutez să întreb, într-un final.

Nu mă ating de băutura mea. Sunt prea curioasă să aflu povestea asta, că nici măcar nu mă mai clintesc. Privirea mea e fixată pe Deke și aștept să-mi explice, sperând în gând să nu aleagă tocmai acum să tacă.

— Tatăl lui Keith e genul de om cu care nu ai vrea niciodată să te pui, Ellie. De ce crezi că niciunul dintre noi nu vrea ca el să vină aici?

Așadar, la asta se referea Drew când spunea despre familii. Se referea la familiile lor și probabil că acestea nu se ocupă cu lucruri mai diferite de afacerea pe care Elita o conduce aici.

— Dacă omul ăla calcă pe insula asta..., replică el, ești ca dispărută. Nici măcar Keith nu te mai poate salva.

— Asta nu explică de ce mama lui îl ura, îngaim cu noduri. Sau...

Deke încuviințează din cap, confirmându-mi bănuiala. Sunt înmărmurită. Mama sa nu era nimic altceva, decât o prizonieră.

— Era mai tânără decât tatăl lui Keith cu aproximativ cincisprezece ani. Avea doar vreo douăzeci când a fost adusă din Rusia.

Mama lui Keith era rusoaică? Sfinte! Bănuiesc că se vede pe fața mea cât sunt de șocată, căci Deke își arcuiește curios o sprânceană la mine, făcându-mă să-mi închid gura căscată.

Înșfac paharul de lîngă mine și îl dau peste cap, lăsând totul să alunece pe gât dintr-o singură înghițitură.

— A cumpărat-o?

Acesta încuviințează din nou. La naiba, sunt uluită, dar mai uluită sunt că, deși acum știu toată povestea părinților săi, Keith a făcut exact același lucru.

Cumva, toată povestea cu Amelia pare la ani distanță, ca o scuză penibilă care să ascundă adevăratul motiv pentru care am fost adusă aici. Sau poate mă înșel. Poate felul în care eu și Keith ne-am cunoscut nu are nicio legătură cu asta.

— Când Ilya a rămas însărcinată, înțelegerea între ei a fost să nu-i spună lui Keith niciodată cum s-au cunoscut și faptul că ea stătea cu el din obligație. Practic, a forțat-o să-l trateze ca pe un copil născut din dragoste și așa a și făcut. În schimb, el i-ar fi ajutat familia din Moscova să iasă din sărăcie.

Tac. Nici nu știu ce aș mai putea spune. Sunt prea șocată să mai pot articula vreun cuvânt. Cu toate astea, înțeleg ce vrea Deke să facă. Îmi povestește despre asta ca să evit pe viitor să-i mai fac rău prietenului său, fără să știu.

— Bineînțeles, asta nu a avut niciun efect, continuă el. Ținând cont că el s-a născut în astfel de circumstanțe, Ilya nu a fost niciodată capabilă să-l iubească,

iar ei îi era din ce în ce mai greu să ascundă asta. În plus, Keith nu mai era un copil de ceva timp, așa că și-a dat seama că era ceva în neregulă cu ea.

— Când s-a întâmplat asta?

Brunetul își întoarce atenția asupra mea când îmi regăsesc glasul și îi pun întrebarea pe cel mai moale ton. Ezită, cu ochii mijiți de suspiciune, parcă gândindu-se în mintea lui dacă are vreun rost să-mi răspundă la asta sau nu. Nici nu prea contează, sinceră să fiu. Nu-mi pot imagina o situație ca asta, oricât m-aș strădui. Gândurile mele sunt vraște.

Iau sticla din mâna lui, umplându-mi paharul. Trebuie neapărat să fiu beată ca să înțeleg ceva. Cert e că se strânge ceva în mine. Indiferent cât de rău și de crud e Keith, nu merita asta. Nu merita să se nască într-o familie disfuncțională, dintre un maniac și o prizonieră, nu trebuia să fie amăgit cu imaginea unor părinți perfecți și iubitori și, cu siguranță, nu trebuia să i se frângă inima în halul ăsta. *Eu* nu trebuia să-i frâng inima în halul ăsta.

Simt cum mă cuprinde furia și toată e îndreptată asupra mea. Din cauza dorinței mele de a-l răni profund, am dezgropat ceva ce trebuia să rămână acolo. Acum o să mă mai ierte?

— Când s-a sinucis mama lui?

— În ziua în care Keith a împlinit optsprezece ani. Rahat!

Mă izbesc cu capul de marginea saltelei, incapabilă să mă mai uit la el. Chiar de ziua lui de naștere?

Acum înțeleg. Știu de unde se naște frica lui de a nu fi trădat și neîncrederea lui în oamenii ce îl înconjoară. A fost trădat tocmai de cea mai neașteptată persoană, în care și-a pus întreaga încredere, iar ea i-a

spulberat-o într-un mod crud și nemilos. Și, în ciuda faptului că, pentru o perioadă a trăit cu impresia că i-am făcut același lucru, nu m-a rănit. Putea s-o facă. Ar fi putut să mă strivească într-o secundă.

— Uite, nu o să înțeleg niciodată care e treaba între voi doi, mărturisește Deke, fluturând din mână spre mine. Dar dacă nu-l iubești... nu-l mai chinui. E pregătit oricând să-ți dea drumul. Dacă vrei să pleci, trebuie doar să-i spui.

Dacă nu-l iubesc? Încep să râd pe sistem nervos, făcându-l pe acesta să mă privească nedumerit. Problema e că s-ar putea să-l iubesc mai mult decât ar fi normal, iar asta mă face de necontrolat. Îl iubesc la nebunie, ceea ce mă îngrozește.

— L-ai schimbat.

Replica lui are darul de a mă face să hohotesc și mai tare.

— Adică, vrei să spui că a fost și mai rău decât atât?

Expresia lui rămâne impasibilă.

— A fost mai rău pentru că nu a avut un motiv pentru care să se abțină, dar acum că te are pe tine, a devenit mai periculos. Nu știe să facă față emoțiilor, Ellie. Orice naiba i-ai stârni, e o bombă cu ceas. După treaba cu Ilya, a început să aibă impresia că toată lumea îl minte și plănuiește să-l înjunghie pe la spate. A devenit de-a dreptul paranoic.

— Și cum anume l-am schimbat eu? întreb curioasă. Încă mi se pare că e paranoic și se așteaptă să fie înjunghiat.

— Este, dar acum nu-l mai văd la fel de pornit să-ți distrugă viața. Nu o să te mint. Te-a adus aici pentru că, după atâta timp în care a ținut furia asta în

el, avea absolut nevoie să se descarce pe cineva și, cum Ilya și-a zburat creierii înainte ca el s-o pedepsească pentru ce i-a făcut, ai rămas tu. Te avea în vizor de mult timp. Trebuia să plătești pentru tot ce a pățimit ea, ca el să se simtă mai bine, în sfârșit! Bineînțeles, avea să fie doar efectul placebo, dar aveam încredere că asta o să-l readucă pe drumul cel bun și o să lase trecutul în urmă.

— De ce credea că, să mă chinuie pe mine în locul ei, avea să-i aducă vreo satisfacție? mă încrunt. Au trecut zece ani de atunci. De ce eu?

Ochii lui devin dintr-odată prudenți și nu se mai uită la mine în modul lui direct și nerușinat. Nici nu trebuie să mi-o mai spună, ca să înțeleg.

— Semăn cu ea, constat cu glas tare, deloc bucuroasă.

Fix ce-mi lipsea! Acum nu-mi rămâne nimic altceva de făcut, decât să răsufli ușurată că nimic din ce a plănuit nu a funcționat. M-a adus aici cu gândul să mă tortureze și a primit altceva în schimb.

— În loc să-l faci să se simtă mai bine, l-ai vindecat. Nu știu cum și, sincer să fiu, nici nu-mi pasă. Important e să știi că nu e indestructibil, cum îl crezi. Din contră, e vulnerabil și nu am de gând să te las să profiți de asta.

Mă încrunt și mai tare. Să profit? Va să zică, și el trăiește cu impresia greșită că mă folosesc de nevoile lui ca să mă protejez. Nu pot spune că sunt șocată de asta, dar nici rece nu mă lasă.

— Nu știu ce crezi tu despre ceea ce s-a întâmplat acolo, pe terasă, dar te înșeli în privința mea, i-o trântesc iritată. Voiam să-l rănesc doar ca să plătească pentru ce mi-a făcut mie, să vadă că a greșit, dar asta nu mă face periculoasă pentru el.

— Ba da, mă contrazice prompt. Ești periculoasă pentru el. Ar trebui să știi că, atât eu, cât și ceilalți, vom face tot posibilul să te ținem departe de el, dacă credem de cuviință că îi faci rău. Nu o să ne pese nici cât negru sub unghie care sunt intențiile tale.

Mi-am dat seama de asta în momentul în care Micha s-a scuturat de atitudinea lui prietenoasă și s-a întors împotriva mea într-o fracțiune de secundă. Toți sunt pregătiți să-l protejeze, chiar și de mine, de parcă Keith nu ar fi nimic altceva decât un copil rănit și ușor de distrus.

Dar nu-i condamn. Mă aștept să facă front comun în fața mea și să-l apere cu înverșunare de tot ce ar putea să-i facă rău. Am aflat cu timpul ce înseamnă Keith pentru ei și nu poate fi descris prin cuvinte. Sunt loiali, fără îndoială, numai și numai lui.

— Ce s-a întâmplat acolo, replic enervată, arătând cu degetul spre ușă, a fost doar rezultatul tuturor evenimentelor prin care am trecut în ultimul timp, nimic mai mult. Nu-l urăsc.

— Nu e vorba despre sentimentele pe care i le porți, Ellie, ci despre ce lași să se înțeleagă! se răstește. Cum spuneam, dacă nu-l iubești, ești liberă oricând să pleci. Ideea este să nu-i vinzi impresii greșite. Fii sinceră cu el și spune-i exact ce simți, chiar dacă îți-e frică. Nu o să te rănească, dacă nu-l minți.

Scot un sunet indignat, tremurând de furie lângă el. Probabil că aș putea să-i repet la infinit că nu-l urăsc, că tot nu m-ar crede. Deke, cel puțin, pare prea prudent ca să-și pună întreaga încredere în cuvintele mele.

Însă, chiar dacă mă irită ca dracu, discuția cu el mă ajută să ajung la o concluzie. Chiar dacă n-am vorbit serios când i-am urlat în față că îl urăsc de moarte,

Keith a crezut-o. Keith a mușcat din plin din răzbunarea pe care i-am servit-o într-un moment în care nu gândeam deloc, iar acum vor exista consecințe.

Nu o să mă mai creadă când îi voi spune contrariul. Nu o să mai aibă încredere în mine. Iar gândul că o să mă împingă departe, aproape mă ucide.

Mă ridic în picioare și pornesc val-vârtej spre ușă, cu gândul să clarific asta cu el, însă Deke pare să aibă alte planuri pentru mine. Agățându-mă de braț, mă smulge în spate înainte să apuc clanța.

— Ce faci?! zbier la el. Vreau să vorbesc cu el!

— Nu!

Fără vreo manieră, mă trânteste pe pat, poziționându-se în fața mea cu o figură furioasă. Câteva șuvițe de păr se desprind din împletitură și îmi aterizează peste ochi.

Dar nu mă las. Sar din nou în picioare și încerc să mă strecor pe lângă el, însă sfârșesc exact la fel, trântită pe salteaua moale, ca un obiect.

Înțepenesc, gâfâind, când întinde un deget spre mine, drept avertisment.

— Te pocnesc de nu te vezi dacă te mai miști de acolo! mârâie amenințător, toată furia din lume fiind acum în ochii lui întunecați. O să ieși de aici abia când lucrurile se vor calma, iar el o să-și dorească să vorbească cu tine. Până atunci, ai face bine să nu mă sfidezi, pentru că eu nu sunt Keith și nu o să-mi fie milă de tine!

Asta e tot ce-mi mai spune, înainte să se răsucească pe călcâie și să părăsească dormitorul, învârtind cheia în urma lui.

Trece mult timp până să-mi revin din șoc și să mă ridic în capul oaselor, trecându-mi mâinile prin părul ciufulit.

Ce a fost asta? De fapt, știu exact ce a fost asta. Elita. Până acum am fost indusă în eroare datorită sentimentelor lui Keith pentru mine. Toți și-au păstrat un comportament dulce, pentru că el voia asta, însă acum... când se presupune că am devenit un pericol pentru bunăstarea liderului pe care îl urmează orbește, a venit momentul să le descopăr adevărata față.

Ei sunt totul. Ei controlează totul. Totul le aparține lor, inclusiv eu.

Spre seară, Jordan e cel care descuie ușa, așa cum a făcut și la prânz. Mă prinde în fața peretelui de sticlă, privind în gol.

Tăcut, pătrunde în dormitor, trăgând după el un cărucior cu cina mea. Îl oprește lângă cel cu masa de prânz, de care nu m-am atins deloc, și mormăie o înjurătură grosolană.

— N-ai mâncat nimic! mă acuză nervos.

Nu-l bag în seamă. Mă uit scurt la el peste umăr, apoi îmi întorc înapoi atenția afară, chiar dacă nu văd nimic, în afară de umbra unei jungle interminabile și vârful cupolei de sticlă ce ascunde Edenul.

— Ellie, trebuie să mănânci ceva, mă ceartă. Nici nu știu de când nu te-am mai văzut mâncând.

— De când e treaba ta dacă mănânc sau nu? Îl întreb dezinteresată. Și unde e Keith?

De data asta mă întorc cu tot corpul spre el, curioasă de răspuns. Jordan, în schimb, doar își strânge buzele într-o linie dreaptă.

— S-a închis din nou în colivie, să-și bea mințile?

— Nu cred, mormăie. Adevărul este că nu l-am mai văzut de azi-dimineață, dar e aici pe undeva. O să revină când e pregătit.

Când e pregătit? Deci, chiar l-am rănit, poate mai mult decât aveam impresia până acum.

Oftând, mă uit la ușa larg deschisă, apoi îi întorc din nou spatele, împreunându-mi brațele la piept.

— Când o să mi se dea voie să ies de aici? îl întreb, schimbând subiectul.

Nu mă pot gândi la Keith acum și la ce am făcut. Nu-mi place deloc felul în care inima mi se chircește în piept.

Ochii mi se mijesc în întuneric când văd o licărire în direcția grădinii. Sigur e doar luna plină ce se reflectă în sticlă.

— Încă nu știu. Acum că Keith nu e prin preajmă, Drew își dorește să rămâi aici. Nu știu pentru cât timp.

Nicio surpriză. Logic că Drew a preluat frâiele, acum că nepotul lui nu e prin preajmă să-i strivească iar fața. Pun pariu că arată rău și că pe chipul lui enerwant stau urmele pumnilor iubitelui meu. Asta îmi aduce o oarecare satisfacție.

Sticla cupolei licărește încă o dată, făcându-mă să mă încrunt. Oare el e acolo? Oare s-a ascuns din nou în Eden, ca să se pedepsească? Sau poate e acolo să-mi pregătească mie o pedeapsă pe măsură.

Brusc, aceasta se luminează și mai tare, ieșind în evidență prin bezna nopții. Asta nu mai e luna ce se reflectă în sticlă și întețesc lângă perete, ochii mărimindu-mi-se în cap cât două felinare, când mă lipesc de geam ca să văd mai bine.

— Arde...

Întregul trup mi se încordează.

— Ce? întreabă Jordan, buimac.

— Arde Edenul!

Capitolul 44

— Keith!

Urletul înfiorător ce-mi păărăsește gura parcă nu-i al meu. E plin de disperare, o disperare prin care n-am mai trecut niciodată și care mă devorează pe dinăuntru ca un cancer, în timp ce alerg ca o nebună pe scări.

Dumnezeule mare!

— Keith!

Strigătul meu de teroare se sparge de pereții livingului și toată lumea sare în picioare. Mă fac grămadă la baza scărilor după ce picioarele îmi derapează pe podea. Prăbușirea dureroasă de care am parte mă împiedică să ajung la el, să-l scot de acolo.

Știi că e în Eden! Cineva să-l scoată!

— Ellie!

Cineva urlă la mine, pe măsură ce încerc să mă adun și să mă ridic. Un paznic dă buzna în vilă surescitat, anunțându-i pe toți de incendiu.

Îmi simt sufletul făcându-se praf, cauzându-mi o durere mai mare decât cea care îmi străfulgeră piciorul rănit. Izbucnesc în plâns dintr-odată, pentru că nu-i pot face față. Nu mă pot confrunta cu așa ceva. Te rog, nu!

Nici nu știu cum sar în picioare și mă izbesc de tocul ușii larg deschise, în încercarea de a ieși cât mai repede. Acestea mă duc în pas alergător spre grădina ce luminează cerul ca o făclie.

Trebuie să ajung acolo! Trebuie să-l salvez!

Pornește un incendiu și înăuntrul meu. Teroarea prin care trec nu se poate măsura în cuvinte. Niciodată

nu mi-a fost mai frică și niciodată nu m-am simțit mai aproape de a mă face una cu pământul. Flăcările dinăuntru cupolei din sticlă îmi luminează calea pe care să merg și picioarele prind viteză maximă spre intrarea larg deschisă, dinspre care vine un val imens de căldură.

— Keith!

Fără să stau vreo clipă pe gânduri, mă arunc ne-bunește spre intrare, hohotind din toți rărunchii.

— Ellie!

O forță mă trage deodată în spate, smulgându-mă de la pământ înainte să mă avânt în flăcări, și sunt imediat întoarsă cu fața înapoi. Două brațe de oțel se încleștează în jurul meu, strivindu-mi mâinile de corp și coastele. Un buluc de paznici vin spre mine, gata să mă trântescă și zbier cât mă ține gura.

Mă sparg în mii de feluri. Gândul că el e înăuntru mă sfărâmă, pur și simplu. Și înnebunesc. Practic, simt cum până și ultima brumă de rațiune îmi părăsește mintea, ținându-mă de tot. Plâng, mă zbat și urlu ca din gură de șarpe, de parcă pe mine m-ar înghiți de vie focul ce face praf fiecare colț din Raiul meu.

— Lasă-mă! Dă-mi drumul!

Îl lovesc cu picioarele pe cel care mă ține strâns în aer. Mă zbat cât de tare pot, dar refuză să mă lase să intru și să-l salvez.

— Nu! Nu! Lasă-mă să intru! Lasă-mă să-l scot!

Chiar nu vede? Nu aude cum inima mi se izbește de cutia toracică, vrând să iasă afară? Face atât de multă gălăgie încât ar putea s-o audă lumea întregă, nu doar el. Se strivește de pereții trupului meu ca să fugă acolo.

Nu pot să mă uit la ei cum ezită în fața intrării și nimeni nu sare să-l salveze. De ce nu-l scoate nimeni?

— Dă-mi drumul! strig mai tare, răgușind pe loc.
Vreau să mor cu el! Lasă-mă să mor cu el!

Agonia prin care trec, privind prin sticlă cum Edenul e înghițit de flăcări tot mai mari și mai fierbinți, e ucigătoare.

— Te rog! Nu pot trăi fără el, te implor! Lasă-mă să intru!

Hohotesc și mai tare, corpul meu epuizat lăsându-se moale în brațele ce mă trag cât mai departe de grădină. Nu-l pot lăsa să mă ducă de aici! Aici vreau să mor!

Cu ultimele forțe, mă scutur o dată și aproape îi alunec din mâini. Picioarele mele goale ating pământul și fac doar un pas, înainte să fiu prinsă din nou, răsucită în aer și trântită cu putere pe alee. Cineva urlă tare să se dea drumul la aspersoare, iar trupul mi-e încălecat rapid de un corp greu, ținându-mă la sol.

Zbier la el, înnebunită de-a dreptul. Mă zvârcolesc și mă arcuiesc sub greutatea ce-mi ține corpul lipit pe alee, căutând disperată o cale să ies. Îl lovesc cu toată forța mea peste față, dorindu-mi cu ardoare să-l omor pe nemernicul ce-mi vorbește întruna, fără să aibă idee că nu aud nimic din ce naiba îmi spune. Sângele ce-mi pompează în urechi de disperare îmi inundă timpanele și doar îl văd ca prin ceață dând din gură, în vreme ce mă contorsionez sub el în toată felurile.

— Ellie!

— Dă-te de pe mine!

Îl pocnesc peste față, chiar dacă în adâncul meu se trezește ceva.

— Uită-te la mine, la dracu!

Tunetul ce-i iese pe gură pătrunde prin pătura de spaimă, dar nu mă oprește nici pe departe. Ridic brațul și dau să-l lovesc din nou, când degetele i se înfășoară

în jurul încheieturii mele și mi-l oprește la câțiva centimetri de obrazul lui ars de soare. Ochii verzi mă străfulgeră fără milă și încremenesc sub el, realizând într-un final cine e.

Tot ce mai rămâne din mine sunt găfâieli sonore și greoaie, o ușurare binevenită care mă face să mă scurg pe alee și hohote nestăpânite de plâns.

— Sunt aici. Ellie, sunt aici, iubito! Uită-te la mine!

Mă uit și tot nu-mi vine să cred că e teafăr, motiv pentru care plâng și mai tare, nemaiputând să mă opresc. Suspinând fără vreun control, îl las să mă apuce de mijloc și să mă ridice în poala lui, apoi să mă strângă la piept. Îmi arunc brațele după gâtul său, strivindu-l între ele, și îmi lipesc întreaga față de pielea lui fierbinte și transpirată.

— Arde...

La naiba, nici nu pot continua. Glasul îmi piere la jumătatea propoziției, simțindu-mă prea epuizată și stoarsă de orice emoție. Am crezut că arde și el, nu doar Edenul, așa că e aproape ireal să-l am acum în brațe. Parcă ar fi trecut o veșnicie.

— Lasă-l să ardă, șoptește, mângâindu-mi apăsat capul.

Se ridică în picioare, ținându-mă strâns înfășurată în jurul lui, apoi se întoarce și pornește spre vilă. Peste umărul lui îi observ pe toți stând lângă intrare, dar prin cupola de sticlă nu se mai vede nimic altceva, în afară de un fum negru și gros. Nicio flacără care să-mi înghită Raiul sau iubitul.

Continui să tremur și să-l strâng cu toată forța și când mă duce spre dormitorul lui, împiedicându-se în picioare. Cât ceilalți se străduiesc să oprească dezastul pe care cel mai probabil l-a făcut cu propriile

mâini, Keith mă izbește de ușă, aplecându-și capul să-mi găsească gura.

Sărutul pe care mi-l dăruiește are totul în el. Scuze, regrete, dragoste... Condimentate toate cu un strop de nerăbdare și unul de disperare pură. Limba îi plonjează înăuntru, cu brațul drept mă ține, iar cu celălalt bâjbâie orbește după clanță. Nu contează că aproape mă scapă în clipa în care mă năpustesc asupra lui ca o dementă, ca o dependentă care își vrea neapărat doza înainte să intre în sevraj. Am înțeles deja că sunt pierdută și că nu o să mă mai recuperez niciodată.

Ating podeaua cu picioarele abia când dăm buzna înăuntru, într-o învălmășeală de trupuri aprinse și mâini neastâmpărate. Mă împinge spre pat, continuând să mă sărute haotic, cu răsuflarea întretăiată, iar degetele mele se înfig în cămașa lui curată, sfâșiind-o când mă îmbrânțește nemilos pe saltea. Un nasture mi se izbește de nas și alții plonjează prin încăpere.

Nu-mi lasă timp să-mi revin în fire și să-mi potolesc tremurul sau spaima ce încă îmi face inima să bată la viteză maximă. Apucându-mă zdravăn de brațe, mă trage în capul oaselor și îmi desface rochia din jurul gâtului, căutând grăbit fermoarul care să lărgească corsetul.

Cu nasul în pieptul lui dezgolit de cămașa acum desfăcută, nu rezist să nu-i cuprind sfârcul cu dinții, mușcându-l cât de tare pot și făcându-l să tresară. Miroase incredibil, a apă de mare și gel de duș.

— Ah! sâsâie îndurerat. Nemernică mică!

Își îndeasă mâna în părul meu împletit și îmi trage capul pe spate ca să eliberez sfârcul torturat dintre dinți, obligându-mă să mă uit la el. Îmi dă drumul doar ca să-mi spulbere corsetul, apucând cu ambele mâini de fermoarul scurt din spate, ce mi-l strânge pe tors. Cu

aceeași grabă îi desfac și eu pantalonii, lingând pielea fierbinte și catifelată a abdomenului tare din fața mea.

Am o așa mare nevoie de el, încât nu mai țin cont de tact sau de faptul că aproape îi rup cureaua. Nici el nu mai pare să țină cont de ceva, căci rochia mi se spulberă în mâinile sale, bucăți din ea căzând la picioarele noastre. Îmi trage din nou capul pe spate, ținându-mă strâns de coadă, de data asta pentru a mă săruta adânc; buzele și limba lui îmi masează pe de-a-ntregul gura inundată de salivă.

Nu apuc să-i scot și pantalonii, iar cămașa încă atârnă pe umerii lui. Mă întinde pe spate, cu el peste mine, răcoarea așternuturilor făcându-mă să-mi arcuiesc înfiorată spatele și să-mi zdrobesc sânii goi de pieptul lui.

Cu o singură ridicare, mă aruncă în mijlocul patului. Gura îi coboară pe valea dintre sâni, lingând pielea ușor transpirată, până când buzele se strâng în jurul unui sfârc întărit. Îl suges cu nesaț, trăgându-l atât de tare și de brusc în adâncul gurii, încât mă încordez toată. Icnetul ce-mi alunecă printre buze îl face să-i dea drumul doar ca să-l apuce din nou și din nou, jucându-se atât cu el, cât și cu nervii mei.

Nu-și putea găsi un moment mai prost în care să-mi pună la încercare și ultima fărâmbă de răbdare. Ultimul eveniment al serii m-a dezgolit de tot și acum mă trezesc zvârcolindu-mă sub el, vulnerabilă ca naiba.

Am deja lacrimi în ochi când Keith se întinde după celălalt sfârc. Nici măcar nu mai tresar când mușcă feroce pielea încinsă, alunecând fluid între coapsele mele. Ai crede că trece o veșnicie până ajunge să mă muște și de centrul cu terminații nervoase, înainte să-l dezmierde cu limba, însă se mișcă prea repede ca să mai apuc să-l opresc.

Gemând, mă ia cu asalt. Îmi tremură până și stomacul, nu doar trupul tensionat ce își dorește cu orice preț o descărcare. Suge și linge până mă aduce în pragul unei nebunii reale și copleșirea e de un milion de ori mai mare. Îmi simt un nerv făcând ravagii în capul meu buimac și un altul în josul abdomenului. Și, ca situația să devină și mai rea, guriile sale se alătură și două degete obraznice, ce alunecă prin umezeală și se strecoară în locul cel mai cald. Aproape sar de pe saltea când le împinge și mai adânc, urmând să le îndoie. Geamătul ce-mi evadează printre buze se sparge de pereții dormitorului luminat de o singură veioză.

— La dracu!

Ochii lui se ridică asupra mea când și eu îmi ridic capul să-l văd, privirile noastre întâlnindu-se la mijloc. Dau să mă ridic și să-l opresc, neputând să mai rezist, dar cu mâna mă trânteste la loc pe saltea, palma lui alunecând pe pieptul meu până ajunge la gât.

Cu o smucitură ușoară, mă fixează de saltea, iar gura îi devine și mai necruțătoare, la fel ca degetele ce se arcuiesc în mine, intrând și ieșind într-un ritm nebunesc. Parcă m-ar biciui cu ele, căci fiecare împingere pe care o execută mă străfulgeră până în creier și gura mea refuză să mai tacă.

Târziu îmi dau seama ce încearcă să facă. Insistența lui de a rămâne între picioarele mele, deși nu sunt nici măcar pe-aproape de un orgasm cutremurător, îmi dă de înțeles că vrea dinadins să mă termine, ba chiar își dă toată silința.

Dar îi simt tulburarea. Simt că nu e cu mintea aici. Simt cât de tare se străduiește să se concentreze și să termine ce a început, chiar dacă eu ajung la concluzia că nu mai are niciun rost.

— Nu pot, scâncesc, izbucnind în plâns. Keith, nu pot.

Umerii i se scutură și se oprește, în timp ce eu mă înec în sughițuri. Pentru o clipă agonizantă am impresia că râde, dar când își ascunde fața transpirată în abdomenul meu, înțeleg că nu sunt singura care are impresia că tocmai a fost întoarsă pe dos și e copleșită peste limită de tot ce ni s-a întâmplat în ultimul timp. Și plânge așa cum n-am mai văzut niciodată un bărbat s-o face, cutremurându-se din toate încheieturile. Mă împinge ușor, îndemnându-mă tacit să-l cuprind cu picioarele de tors și cu brațele de cap, ca să-l țin cât mai aproape, cât se îneacă în propriile hohote.

Oare e posibil să mi se frângă inima mai tare decât s-a frânt? O simt spărgându-se pentru bărbatul ăsta, ce suspină asemeni unui copil și ale cărui lacrimi se scurg pe abdomenul meu și în adâncitura buricului.

După minute întregi de agonie, în care doar am plâns și l-am ascultat pe el plângând, mă simt mai eliberată și Keith pare să se simtă la fel. Chiar dacă încă nu e pregătit să-și ridice fața, umerii săi nu se mai scutură și trupul până acum încordat s-a mai relaxat puțin. Nasul lui îmi mângâie acum zona din jurul buricului, pe când eu îmi trec degetele prin părul lui umed, ce-mi gădilă pielea sensibilă.

— Nu te merit.

Când vorbește, într-un final, vocea îi sună răgușită și buzele i se freacă de mine la fiecare cuvânt. Nu mă privește. Parcă ar fi rușinat să se mai uite în ochii mei acum, după ce am fost martora celui mai vulnerabil moment al său. Nu are habar că acum îl văd mai real ca niciodată.

— Te-am chinuit... Nu vreau să te mai chinui.

— Tu ai dat foc Edenului? îl întreb, încă înecându-mă în suspine după sesiunea de plâns.

El doar încuviințează din cap.

— De ce?

— A fost construit să te pedepsească, iar eu nu vreau să te mai rănesc. Nu pot să-ți mai fac asta. Nu vreau să-ți mai fac asta.

Mă sărută pe abdomen, evitând în continuare să-și ridice fața ca să-l pot vedea.

— Iartă-mă, îmi cere moale, sărutându-mi din nou pielea ce se înfioară sub atingerea lui. Te implor, iartă-mă. Nu merit, dar iartă-mă.

Într-un final, își ridică ochii înroșiți spre mine, implorându-mă și din priviri, nu doar din vorbe. Îmi vine să plâng iar și probabil că se vede asta, căci Keith se ridică asupra mea cu o mișcare fluidă, vărându-și brațele sub capul meu și lipindu-și fruntea de a mea.

— Șhh, nu plânge, iubito. Dacă vrei să mă distrugi pentru tot ce ți-am făcut, fă-o, dar nu mai plânge. Te rog!

Rugămintea îi iese pe gură cu disperare și strânsoarea i se intensifică, pe măsură ce își lasă corpul să se așeze între coapsele mele.

— Ellie!

Mă lupt din greu cu lacrimile ce-mi umplu ochii, obligându-le să se retragă. Brațele i se strâng și mai tare.

— Mă iubești? mă întreabă aproape în șoaptă. Spune-mi că mă iubești, Ellie. Spune-mi că ai vorbit serios și nu poți trăi fără mine, altfel o să te las să pleci. Nu mă urăști, nu-i așa?

Își ridică fața, privindu-mă prelung în așteptarea răspunsului meu. Văd cât se îndoiește de ceea ce simt pentru el. Ochii săi înroșiți de plâns îmi cercetează cu viteză chipul.

Fir-ar! Îmi vine din nou să plâng.

— Te iubesc, murmur copleșită.

Răsuflarea i se poticnește și bărbia îi tremură.

— Spune-o încă o dată. Încă o dată, iubito, te rog.

— Te iubesc, repet, adâncindu-mi degetele în spatele lui, pe sub cămașă. Te iubesc. Te iubesc, la dracu!

Buzele lui îmi zdrobesc gura pe neașteptate, cu un geamăt profund, înghițindu-mi toate cuvintele pe care voiam să i le mai spun. Îmi strâng cu putere pleoapele când se freacă de mine, iritându-mi centrul coapselor cu materialul dur al pantalonilor. Îmi dau seama ce vrea de la mine și fără să mi-o spună, așa că îmi strecor mâinile între noi și îi desfac, în timp ce el îmi linge haotic interiorul gurii.

Iisuse! Viteza cu care iau foc e nouă. Mă trezesc disperată să-l dezbrac cu totul, dar strânsoarea lui nu-mi lasă deloc spațiu de mișcare. Abia reușesc să-i împing pantalonii pe coapse, că se și înfinge în mine, până la capăt, eliberându-mi la timp gura ca geamătul ce-mi țâșnește printre dinți să răsunе cu putere în dormitor.

Și nu-mi lasă timp să mă obișnuiesc cu el în mine, indiferent cât de chinuitor se dovedește a fi. Îndesându-și fața în scobitura gâtului meu, spatele i se arcuiește sub palmele mele într-un mod delicios și se împinge cu forță în interiorul torturat, ce se mulează pe dimensiunea lui ca o mănuașă. Se împinge din nou, și mai tare, smulgându-mi de data asta un țipăt.

Geme lângă urechea mea atât de erotic și de seducător, încât simt cum mi se ridică părul pe ceafă.

— Spune-o iar!

— Te iubesc, murmur gâfâind.

Se înfinge mai adânc, lovindu-mi cu putere orgasmul iminent ce refuza la început să apară. E prea greu de îndurat, prea multă presiune. Umărul lui îmi apasă bărbia și aproape mă sufocă, dar nu-mi pasă. Mă ține lipită de el, de parcă și-a propus în minte să mă facă una cu el și îmi doresc asta.

Lipindu-și gura de urechea mea, îmi șoptește:

— Ești universul meu.

Cuvintele lui pun capac peste tot ce a rămas nerostit și mă prinde în ambuscadă, ridicându-și capul ca să-l sprijine de al meu, înainte să se izbească în mine. Momentan, nu mai contează de ce a plâns el sau de ce am plâns eu. Acum descărcați de tensiune, devenim concentrați doar pe ceea ce facem și pe felul în care ne simțim unul pe celălalt. Gemetele tot mai profunde, mai intense, sunt cele care vorbesc pentru noi de data asta și o fac cât se poate de zgomotos, descriind perfect cât de mare e plăcerea și nevoia de a ne devora reciproc.

Și, cât el se mișcă neobosit între coapsele mele îndurerate, urcându-mă cu fiecare împingere spre înaltul cerului, reușesc cumva să-i rup de tot cămașa. Rămân cu fâșii de material în mâini, strângându-le până nu-mi mai simt degetele, ca să rezist vârtejului nimicitor din abdomen.

Orgasmul mă lovește dintr-odată, când mă aștept mai puțin, făcându-l pe Keith să icnească de surprindere, și simt cum mă contract cu putere în jurul lui. Geamătul ce-mi iese este prea sonor și probabil l-a auzit toată casa, dar să fiu a naibii dacă-mi pasă.

Fața îmi explodează în flăcări când îl aud prin sângele ce-mi vâjâie în urechi, înjurând de mama focului. Ridicându-se în coate, se mai înfinge de două ori în mine, înainte să se încordeze tot, apoi să mă strivească de saltea, având parte de propriu orgasm devastator și fierbinte.

— Dumnezeule, geme, îndesându-și la loc fața în gâtul meu și gâfâind după aer. Mereu mă iei pe nepregătite.

— Ce vrei să spui? Întreb buimacă, luptându-mă la rândul meu să respir.

Mă strânge prea tare, însă nu mă îndur să-i cer să mă elibereze.

— Iubito, de fiecare dată când ai orgasm, parcă te lovește un tsunami. Aproape îmi sari din brațe.

— Scuze, strâmb din nas.

Transpirat și stors, se ridică să mă privească, iar în ochi îi joacă o luminiță de amuzament și încă ceva.

— Îmi place la nebunie, mărturisește. *Tu* îmi plăci la nebunie.

Mă sărută scurt pe gură. Mă mai privește o clipă, apoi își înfige limba printre buzele mele, depărtate de uluire, și tachinează cerceul dintr-a mea, gemând de plăcere.

— Țla îmi place la nebunie, șovăie, simțindu-l zvâcnind în mine de excitare. Oh, Doamne, mă omori!

— Te iubesc.

Geme din nou, mai adânc. După ce i-am urlat în față că îl urăsc de moarte, probabil că nu o să se mai sature niciodată să mă audă spunându-i asta.

Stomacul îmi face o tumbă zgomotoasă, distrugând momentul dulce dintre noi și făcându-l pe Keith să chicotească.

— Când a fost ultima oară când ai mâncat, iubito? mă întreabă amuzat.

— Nu mai țin minte. Nu prea mă dau în vânt după fructele de mare, nici măcar când sunt pe o insulă exotică.

Cu o figură gravă, Keith ia decizia de a se retrage din mine, aerul blocându-mi-se în gât când lasă în urma lui o senzație de disconfort și gol. Sunt tentată să-l înșfac și să-l trag înapoi peste mine, însă nu-mi lasă ocazia s-o fac. Se ridică de pe pat, privindu-și circumspect cămașa flendurită. Dă să rânjească, dar se strâmbă în momentul în care își îndreaptă spatele, apoi se întoarce. Dungi roșiatice îi împânzesc pielea

bronzată, de la omoplați până la bază, și pun pariu că doar unghiile mele sunt vinovate. Sigur crede același lucru, căci imediat îmi trânteste o privire arogantă, arcuindu-și sexy o singură sprânceană.

— Nu o să întreb, mi-o retează senin. Ridică-te! O să căutăm ceva prin frigider, cu care să-ți hrănesc gura aia scandaloașă.

— Îmi adori gura asta scandaloașă.

Rânjind, se întinde după mine și mă trage din pat, ridicându-mă cu forța în picioare. Mâinile sale mă prind de șoldurile goale.

— Îți ador gura scandaloașă, mă aprobă cu seriozitate. De fapt, te ador toată, începând de la părul tău lung și frumos, până la degetele tale mici de la picioare. Dar ochii... Oh, drace, mor după ochii ăia de felină!

Mă sărută zgomotos pe gură, moment în care stomacul meu se revoltă încă o dată, anunțându-mă că îi e foame.

Izbucnește în râs, iar eu doar mă uit la el, minunându-mă în sinea mea că același bărbat care acum râde de mine, a plâns în fața mea.

Și totul devine limpede. Nu-l mai văd pe Keith așa cum îl vedeam, ca pe ceva imposibil de distrus. Din contră, fragilitatea lui o bate pe a mea, oferindu-mi nenumărate ocazii de a-l doborî.

Tulburată, mă lipesc de pieptul lui, închizând ochii. Se oprește din râs, iar brațele sale mă prind mai bine, strângându-mă călduros.

Cu siguranță nu o să mai fac niciodată asta.

Oftând, mă trage și mai aproape și îmi sărută prelung vârful capului.

— Ellie...

— Hm.

— Fii mireasa mea.

Capitolul 45

Aerul mi se blochează în gât și sunt rapid dezarmată de orice cuvânt pe care aș putea să i-l spun. Să fiu mireasa lui? În astfel de circumstanțe, poate însemna orice. Poate fi o cerere spontană în căsătorie, în stilul Keith Levine, sau poate fi ceva mai simplu, un fel de „vreau să te păstrez”.

— Întoarce-te, îmi cere dintr-odată, apucându-mă de umeri.

Complet mută, mă întorc cu spatele la el, chinându-mă să-mi potolesc bătăile accelerate ale inimii agitate. Ce a vrut să spună cu asta?

— Să nu-ți mai prinzi părul, spune hotărât, desfăcându-mi împletitura făcută de Roxette. Sunt nebun după părul ăsta și vreau să te pot prinde de el atunci când îmi doresc. Ai înțeles, iubito?

Încuviințez din cap, cât el îl lasă liber pe spate, să mi se întindă până în dreptul fundului în onduleuri lejere. Își trece mâinile prin el de mai multe ori, pieptănându-l cu degetele, înainte să și le înfigă adânc și să mă tragă în spate, până mă lipesc de trupul lui înalt și fierbinte, iar vârful capului ajunge să-i împungă pieptul. Gâtul mi-e arcuit într-o poziție incomodă și îl văd zâmbindu-mi sexy, cu un colț al gurii. Buzele i se lipesc de fruntea mea într-o sărutare suavă.

— Fii mireasa mea, Ellie.

Înghit în sec.

— Nu știi ce înseamnă asta, îi mărturisesc rușinată.

— Vreau să fii a mea fără să te cumpăr. Vreau să fii a mea pentru că și tu îți dorești asta. Și mai vreau să te gândești bine, înainte să-mi răspunzi. OK?

— OK.

Gemând, mă sărută din nou pe frunte.

— Fetița mea frumoasă.

Trag adânc aer în piept când mă eliberează și dispăre de lângă mine. Când mă întorc, e deja în dreptul șifonierului și se dezbracă de cămașa ruptă, aruncând-o pe podea. Scoate una nouă, din pânză albă, dar n-o pune pe el. Se apropie de mine cu ea în mână și, într-un singur minut, îmi acoperă trupul gol, îmbrăcându-mă cu o grijă inutilă, cât eu doar mă holbez la el.

E atât de frumos, încât îmi taie respirația. Chiar dacă ochii lui încă poartă urmele sesiunii de plâns, nu mai sunt umbriți de acea tristețe pe care nu credeam că o s-o văd vreodată în ei. Acum strălucesc de-a dreptul.

Apoi îmi amintesc de discuția pe care am avut-o cu Deke și de faptul că l-am rănit și simt cum mi se strânge stomacul, dar nu de foame. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a făcut de la început și până acum, să-l văd trecând printr-o așa agonie nu mi-a adus nicio satisfacție.

— Deke mi-a spus despre mama ta, îl informez moale, pe când el îmi încheie nasturii.

Și n-are nici cea mai mică reacție. Fața lui rămâne la fel, chiar dacă tocmai i-am spus că știu totul. Asta înseamnă că nu-i pasă sau că se aștepta să aflu?

— Din cauza ei ai...

— Îmi pare rău că ai văzut asta, murmură. S-au adunat prea multe în ultimul timp.

Prin urmare, recunoaște că a avut un moment de pură slăbiciune? Cred că e singurul bărbat căruia nu-i

este rușine să-și exteriorizeze sentimentele în fața cuiva, mai ales în fața unei femei. Cel puțin, e singurul bărbat care a făcut asta în fața mea și care recunoaște cu voce tare că nu s-a mai putut abține. Asta îl face al naibii de... uman. Îmi dă peste cap toate impresiile pe care mi le-am făcut despre el.

— Știu că am gafat-o cu tine, dar nu vreau să mai aud vreodată că mă urăști.

Sinceritatea cu care o spune, cât și felul direct în care se uită la mine, mă fac pe mine să mă rușinez de îndrăzneala pe care am avut-o.

— Am făcut greșeli cu nemiluita, Ellie, mărturișește. Dar acum sunt conștient că tu nu ești ea și n-o să mai fac niciodată confuzia asta. Am fost conștient și că, ce s-a întâmplat cu Amelia, n-a fost vina ta.

— Atunci, de ce ai folosit-o drept scuză? îl chestionez confuză, lăsându-mi capul pe spate când mâinile sale îmi cuprind obrazii.

— Ei bine, nu o să te mint, replică serios. Simțeam nevoia să mă agăț de orice lucru, oricât de cât de insignifiant ar fi fost, pentru că altfel n-aș fi putut să te pedepsesc. M-am încăpățânat să trăiesc cu impresia că meriți. Am fost un idiot să cred că, să te leg, să te lovesc și să te țin zile întregi în Eden, o să-mi aducă vreun folos.

— Nu ți-a adus?

— Nici pe departe, oftează. De-aia am incendiat Edenul, pentru că nu vreau să mai intri niciodată acolo.

— Îmi plăcea grădina aia.

Zâmbește. Degetele lui mari îmi mângâie repetat obrazii înroșiți.

— Atunci, o să-ți fac alta, îmi spune prompt.

— Fără ustensile de tortură?

— Fără, afirmă.

— Nici măcar crucea?

De data asta, râde de-a binelea, iar fața îmi ia foc.
Am spus asta cu voce tare?

— Doar dacă ți-o dorești.

— Dar fără colivie.

Clatin din cap odată cu el, înțelegându-ne asupra acestui aspect fără să fie nevoie de mai multe cuvinte sau argumente.

— Noi, patul, crucea Sf. Andrei și o grămadă de fluturi frumoși ca tine.

Încuviințez, în semn că sunt perfect de acord cu asta. Pot face față unui Eden modificat, atâta timp cât nu dispăre cu totul. Cumva, am ajuns să îndrăgesc grădina aceea, să facă parte din mine. E locul nostru, simbolul nostru.

— Acum, haide să hrănim gura aia!

Prinzându-mă de mână, mă scoate din dormitor doar într-o cămașă și mă trage încet pe coridorul slab luminat, conducându-mă răbdător spre scări.

După ce genunchiul îmi cedează pe ultima treaptă și aproape cad, ajungem cu succes la parter. Livingul e cufundat într-o liniște deplină, luminat fiind de o singură veioză de podea, plasată strategic în colțul în care peretele din cărămidă se unește cu cel din sticlă. Îl zăresc cu coada ochiului pe Drew pe terasă, pufăind la un trabuc, dar apoi atenția mi-e distrasă de Jordan, care se apropie de noi în același moment în care ne apropiem și noi de el.

— Ce naiba a fost aia, Keith? îl întreabă paznicul, vizibil nervos. Dacă s-ar fi extins? Ar fi luat foc întreaga insulă!

Ne oprim în fața lui. Keith nu pare surprins că e luat la rost și nici deranjat. Chipul lui e al naibii de relaxat, ba chiar senin.

— Dar n-a luat, nu? rânjește. Ați reușit să-l stingeți, altfel nu erai aici să mă cerți.

Iritat, Jordan expiră tot aerul pe nas, privindu-l pe acesta ca și când ar vrea din tot sufletul să-l înjure, dar nu poate.

— Când ai devenit atât de autodistructiv? mârâie bărbatul. Înțeleg că ai fost supărat și nervos, dar nu ne omorî pe toți.

— Ai terminat? îl întreabă Keith ușor amuzat, luându-l peste picior. Du-te să te odihnești, Jordan. Vom vorbi mâine despre asta, dacă mai ai chef să mă bați la fund.

Oftând, paznicul își dă ironic ochii peste cap, înainte să o lase baltă, să se întoarcă pe călcâie și să părăsească vila, mormăind clar un „idiotule”, înainte ca ușa să se închidă.

Distrat, Keith își coboară privirea asupra mea și îmi face ștregărește cu ochiul.

— Mă iubește.

— Îmi dau seama, chicotesc. De-aia mai avea puțin și îți smulgea capul de pe umeri... cu dinții.

Colțurile gurii sale se arcuiesc într-o tentativă de zâmbet, care pierе înainte să ia formă pe buzele lui. Ochii îi devin dintr-odată vigilenți, de parcă ar simți prezența unei alte persoane și zboară pe deasupra mea, cercetând în grabă livingul. Toată buna dispoziție dispare și, prinzându-mă de mână, mă trage în bucătărie cu maxilarul încordat și proaspăt enervat.

Ceva îmi spune că știe de Drew, că i-a simțit prezența și că e doar o chestiune de timp până să înceapă

să ne spioneze. Dacă știu ceva despre omul acela, e că nu mă vrea deloc prin preajma nepotului său, prin preajma lui sau în vila asta. Și-a exprimat precis dorința de a mă băga în licitație.

Dar ce mă enervează cel mai tare nu e faptul că îl văd cu coada ochiului cum se uită la noi din colțul lui întunecat, ci faptul că îmi transformă iubitul într-un arc. Abia îi ating brațul, că îl și simt cât de încordat și nervos e.

Ne oprim împreună lângă insula din mijlocul bucătăriei și îl întorc cu fața spre mine. Dinții i se încheștează, apoi se năpustește asupra mea înainte să deschid gura, zdrobindu-mi buzele și aproape înecându-mă cu limba-i obraznică, ce țâșnește printre dinții mei. Baza spatelui mi se lovește de marginea insulei, moment în care se oprește din sărutat și mă întrebă:

— Ai încredere în mine?

Ce nai...

Încuviințez, înghițind în sec. Presimt că urmează ceva ce nu știu dacă o să-mi placă.

— Așa, iubito, mormăie. Dacă tot vrea să se uite, măcar să-i oferim ceva bun de văzut.

Într-o singură secundă, fundul meu aterizează pe blatul din granit rece. Cu brațul mă întinde pe insulă, apoi cu degetele mă înșfacă din spatelul genunchilor și mă trage la marginea suprafeței, mișcându-se prea repede ca să anticipez ce vrea să facă. Nici măcar să icnesc!

Ochii mi se măresc considerabil când înțeleg, fixați într-ai lui. Capul îi coboară cu viteză între picioarele pe care le poziționează pe umerii lui, nelăsându-mi timp să-l resping, să-l împing de lângă mine și să cobor

de-aici, înainte să-i oferim lui Drew un spectacol pe care să-l țină minte toată viața.

E nebun! Atât de nebun, încât să mă prindă cu gura în mijlocul blestematei de bucătăriei, în timp ce ne privește cineva. Atât de nebun, încât să se asigure că, în momentul în care gura lui mă înșfacă cu putere, nu tac. Geamătul meu e o amestecătură de înjurături, surprindere și plăcere, ceea ce mă șochează și mai tare decât mișcarea pe care o face special să-i închidă lui Drew gura definitiv.

Se înfruptă ca un adevărat dement din miezul meu, sugând cu putere ghemul de nervi ce mă face să mă zvârcolesc. Spatele îmi sare de pe blat, arcuindu-se dureros până mă ridic în umeri și cu piciorul încerc să-l îndepărtez de mine, fără succes.

— Stai cuminte, mârâie amenințător, ochii lui verzi străpungându-mă feroce dintre picioare. Lasă-mă să te gust, iubito.

De parcă aş putea să-l mai opresc în vreun fel. Tot ce îmi mai rămâne de făcut este să-mi mușc buzele, să-mi mut privirea de la el, incapabilă fiind să-l mai urmăresc, și să savurez din plin modul în care limba-i experimentată alunecă printre pliurile umede, până când întregul corp mi-e împânzit de fiori neastâmpărați.

Mi-a cerut să am încredere în el, așa că o să am. Niciodată n-am fost mai sigură că nu o să mă rănească. Am încredere că nu o să mă expună mai mult decât e necesar; că mâinile sale îmi strâng picioarele în jurul capului său special pentru a-mi feri intimitatea de privirea ce ne urmărește din umbră.

Curând, nici nu-mi mai pasă că ne privește cineva. Ajung să mă concentrez doar pe gura lui fenomenală, ce

mă împinge tot mai aproape de un orgasm sfâșietor, și pe senzațiile delicioase care îmi cutreieră trupul întins pe insulă. Nici lui Keith nu pare să-i mai pese, oricum. N-o mai face pentru a-i oferi lui Drew o lecție despre ce înseamnă să îți bagi nasul unde nu trebuie. Îl simt dedicându-mi-se pe de-a-ntregul și concentrându-se doar la ceea ce ar putea să mă facă să gem mai tare.

Cu ochii închiși, urmăresc cu mintea modul fin în care palmele sale alunecă pe coapsele mele și cum buzele lui mușcă lent și dureros de excitant pielea sensibilă. Îl ador. Mă face să mă înfior toată și să mă scutur de orice urmă de pudoare. Ce contează dacă suntem văzuți?

Și când orgasmul mă lovește când ne așteptăm mai puțin, alungă din mintea mea orice gând, inclusiv cel care m-a adus în bucătărie, în primul rând. Mă stoarce cu totul.

Gemând și tremurând din toate încheieturile, mă arunc direct în brațele lui, ce mă prind înainte să sar pe podea. Nu e cel mai puternic orgasm pe care mi l-a dăruit, dar smulge din mine tot controlul pe care îl mai am asupra propriului trup. Keith mă cuprinde strâns și mă ține ridicată în capul oaselor, lăsându-mă să mă sprijin de el cât se cutremură și cea mai mică celulă pe care o am. Mă îmbrățișează, stând nemișcat până ce mă părăsește și ultimul fior de plăcere și rămân sleită de puteri, moale ca o cârpă.

Abia apoi constat că dinții mei i-au lăsat un semn la baza gâtului, o urmă roșiatică ce probabil se va învineți până mâine. Cu ultimul gram de efort, i-o sărut delicat, făcându-l să-și întoarcă fața și să mă sărute pe gură, purtând pe buze gustul meu.

— Mulțumesc că m-ai prins, murmur printre gâfâieli, cu capul sprijinit în continuare de umărul lui.

— Oricând, iubita mea. Toată viața.

Îmi ferește cu grijă părul de pe față și zâmbește.

— Îți mai este foame? mă întreabă amuzat.

— Nu. Vreau în pat, te rog.

— Orice pentru tine, iubito.

Se trage puțin înapoi, cât să îmi aranjeze picioarele pe talia lui și apoi mă ridică în brațe și iese din bucătărie, oprindu-se o clipă la baza scărilor.

Nu ne mai privește nimeni.

— Stai nemișcată, Ellie.

Strâmb din nas de durere, cât și din pricina mirosului înțepător al dezinfectantului.

— Arată rău? întreb, întinsă fiind pe pat, cu fața în jos.

— Nu arată prea bine, dar o să se vindece.

În dimineața asta, Keith a insistat să-mi schimbe el bandajul. N-am putut să-l refuz. Nu pentru că ar fi mai priceput, ci pentru că... ei bine, clinica insulei nu mi-e dragă. Prefer de un milion de ori să fiu îngrijită de el, decât să mai calc pe-acolo vreodată.

— Asta nu s-ar fi întâmplat, dacă nu eram atât de prost! scui pă acid.

Sunt sigură că în sinea lui se ceartă zdravăn că a avut încredere în John, dar nu-l mai condamn. M-a păcălit și pe mine. Același paznic care a încercat să-mi facă felul, m-a salvat după ce Vicky m-a atacat cu o sticlă. Nu e de mirare că amândoi am fost debusolați și că ambii am avut încredere în el.

— A trecut, mormăi. Nu mă mai doare atât de tare.

O întrebare îmi vine în minte, una la care am preferat să nu mă gândesc.

— John nu a fost primul om pe care l-ai împușcat, așa-i?

Nu-mi pot scoate din cap faptul că, de fiecare dată când Keith a fost amenințat cu o armă, nici măcar n-a tresărit, iar în noaptea în care i-a înfipt lui John un glonț în cap din cauza mea – sau pentru mine, depinde – a rămas la fel de neclintit. Asta spune multe despre experiențele prin care a trecut și despre viața pe care o duce, dincolo de insulă. În plus, mai este și tatăl lui, care îmi dă de înțeles că asta nu e singura afacere murdară în care Keith e implicat.

— Nu o să vorbesc cu tine despre asta, Ellie, mi-o retează el, calm, în timp ce îmi dezinfectează cu atenție rana, urcat peste picioarele mele.

— Dacă o să vin cu tine, după ce toate astea se vor termina, nu crezi că ar trebui să știi la ce să mă aștept?

— Nu, replică prompt, nelăsând loc de comentarii. Tot ce trebuie să știi este că o să fii în deplină siguranță cu mine și că n-ai niciun motiv pentru care să te temi. Și cum adică „dacă”?

Rânjesc. Mă așteptam să nu scape asta din vedere.

— Nu plec de pe insula asta fără tine.

— S-ar putea ca Drew să nu fie de acord cu asta, îl informez. După spectacolul pe care i l-ai oferit aseară, am senzația că acum e și mai nervos și hotărât să mă facă dispărută.

Mă întorc când îl simt foindu-se, ajungând cu fața în sus, întinsă pe spate. Chipul lui urlă de seriozitate, mai ales când se ridică asupra mea, sprijinindu-se în brațe.

— O să-l omor cu mâinile mele dacă te atinge în vreun fel, îmi promite solemn. Drew știe că am niște limite pe care nu e bine să le întrecă, iar tu ești una dintre ele.

Încuviințez din cap. Aveam nevoie să aud asta din gura lui. Acum pot răsufla ușurată, știind că nu o să-i permită nici măcar unchiului său să mă ia de lângă el.

Îi zâmbesc, trecându-mi palma peste barba lui aspră.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, păpușă. Să nu te îndoiești de asta.

După ce mă sărută cast pe gură, ne ridicăm de pe pat și îi permit să-mi bandajeze delicat coapsa, înainte să coborâm.

Restul sunt deja în jurul mesei când ieșim pe terasă. Cu un ochi pe fața consternată a lui Drew, străbat distanța de la ușă, la scaunul meu și mă așez imediat ce Keith mi-l trage elegant.

— A venit piromanul zilei! anunță Trent, amuzat.

Micha mă lovește imediat cu umărul, rânjind cu un colț al gurii, iar Keith își salută prietenul cu degetul mijlociu.

— Nu ești supărată pe mine, nu? Știi tu, pentru...

— E în regulă.

Sinceră să fiu, nici nu m-am mai gândit la asta, nici la felul în care a reacționat Micha și nici la Deke – ce mă pândește printre gene de pe scaunul lui, întrebându-se probabil dacă o să-l părăsc pentru tratamentul pe care mi l-a aplicat. I-am înțeles pe ambii, am înțeles de ce au reacționat astfel și de ce m-au văzut drept dușman. Tot ce au încercat să facă a fost să-l protejeze pe Keith, iar pentru asta nu pot decât să-i apreciez.

— Deci, totul s-a rezolvat? vrea Trent să știe, uitându-se ba la mine, ba la prietenul său. Nu mai urmează să dai foc la ceva?

— Să pricep că Edenul arată rău? întrebă Keith, relaxat.

— Rău? pufăie Deke, ațâțat. N-a mai rămas nimic din el. Și ai noroc că flăcările n-au topit aspersoarele, altfel transformam insula într-un mare foc de tabără!

— Nu-i nimic, rânjește brunetul, deloc deranjat de acuzele din spatele vorbelor. Am fi prăjit niște bezele.

În fața mea apare o farfurie. Servitoarea o așază sub nasul meu înnebunit de mirosuri, iar Keith îmi face șmecherește cu ochiul. E un mic dejun american, cu ouă, cârnăciori și bacon, nimic sofisticat și exotic. Se pare că a ținut minte ce i-am spus despre fructele de mare și mâncărurile pe care mi le-a vârat pe gât de când am ajuns aici.

Îl iubesc și mai tare.

Nerăbdătoare, apuc furculița și scâncesc când bag în gură o bucată din baconul prăjit. Stomacul meu tocmai face o tumbă de fericire.

— Vezi să nu te îneci, iubito, mă avertizează serios. Mănâncă încet. N-o să-ți ia nimeni farfuria!

Abia după ce o spune, îmi fac curaj să-mi ridic privirea. Toți se holbează la mine, iar farfuria mea e deja pe jumătate goală. Cum naiba s-a întâmplat asta?

— Îmi era foame, mă scuz, stânjenită.

Micha surâde lângă mine, sorbind din cafeaua lui. Doar Drew pufnește, găsindu-mă probabil demnă de tot răsul. Mai că văd în ochii lui răutăcioși cum se întrebă în minte ce e în neregulă cu mine. Mi s-au servit mâncăruri pe care nu mi le-aș fi permis niciodată

până acum și, totuși, aproape am orgasm la niște ouă cu bacon.

— Oh, bine că ești și tu aici, unchiule, pentru că voiam să te întreb ceva, vorbește Keith, distrăgând atenția de la mine.

După rânjetul ce îi curbează gura frumoasă îmi dau seama că urmează să-l întreb ceva ce nu vreau să aud. Și am dreptate. De îndată ce iubitul meu dement deschide gura, îmi vine să-mi bag capul sub masă de rușine.

— Ți-a plăcut ce ai văzut aseară?

Sfinte Sisoe! Nici nu mă pot uita la Drew, dar energia ce vine dinspre el e destul de grăitoare. Keith tocmai trage taurul de coarne.

— Nu e amuzant, spune posac.

— Așa credeam și eu, până a început să fie, replică brunetul, nonșalant, sprijinindu-se de spătarul scaunului și luând o înghițitură din paharul lui cu apă. Știi, nu ești singurul care m-a văzut făcând sex cu Ellie.

Poftim?

O bucată de cârnăcior îmi rămâne blocată în gât și tușesc tare, înainte ca Micha să-mi îndese în mână paharul meu cu apă.

— Ne-a luat valul cam tare și nu mi-a mai păsat că o facem pe plajă, sub ochii tuturor, își continuă el tirada, ignorându-mă. Dar tu..., chicotește, arătând cu degetul spre el, tu ai ridicat perversitatea la nivel de artă, unchiule! Să tragi cu ochiul în timp ce îi fac femeii mele un oral? pufăie. E mult chiar și pentru tine!

Copleșită de rușine și de privirile distrase pe care le primesc din partea celorlalți, nu mă mai pot abține. Îmi înfig vârful balerinului în piciorul lui Keith, pe sub

masă, făcându-l să izbucnească în râs. Nemernicul! Fața mea e în flăcări.

— Ce tot spuneți acolo? intervine Trent, confuz.

— Chiar vrei să știi? îl întreabă Keith, cu o falsă curiozitate. Asta e între mine și Drew. Și, că tot a venit vorba despre ce poate și ce nu poate face Drew...

Ochii verzi și fantastici ai bărbatului ăsta nesimțit se întorc spre Ryder cel neobișnuit de tăcut, ce învârte pierdut furculița în micul lui dejun.

— Unde e Angel?

Privirea șatenului se ridică dintr-odată, scutu-rându-și capul ca ieșit din transă. Se uită la fiecare în parte, cu o expresie nedumerită, înainte să-și fixeze ochii căprui pe iubitul meu. E limpede că vorbea cu el, ținând cont de reacția instantanee pe care a avut-o imediat ce a fost pomenit numele blondei.

— Poftim?

— Am întrebat unde e Angel, spune Keith, de data asta cu o mină serioasă. De ce nu e la masă cu noi?

Și... m-a pierdut. Nu-mi dau seama ce vrea să facă, dar nu mai sunt sigură că vrea doar să-l enerveze pe Drew.

— De ce naiba ar fi la masa noastră? mârâie bărbatul din celălalt capăt, enervat.

— Pentru că Angel e iubita lui Ryder, iar asta îi oferă un loc la masa *mea*. Jordan...

Înmărmurită, îl urmăresc cum îi face semn din cap paznicului de lângă ușă, iar acesta dispare în vilă, cel mai probabil pentru a o aduce aici.

Devine ușor de înțeles că asta nu mai are de-a face cu Drew și cu dorința lui de a-l sfida. Keith încearcă să readucă lucrurile înapoi în ordinea stricată de venirea

unchiului său și să preia controlul situației. Până acum, îi merge de minune.

Mâna lui o găsește pe a mea și, după ce o prinde delicat, o ridică spre gură. Cu buzele îmi sărută fiecare deget în parte, privirea lui sclipind de o încântare nouă. Mă copleșește de aproape mă topesc pe scaun.

— Mănâncă, iubito.

Oftând euforică, apuc din nou tacâmurile și, sub atenta lui observație, mușc cu poftă dintr-un cârnăcior, provocându-i lui Keith un zâmbet de un miliard de wați. În dimineața asta mă simt a naibii de răsfățată.

Și nici Ryder nu e mai prejos. Fața lui până acum posomorâtă parcă s-a înseninat dintr-odată, iar extazul său e real.

— Ce naiba crezi că faci?!

Tonul uluit al lui Drew sparge bula de liniște în care m-am scufundat și îmi întorc îngrijorată privirea spre el. Dacă strică fericirea iubitului meu, asta după ce am fost martoră la un episod în care a clacat nervos, eu o să fiu cea care o să smulgă un cap cu dinții. Și probabil că se vede asta pe fața mea, căci Keith mă prinde de mână înainte să-mi treacă prin cap să sar peste masă și să-l atac pe nemernic cu furculița.

— Ție ce ți se pare că fac? îl întreabă brunetul, la fel de relaxat și nonșalant ca până acum, de parcă nervozitatea unchiului său nu îl afectează cu nimic. Te dau afară din afacerea mea. Și știi de ce?

Nu așteaptă să-i și răspundă. Se apleacă spre masă, străfulgerându-l pe acesta cu o privire tăioasă, apoi adaugă apăsat:

— Aici, pe insula asta... Eu sunt nenorocitul de rege!

Capitolul 46

Pe Ryder nu-l poate trăda chipul mai tare decât o face când Angel apare, adusă de Jordan. Întreaga față i se luminează, de parcă i-ar fi fost adus pe tavă singurul lucru din lume pe care și l-ar fi dorit. Îl urmăresc amuzată cum se ridică în picioare s-o întâmpine pe blonda îmbrăcată în alb și îl lovește pe Deke peste ceafă, ca să se mute. Brunetul trece bombănind pe cealaltă parte a mesei, așezându-se pe scaunul gol de lângă Micha. Sfiasă, Angel îl ocupă pe cel proaspăt eliberat, dintre Ryder și Trent, având obraji roșii de parcă stă să explodeze.

Și nu sunt singura care îi observă încordarea. Îl aud pe Keith plescăind lângă mine, înainte de a-i spune:

— Relaxează-te, păpușă. Nu te mănâncă nimeni, nici măcar lupul mare și rău de la celălalt capăt.

Face semn din bărbie spre Drew cel consternat, dar acesta nu contraatacă. Bate nervos cu degetele în masă, uitându-se la nepotul său cât poate de urât. E limpede că nu-i place deloc ce a făcut.

Angel aruncă doar o privire fugară spre el, apoi și-o apleacă.

— Deși știu pe cineva care te-ar mânca fără probleme, adaugă iubitul meu, senin.

Și nu mă mai pot controla. Îl lovesc din nou pe sub masă, făcându-l să izbucnească în râs. Astăzi se pare că e pus pe glume. Ochii blondei se fac rapid cât două farfurii.

— Ce? mă întreabă Keith, distrat. Spuneam și eu ce cred.

— Spune-o în gând, îi cer printre dinți. O sperii și mai tare. E de-ajuns că a aterizat fix în bârlogul lupilor și că Drew mai are puțin și o înjunghie cu un cuțit de întins untul.

Rânjind cum nu se poate mai larg, se apleacă spre mine peste colțul mesei și îmi ciupește în joacă bărbia. Și, cum am impresia că e pe cale să-mi împărtășească ceva secret, mă trezesc aplecându-mă și eu spre el, astfel încât fețele noastre ajung la câțiva milimetri distanță una de alta. Practic, când vorbește, o face peste buzele mele.

— Cât ești de dulce când vorbești despre înjunghiat.

— Ești dus cu capul, surâd.

— Oare din vina cui?

Măcar nu sunt singura înnebunită de cineva.

Îi sărut cast gura și se retrage din spațiul meu personal cu un zâmbet mulțumit, ce nu ține mult. Ochii verzi îi cad pe gâtul meu dezgolit de compleul din voal negru, format din două piese, pe care am ales să-l port astăzi.

— Unde ți-e colierul? mă întreabă cu seriozitate.

Instantaneu, ridic mâna spre locul în care ar fi trebuit să se afle perla și care acum e gol. Pentru o clipă scurtă am impresia că l-am pierdut, dar apoi mă relaxez când îmi amintesc că l-am lăsat în baia vechiului dormitor.

— L-am scos din cauza rochiei.

— Vreau să-l văd la gâtul tău, ok?

Nu e nervos. Nu e nici fericit, însă privirea-i este blândă și înțelegătoare. Probabil și-a dat seama și el

că l-am scos din cauza lui, nu din cauza rochiei, și că sunt o mică mincinoasă, dar acum nu mai contează. După ce ne-am certat pentru lucruri mai mari decât atât, colierul e ne semnificativ și o știe și el. Nu insistă asupra subiectului, cerând detalii despre motivele pentru care am simțit nevoia să-l dau jos. Bănuiesc că se așteaptă să nu-i placă niciunul.

După micul dejun, Keith mă trage spre el înainte să intru în vilă, cuprinzându-mă cu ambele brațe de talie și rânjind pervers la mine. Degetele sale se înfig în pielea descoperită dintre bluza vaporosă și fustă.

— Astăzi vreau să-ți arăt ceva, îmi spune. Dar prima oară să punem colierul la locul lui. Unde e?

— Pe lavoarul din baia dormitorului meu.

— Rămâi aici.

Mă sărută scurt pe gură și dispăre în casă, pornind în căutarea lui. Rămasă singură lângă intrare, mă întorc pe călcâie și îmi mușc buzele să nu râd, când o văd pe Angel cea palidă la față trasă spre șezlongurile de lângă piscină, de un Ryder entuziasmat. Și nu-mi vine să râd pentru că aș găsi frica blondei amuzantă, ci pentru că furia de pe chipul lui Drew nu poate fi mai evidentă, în privința celor doi. Se vede de la o poștă cât de tare îl frustrează faptul că, deși a alungat-o și a pus-o pentru un timp la locul ei, aceasta a sfârșit tot aici. Valabil și în cazul meu.

Cu bărbia ridicată în semn de aroganță și cu buzele tremurând de dorința de a-i rânji în față, îl întâmpin când se apropie de mine. Am observat asemănarea dintre el și Keith din prima zi, așa că pot bănui doar că bărbatul care a dat buzna în viața mea ca o tornadă e o copie fidelă a deja vestitului domn Levine, dar acum trăsăturile lui devin mai familiare când se uită la mine

de la câțiva centimetri distanță. Ajunge atât de aproape încât îi simt respirația mentolată pe față, iar irisurile într-o combinație de culori mai că mă înghit cu totul.

— Nu te bucura prea mult, păpușă. Încă n-am plecat.

— Nici eu, replic prompt. O să plec de aici doar cu Keith.

— Asta nu o să se întâmple niciodată, nu sub supravegherea mea, mă informează serios, ochii mărindu-i-se cu o idee, sinceri. Nu o să permit niciodată ca nepotul meu să facă aceeași greșală pe care a făcut-o și tatăl lui. Mereu au avut aceleași gusturi proaste la femei. Brunete, ușor înțepate și încrezute... Parcă ai fi o clonă de-a mamei lui.

— Mai puțin partea în care eu sunt prizonieră și mă prefac că îl iubesc, nu?

Drew se uită la mine puțin uimit. Îmi dau seama că nu se aștepta să știu povestea llyei, mai ales când mă întrebă încruntat:

— De unde știi despre asta?

— Că maică-sa a fost o cățea nenorocită? întreb cu o falsă mirare. Păi, nu a fost greu să aflu, ținând cont că nepotul tău e îndrăgostit lulea de mine și îmi spune orice.

Bineînțeles că blufez. Keith probabil nu mi-ar fi spus niciodată despre mama lui, dar expresia consternată de pe fața lui Drew e a naibii de neprețuită. Nu mai are importanță că știu totul de la Deke, nu din sursa principală. Faptul că știu și atât e suficient să-l las pe bărbatul din fața mea cu gura larg căscată.

Zâmbesc când îl simt retrăgându-se o idee, cu uluire în ochi. Profit de ocazie și fac un pas mic spre el,

ajungând din nou la aceeași distanță aproape inexistentă dintre noi. Garda lui e pe cale să cadă.

— Nu știi ce îți închipui tu, Drew, dar eu nu sunt Ilya.

Mă opresc, clătinându-mă pe călcâie când acesta tresare la auzul numelui ei, ochii mărindu-i-se. Reacția lui slabă mă ia pe nepregătite, debusolându-mă pentru o clipă.

Apoi înțeleg și ceea ce scot pe gură mă șochează și pe mine, nu doar pe el.

— Ai iubit-o!

Surpriza de pe chipul lui e a dracului de grăitoare. E singura explicație pentru ura pe care mi-o poartă, în pofida faptului că nu mă cunoaște deloc. Asemănarea dintre mine și Ilya îl întoarce pe dos și asta e ceea ce-l face să se uite la mine ca la cineva care l-a trădat profund.

Dar nu apuc să-l atac și mai mult, ca să scot informații de la el – informații care ar putea să mă ajute în luptă și pe care să le întorc împotriva lui. Simt mâna lui Keith așezându-se la baza spatelui meu și îmi ridic privirea spre el, observându-l confuz.

— Pe cine ai iubit?

Privirea lui Drew devine agitată și arde de avertisment. Înțeleg din atitudinea lui că nu vrea ca Keith să afle despre asta. Iubitul meu habar nu are că unchiul lui avea o aventură cu mama sa. Există oare vreo șansă ca asta să fie un motiv în plus pentru care femeia aceea s-a sinucis?

— Bate câmpii, răspunde el, într-un final.

Pufnește disprețuitor, apoi se strecoară pe lângă noi și intră în vilă, punând capăt discuției. În schimb,

Keith își coboară privirea asupra mea, uitându-se la mine nedumerit, așteptând să-i explic. Nu că aș face asta. Oricât vreau ca acesta să-l alunge pe Drew cât mai departe, am fost o dată martoră la ceea ce încă îi face femeia aceea. Nu-mi doresc să o mai aduc în discuție vreodată.

— Nimic, mormăi, fluturând din mână.

— Ești sigură? mă întrebă neîncredător. Arată de parcă l-ai fi lovit sub centură.

— Doar ne amenințam reciproc, ca de obicei, chicotesc. L-ai găsit?

Ridică colierul la nivelul ochilor mei, trăgându-mi și o privire supărată.

— Să nu-l mai dai jos niciodată.

După ce mi-l agață la gât, îmi cuprinde fața între palmele făcute căuș și mă sărută delicat între sprâncene până când genunchii mi se înmoaie și pe buze îmi răsare un zâmbet plin de plăcere.

— Ce voiai să-mi arăți?

— Prima oară, înainte să-ți arăt, vreau să știu ceva, mărturisește, ferindu-mi părul după umeri.

— În regulă. Ce vrei să știi?

Deși îi zâmbesc cât de larg pot, expresia lui e serioasă. Orice ar vrea să știe, pare să necesite toată atenția mea, așa că îmi șterg rânjetul de pe buze și mă uit curioasă la el.

— Ai încredere în mine, nu?

Întrebarea lui mă face să mă încrunt. În pofida răspunsului evident pe care i-l voi da, încep să am dubii în legătură cu ceea ce vrea să-mi arate.

— Ca să facem asta, am nevoie de toată încrederea ta, replică grăbit, de îndată ce încuviințez din cap

cu reținere. Vreau să știu dacă ești conștientă că nu ți-aș mai face niciun rău.

— Unde vrei să ajungi? Întreb cu noduri.

Oftează.

— Doar promite-mi că, orice urmează să vezi, nu o să te îndoiești de intențiile mele. Nu o să-ți fac niciun rău. Știi asta, nu?

Sunt tentată să râd, dar seriozitatea din ochii lui nu-mi dă voie. Chiar are nevoie de confirmarea mea, iar asta mă face și mai curioasă de ceea ce vrea să-mi arate.

— Știu că nu o să mă rănești, îmi spun. Acum îmi arăți?

Se uită la mine preț de câteva clipe lungi, de parcă ar încerca să-și dea seama dacă vorbesc serios sau nu, apoi încuviințează ușor și îmi prinde mâna, trăgându-mă după el spre intrare.

Îl urmăresc tăcută și buimacă prin livingul vilei, cu ochii fixați pe profilul lui frumos și pe maxilarul ce se încordează ritmic. Nu-mi dau seama dacă e nervos sau doar emoționat. Cert e că un presentiment prost începe să-mi dea târcoale în momentul în care ieșim din vilă și ocolim spre Eden. Inima îmi pompează tot mai tare în piept, pe măsură ce ne avântăm pe alee, într-o direcție în care n-am mai fost până acum.

Și dincolo de vile există ceva, în afară de mini-hotelul care cel mai sigur o să servească drept găzduire pentru cei care urmează să vină săptămâna viitoare. Cu cât ne îndepărtăm mai mult de celelalte clădiri de pe insulă, în direcția opusă Edenului, cu atât devin mai conștientă că, în cele aproape trei luni de când mă aflu aici, n-am văzut totul.

Ascunsă bine de verdeața înaltă, de ferigi și copaci, mai există o clădire. Nu e la fel de modernă ca restul – poate n-a mai fost restaurată de ceva timp – și nici nu are etaj. Ferestrele înalte sunt acoperite de draperii groase, blocând orice otheadă pe care ai putea s-o arunci înăuntru. Cu siguranță nu iese în evidență în niciun fel și nici nu servește drept ceva important. E mică și discretă, ca o casă de vacanță pentru o persoană singuratică, poziționată la cincisprezece minute de mers.

— Ce e locul ăsta? cutez să-l întreb, de îndată ce cotim spre intrare.

Keith scoate din buzunarul pantalonilor un mănunchi mic de chei. Cât el descuie ușa, ascult încrunțată zgomotele valurilor ce se izbesc de țărșm. Se aud tare, ca și când ar mai exista o plajă în spatele clădirii unde ne aflăm. Mereu am avut impresia că insula pe care ne aflăm e imensă și imposibil de străbătut la pas, însă acum am senzația că tocmai am făcut-o. Am ajuns la capătul celălalt.

— Când am cumpărat insula, asta era singura clădire de aici, îmi spune, învârtind concentrat cheia în yala veche. Am stat aici până când au fost construite celelalte, iar acum servește doar ca atelier.

— Atelier pentru ce?

Acesta îmi aruncă o privire peste umăr, zâmbind.

— Sunt bijutier, iubito. Uneori mai lucrez în cele trei luni pe care le petrec aici în fiecare an.

Dau din cap, în semn că am înțeles. Deci, aici obișnuia să dispară. Bănuiesc că tot aici a făcut colierul pe care îl port la gât ca pe cel mai prețios lucru pe care îl am.

Brusc, clădirea din fața mea capătă o semnificație. E bârlogul lui și sunt încântată să dau buzna în el. Cine știe? Poate după o plimbare prin locul ăsta, o să aflu lucruri noi despre adevăratul Keith, cel de dincolo de insulă.

Mă apropii de ușa pe care ezită să o deschidă, lingându-mi nerăbdătoare buzele. Ceva mă face să cred că o să descopăr aici mai multe detalii despre el, decât în dormitorul lui – cel mai intim loc în care ar putea intra cineva.

— Nu uita, Ellie, mă atenționează, cu mâna încă pe clanță. Să nu-ți fie teamă.

— De ce mi-ar fi teamă? surâd nervos. Ce o să văd acolo?

Oftând, deschide ușa, în sfârșit, ferindu-se din prag ca să-mi dea voie să intru. Coridorul scurt e puternic luminat și îl străbat într-o clipă, oprindu-mă abia în livingul mic al casei, pe care Keith l-a transformat în spațiu de lucru și care are deschidere printr-o ușă glisantă, spre a doua plajă. Lipite de perete, stau rânduite două bancuri de lucru. Una dintre ele e acoperită cu o prelată, iar pe cealaltă sunt diverse ustensile și o lampă aprinsă. Nimic care să trădeze faptul că lucra la ceva.

— Foarte... înspăimântător.

Chicotind, mă întorc cu fața spre el. Keith își strânge buzele într-o linie dreaptă, nemulțumit de prezența mea în colțul lui. Nu poate fi mai evident faptul că nu-i face plăcere să împartă locul ăsta cu cineva și că acum se simte stânjenit.

— Și ce anume, din încăperea asta, ar fi trebuit să-mi ridice părul pe ceafă de frică? îl întreb distrată. Lupa aia urâtă?

Arăt cu degetul spre ea, iar el își dă ochii peste cap.

— O fi urâtă, dar e practică, scumpo! Lupa aia m-a ajutat al naibii de mult să-ți fac colierul.

Nici nu mă îndoiesc. Oricât de... neinteresant e locul ăsta, sunt sigură că de aici pleacă toate lucrurile frumoase, ca lăntișorul de la gâtul meu. Îl ating în treacăt.

— Ești bijutier de mult timp? îl chestionez.

— De ceva vreme.

Răspunsul lui nu putea fi mai neclar, însă spune precis că nu prea îi place să vorbească despre asta.

— Dar bănuiesc că bijuteriile ce ies din mâinile tale costă o avere, nu-i așa?

Rânjetul ce-i acaparează buzele frumoase e unul batjocoritor. Își mută greutatea pe celălalt picior, înainte să pornească spre mine, privindu-mă de parcă ar vrea să mă înghită nemestecată.

— Unde vrei să ajungi, Ellie? Fii directă!

Ei bine... el a cerut-o! În sfârșit, urmează să dau glas singurei întrebări căreia vreau neapărat să-i aflui răspunsul.

— Mi-ai spus că ești bogat. Foarte bogat. Deci, probabil vorbim despre milioane...

— Miliarde, mă corectează amuzat.

La naiba!

Îmi dreg glasul.

— Miliarde. Prin urmare, ești miliardar, dar încă te ocupi cu vânzarea fetelor, deși se presupune că ai

atât de mulți bani, încât vor beneficia de ei și strănepoții tăi.

Se oprește la o suflare distanță, mușcându-și distrat buzele.

— Nu înțeleg care e întrebarea, Ellie.

Îmi rostește numele pe un ton apăsător, ba chiar excitant, părând că abia se controlează să nu-mi râdă în nas.

— Vrei să știi de ce nu renunț la afacerea asta, dacă tot sunt așa bogat?

Încuviințez, simțindu-mă tot mai stânjenită, atât de felul în care se uită la mine, cât și de curiozitatea mea.

— Nu știu, murmură, ochii lui căzând pe gura mea.

— Nu știi? pufnesc.

Mă așteptam la altceva.

— Nu știu, aprobă. La început, o făceam pentru bani. Apoi, după atâția ani, a devenit o rutină. Pur și simplu, o fac. E... un soi de tradiție. Singurul lucru care mă leagă de prietenii mei și ne aduce laolaltă pentru trei luni pe an.

— Dar e mai mult decât atât, nu?

Ochii lui se mijesc deodată și orice urmă de amuzament dispare din ei ca prin farmec.

— Iubito, dacă vrei să îți răspund la întrebări, încearcă să fii mai precisă. Ce te face să crezi că e mai mult decât atât?

— Nu sunt sigură, ridic din umeri. Doar mi se pare o coincidență mare ca tu să te apuci de afacerea asta la vârsta la care ai aflat că mama ta a fost o...

— Nu o să vorbesc despre Ilya cu tine, Ellie, mi-o retează chiar înainte să termin de vorbit. Dacă Deke nu era gură-spartă, tu nu aflai niciodată despre ea.

— De ce nu? Întreb curioasă. Nu din cauza ei sunt aici?

— Așa credeam și eu la început, dar apoi am constatat că nu semeni deloc cu ea.

Ei bine, știu niște persoane care l-ar contrazice în privința asta, cum ar fi Drew... Până la urmă, unchiul lui Keith poartă o vendetă împotriva mea tocmai din cauză că semăn cu ea.

— Ai ajuns în situația asta din cauza ei, dar acum nu mai ai nicio legătură cu ea. De acum înainte o să fac tot posibilul să fiu pentru tine doar iubitul tău și atât. Nimic mai mult sau mai complicat. Doar iubitul tău bijutier, care e băgat în rahat până la gât, dar care te iubește.

Zâmbesc strâmb, apoi întreb:

— Să înțeleg că vei continua să faci asta la nesfârșit?

Nici nu știu de ce vreau să aflu asta. Nu mă simt în stare să-i spun ce ar trebui să facă sau să-i cer să renunțe. Mă îndoiesc că am ajuns în stadiul acela al relației, în care el să țină cont de ceea ce-mi doresc.

În ciuda avertismentelor sale, m-am atașat – mai mult sau mai puțin – de cele șapte fete de pe insulă. Poate că Angel a sărit din nou din schemă, dar mai e Roxette. Mai e Reina și Mia. La dracu, mai e și Vicky! Chiar dacă noi două nu ne-am înțeles prea bine, nu-mi doresc pentru ea să ajungă pe mâinile cuiva nepotrivit.

Keith își înclină capul, privindu-mă de data asta curios. Probabil știe ce-mi trece prin cap acum și nu cred că e fericit.

— Fir-ar să fie, Ellie! mârâie dintr-odată, trecându-și mâna peste față. Ți-am cerut să nu te atașezi de ele!

Îmi aplec privirea în podeaua din lemn vechi, simțindu-mi obraji luând foc. Aștept tăcută până trece de impactul constatării și se apropie de mine, ridicându-mi fața cu mâinile și obligându-mă să mă uit la el.

— Iubito, oricât aș vrea să îți fac pe plac, mă tem că de data asta nu e posibil. Există niște reguli. Nu le pot lăsa să plece și să-mi expun prietenii astfel.

Degetul lui mare trece peste buza mea inferioară, mângâind-o delicat.

— Ba mai mult, te-aș expune și pe tine, dacă aș face una ca asta, îmi explică blând. Acum, că ești cu mine, ai putea fi prinsă la mijloc. Poate nu am dat multă importanță, dar le-am auzit vorbind și unele dintre ele cred că n-ai fost în aceeași situație nici măcar pentru o clipă și că totul a fost o șaradă. Nu le-ar lua prea mult timp până să arate cu degetul spre tine și atunci aș face ceva necugetat.

Dau din cap, pesemne că sunt de acord cu el. Lucrurile ar lua o turnură și mai neplăcută dacă una dintre ele ar vorbi și nu pot garanta pentru toate că își vor ține gura. Singurele în care am cu adevărat încredere sunt Angel, Roxette și Reina. Mia, în schimb, a făcut în așa fel încât să mă îndoiesc de ea, în pofida faptului că la început am fost pe aceeași lungime de undă. Nici măcar nu știu de ce s-a întors împotriva mea.

În rest, pentru celelalte trei, nu pot garanta deloc. Una dintre ele ar putea spune totul și atunci cu toții am fii în pericol, inclusiv Keith.

— Știu că unele dintre ele s-au atașat de băieții mei, îmi mărturisește. Știu de Deke și Reina. Știu și de Micha și Roxette. Dar, dacă până la finalul sezonului, niciunul dintre ei nu le revendică, așa cum a făcut Ryder cu Angel, atunci...

— N-o să ai încotro, îl completez.

— Da. Nu s-a mai întâmplat până acum ca unul dintre ei să facă asta, așa că nu am idee ce s-ar putea întâmpla. Însă cel mai bine ar fi să te obișnuiești cu gândul că vor pleca, Ellie. O să fie mai ușor pentru tine.

Bănuiesc că are dreptate. Tocmai îl pun pe Keith într-o situație care nu are multe ieșiri, cel puțin nu unele care să-mi convină. Totuși, face eforturi, altfel nu le-ar fi dat lor de ales. În dimineața asta mi-a demonstrat că e capabil să facă compromisuri, în clipa în care a primit-o pe Angel în sânul lor, și pare pregătit să o facă din nou dacă unul dintre băieți își exprimă interesul pentru una dintre fete, iar treaba ar fi reciprocă.

— În fine, mormăi. Ce voiai să-mi arăți?

Keith oftează apăsător, dându-mi de înțeles că nu-i face nicio plăcere să dezvăluie motivul pentru care m-a adus aici. Mă sărută scurt pe gură, apoi mă trage după el afară din living. Trecem în grabă pe lângă bucătăria înghesuită și deschisă și ne oprim în fața unei uși din lemn, a cărei vopsea e sărită pe alocuri.

— Ai încredere în mine, iubito, îmi cere. Nu o să se întâmple nimic rău. Poți pleca oricând, dar nu înainte să mă lași să-ți explic.

O deschide șovăitor, scoțând la iveală un șir de trepte ce duc spre subsolul casei. Aprinde un întrerupător și demisolul se luminează suficient cât să cobor scările, cu genunchii ușor tremurânzi și emoționată.

Fir-ar să fie! Inima mi-o ia la goană în piept când ajung jos și văd obiectul ce tronează chiar în mijlocul încăperii – singurul de altminteri. Chiar dacă e acoperit cu o prelată groasă și mare, care nu lasă nimic la iveală din ce se ascunde sub, imensitatea ei mă cutremură din toate încheieturile.

Presentimentul prost revine în forță, făcându-mă să ezit la baza scărilor, gata oricând să o rup la fugă. Dacă mâna lui Keith nu s-ar lipi de baza spatelui meu, cel mai probabil aș face-o înainte să văd ce se află acolo.

— Ce-i aia? îl întreb, arătând cu un gest spre... orice naiba ar fi.

Ar putea fi orice, până la urmă. Are aproximativ doi metri înălțime și la colțurile de sus îmi dau seama că e dreptunghiulară. Orice ar fi, Keith are și el emoții în privința ei.

Rămân țeapănă în loc, cât el pornește spre ea. Fără să se uite la mine, apucă prelată cu ambele mâini și o trage jos, dezvăluind-o sub ochii mei cât cepele.

Doamne Dumnezeule!

Strălucește de-a dreptul sub becul slab ce atârână deasupra ei. E complet din sticlă și poate cuprinde doar un om, căci până la urmă pentru asta e făcută.

E o cușcă.

— Nu! zbir, cuprinsă de o panică atât de mare, încât aproape cad din picioare când mă lovesc de marginea treptei de jos. Nu, nu, nu!

Nici nu știu cum mă răsucesc cu fața spre trepte și încep să le urc în viteză. Țsta e coșmarul meu!

— Ellie, stai!

Capitolul 47

— Ellie!

Keith mă înșfacă înainte să țâșnesc pe ușă și mă lipește de perete, prinzându-mă de ambele încheieturi. Pe față îi traversează o undă de îngrijorare, însă eu... eu sunt în șoc.

— De ce ții aia acolo?! mă răstesc. Voiai să mă închizi?

— Lasă-mă să-ți explic, iubito.

Aș vrea să-i spun să se ducă dracului, dar îmi amintesc la timp că mi-a cerut să am încredere în el și că, apoi, mi-a promis de mai multe ori că nu-mi va face niciun rău. Și îl cred. Nu pentru că mi-ar fi dat motive să am încredere în el, ci pentru că... *știu* că nu m-ar închide acolo. Știe de claustrofobia mea severă și de cum am reacționat ultima oară când am fost închisă într-un spațiu strâmt, cum e cușca aceea. Nu m-ar supune la o astfel de tortură, nu-i așa?

— Știu că arată rău, iubito, dar nu e cum crezi tu.

— Adică, nu ai cușca aia pentru mine?

Arăt cu degetul spre ușa demisolului, privindu-l cu ochii mari. Nici n-am nevoie de un răspuns la asta, căci alt motiv pentru care ar avea așa ceva nu există. A construit Edenul pentru mine, până la urmă. E limpede că și-a dat silința să îmi pregătească tot ce se poate mai rău.

— Am adus-o pentru tine, dar nu aveam de gând s-o folosesc, îmi spune sincer, uitându-se fix în ochii

mei, ca să alunge orice dubiu. De aceea e acolo și nu în Eden. Mi-am dat seama la timp că e prea mult.

— Atunci, de ce mi-o arăți acum?

Chiar dacă încerc să mă stăpânesc, încep să tremur de frică și ochii mi se umplu de lacrimi. Oftând, îmi eliberează mâinile și mă cuprinde în brațe, trăgându-mă la pieptul lui înainte să plâng de-a binelea.

Mereu mi-a fost teamă de spațiile închise. Acea teamă s-a transformat apoi în teroare pură, după ce tatăl meu și-a dat seama că poate folosi asta împotriva mea, ca să mă controleze. Dar acum, când am înțeles că toate astea s-au terminat și că niciodată nu voi mai trece prin ceva similar, am lăsat deoparte acea frică teribilă. Nu m-am mai gândit la ea. Nu mi-am mai făcut griji că aș putea trece din nou prin asta. Iar Keith tocmai m-a prins în momentul în care garda mea era prea jos ca să nu reacționez urât, în pofida faptului că mi-a cerut să am răbdare și încredere.

— Ellie..., mormăie aproape de urechea mea, buzele sale mângâindu-mi lobul. Te iubesc. În ciuda a tot ce am făcut ca să-ți demonstrez contrariul, chiar te iubesc. Și sunt conștient că nu merit nimic din toate astea, dar asta nu mă oprește să încerc să-mi îndrept greșelile.

— Cum? îl întreb, ridicându-mi privirea spre el. Închizându-mă acolo?

— M-ai înțeles greșit, iubito. Nu suntem aici ca să te pedepsesc pentru ceva. Am trecut peste asta. Ți-aș spune și motivul pentru care am dat foc Edenului, să fii sigură că nu o să mai fac asta niciodată. Te-am adus aici ca să te ajut.

Să mă ajute? Probabil se vede pe fața mea cât de confuză sunt, căci buzele îi tresar într-un zâmbet

stânjenit și își trece palmele peste obrazii mei, mângâindu-mă în repetate rânduri ca să mă liniștească.

— Nu vreau să-ți mai fie frică de nimic, îmi explică blând. De absolut nimic pe lumea asta. Așa că am vorbit cu un terapeut despre fobia ta.

Așa a făcut? Deși ar trebui să mă înfurii că a vorbit cu cineva despre problema mea, mă trezesc copleșită. E o dovadă clară că vrea cu orice preț să mă ajute, că îl supără gândul că mi-e teamă de ceva.

— Trebuie să recunosc că e unul mai nonconformist, căci m-a sfătuit să te ajut să-ți înfrunți frica în modul cel mai brutal, adică să te închid acolo și să rămân cu tine până treci prin toate etapele și te obișnuiești.

Ochii mi se fac și mai mari, îngrozită de ceea ce-mi aud urechile. Sper că glumește, pentru că n-am de gând să intru acolo nici moartă. Singura modalitate prin care aș intra în cușca aceea de sticlă ar fi cu forța, dar îmi place să cred că Keith nu ar întrece măsura din nou, indiferent de argumente.

— Nu! Îi strig în față, cuprinsă de panică. Nu intru!

— Ellie, ascultă-mă, îmi cere. O să fiu cu tine în permanență. Nu o să ți se întâmple nimic. O să mă poți vedea în fiecare clipă.

— Ești nebun?! Nu o să te las să mă închizi într-o cutie, în subsol!

Nu-mi pasă cât de lașă sunt în momentul ăsta. Doar simplul gând să fiu încuiată mă îngrozește cât să mă strecor pe lângă el și să încerc să fug cât mai departe de locul ăsta.

Nu-mi pasă nici care sunt intențiile lui, că încercă să mă ajute să scap de cea mai mare frică a mea. Dau s-o șterg și să uit complet de propunerea sa, dar nu

ajung departe. Abia pun mâna pe clanță, că mă și trage înapoi și mă lipește, de data asta cu fața, de același perete.

— Lasă-mă să plec!

Panicată și mânioasă în aceeași măsură, mă împing cu tot corpul în el, străduindu-mă să-l îndepărtez.

— Ellie, calmează-te! se răstește.

— Nu-mi vine să cred că ți-a trecut prin cap că o să fiu vreodată de acord cu asta! zbier furioasă. Ești dement! Ești un dement dacă îți închipui că o să intru acolo! Mai bine mă omori!

— Nu mai spune asta, la naiba!

În clipa în care mă răsucesc cu fața spre el, îl pocnesc cu putere, făcându-l să înghețe la un pas distanță de mine. Până și eu înlemnesc, cu răsuflarea greoaie și cu ochii măriți, uitându-mă la el șocată. Nici măcar n-am avut intenția de a-l lovi, darămite peste obraz. Îmi aduce aminte de ultima oară când am făcut-o și de felul în care a reacționat – nu prea bine.

Acum mă privește uluit cum îmi țin mâna peste gură, înmărmurită de ceea ce am făcut. Apoi face un pas spre mine. Din instinct fac și eu unul, dar înapoi, iar spatele mi se lovește de perete.

Rahat!

Îi aud mârâitul gutural și ochii îi devin mai violenți, mai frumoși. Fiori reci îmi traversează coloana, însă nu mai sunt fiori de teamă, ci de anticipare. Adâncul meu e cutremurat de felul în care mă urmărește, ca un prădător ce tocmai a pus ochii pe prada lui, pe care are gând s-o mănânce lent și chinuitor.

Ajungând mai aproape de mine, capul i se înclină, iar eu înghit în sec. Dumnezeuule, cum mă privește! Întregul trup mi-e curentat de săgețile de foc pe care

le transmite cu acele irisuri de smarald. Orice urmă de frică mi-e alungată și buzele mi se întredeschid, așteptând nerăbdătoare să fie devorate.

Mai are vreun rost să mă mint de una singură că n-am înnebunit după bărbatul ăsta de-a dreptul letal? În adâncul minții mele știu cât de anormale sunt sentimentele mele pentru el, dar niciodată nu m-am simțit mai pregătită să mă arunc în gol pentru cineva. Acum, în clipa asta, aș face orice pentru el, inclusiv să-mi dau viața.

— Mărită-te cu mine.

Icnesc.

— Ce?

Atât mai apuc să spun. Gura mi-e zdrobită, apoi invadată de un sărut ca lava, ce topește totul în mine încă de la prima atingere. Barba aspră i se freacă de pielea sensibilă din jurul gurii, dar e ultimul lucru de care îmi pasă acum. Nările îmi sunt inundate de mirosul lui și am impresia că niciodată nu o să mă mai vindec de el.

Mă ridică în brațe, strângându-mă cu putere de fund. Mă apasă mai tare în perete și îi gem în gură când erecția i se freacă de centrul coapselor mele, înainte ca buzele să-i alunece pe gâtul meu, lingând pielea de jos, de la bază, până lângă ureche. Îl strâng tare între picioare, înfiorându-mă în întregime. Mă șochează și pe mine cât de sensibilă devin la orice atingere de-a sa, cât de receptivă, de parcă trupul meu îl recunoaște și îl iubește mai nebunește decât inima.

— Ești tot ce îmi doresc, Ellie, îmi șoptește, buzele lui frecându-se la fiecare cuvânt de ureche. Singurul lucru pe care îl mai vreau.

Gura lui alunecă din nou pe gâtul meu și suspin, simțindu-mă tot mai excitată, atât de ceea ce-mi face, cât și de gândul că mă vrea.

N-am crezut că cineva o să aibă vreodată nevoie de mine, darămite cineva ca el. De când l-am cunoscut, am trăit cu senzația că n-aș putea niciodată să-l ating într-un mod așa profund, încât să mă dorească toată viața. Nici măcar nu mă pot uita la el, fără să mă gân-desc că ar putea avea pe oricine, oricând.

Cu toate astea, am auzit de femeile frumoase care au trecut prin viața lui, dar nu am aflat și dacă vreuna a rămas. Nu știu dacă Keith a fost vreodată îndrăgostit. Dacă și-a dăruit vreunei femei inima, așa cum mi-o dă-ruiește mie. În pofida neîncrederii sale în oameni, mi-o întinde pe o tavă de argint, de parcă e pentru prima oară când o face. Își deschide larg porțile în fața mea.

— Te rog...

Îmi strâng pleoapele până văd sclipiri în spatele lor. Nu știu pentru ce îl rog, dar simt nevoia să o fac. În momentul ăsta, mă simt foarte copleșită de senzații și habar nu am pe ce planetă sunt. Știu doar că mă încor-dez în brațele lui, ce mă țin strâns de fund, când dinții i se adâncesc în gâtul meu, mușcând feroce din mine, înainte să lingă suav aceeași porțiune îndurerată.

— Orice pentru tine, iubito.

Își ridică fața, lăsându-mă să-i răsflu greu peste obraji. Ochii lui superbi sunt încețoșați de excitare. Susținându-mă doar cu șoldurile, îmi ferește cu ambele mâini părul căzut în față, privindu-mi cu intensitate buzele, că simt cum gura mi se usucă.

— Atât de frumoasă, Ellie Bryant.

Mă simt frumoasă. Datorită privirii sale aprinse, nici n-am cum să mă simt altfel, și nici felul în care mă

sărută nu-mi oferă o altă opțiune. Parcă ar vrea să mă înghită cu totul; gura lui e posesivă și nebună și mă devorează.

Suspînând prelung, îmi trec degetele prin părul lui, trăgând cu putere de el. Nu mă las mai prejos. Îi ling interiorul gurii până îl simt zvâcnind între picioarele mele, tare ca o stâncă. E doar o chestiune de timp până trupul îi devine rigid și tremură în brațele mele. Execută o mișcare sugestivă din șolduri, frecându-se exact de centrul meu.

Complet pierdută în sărutul lui apăsător și flămând, nici nu-mi dau seama când mă mută. Sug încet limba-i păcătoasă, ce se retrage din gura mea tocmai când îmi era lumea mai dragă și îmi cere printre gâfâieli:

— Deschide ochii, Ellie.

Deși nu mă mai sărută, nu sunt pregătită să o fac. Îmi țin cu încăpățănare ochii închiși, moale ca o cârpă în brațele sale și savurând la intensitate maximă buzele ce-mi mângâie în treacăt gâtul.

— Deschide ochii, iubito.

În timp ce continuă să-mi depună sărutări pe gât și pe umăr, fac efortul măreț de a-mi deschide ochii și de a clipi de câteva ori, ca să alung ceața excitației. Abia reușesc să constat că nu mai suntem pe coridorul casei, ci în interiorul cutiei din sticlă.

Captivi. Împreună. Și nici măcar nu mă pot panica, căci gura insistentă a lui Keith, ce alunecă spre piept, nu mă lasă să mă desprind de moment și să realizez pe deplin unde mă aflu.

Dumnezeule, niciodată n-am fost mai excitată! Limba lui trasează dâre umede și fierbinți între valea dintre sâni și trage cu degetele de topul compleului, încercând să mă dezbrace.

— Keith, gem, agățându-mă strâns cu brațele de gâtul lui.

O undă de teamă se strecoară în mintea mea buimacă.

— Nu mă lăsa.

— Nu te las nici mort, șuieră.

Se oprește din înaintat spre sâni și, susținându-mă cu un singur braț, trage de sfoară și închide unul dintre pereții cutiei, blocându-ne înăuntru în spațiul strâmt și sufocant. Faptul că e construită special să cuprindă un singur om o face și mai strâmtă și mai sufocantă, dar teama prin care trec acum nu e la fel de mare ca de obicei, când mă aflam într-o situație asemănătoare. Știindu-l pe Keith aici, cu mine, atingându-mă în permanență, totul e mai ușor de înfruntat.

Totuși, asta nu mă scutește de palpitații. Devin dintr-odată conștientă de felul în care îmi bate inima, cu o forță înspăimântătoare. Pot jura că o aude și el, căci imediat își apasă corpul de al meu, presându-mă de peretele de sticlă din spatele meu.

Locul ăsta e mai rău decât colivia.

— Atât timp cât sunt cu tine, să nu-ți fie frică de nimic, îmi spune, lăsându-mă cu picioarele pe podeaua de sticlă și îndesându-și în schimb, mâinile în părul meu desprins. Ai înțeles? Atât timp cât sunt cu tine și în tine, nimic nu o să-ți facă rău.

Înghit în sec, încuviințând din cap și inspirând adânc când fruntea lui ușor transpirată se lipește de a mea.

— Dau foc întregii lumi, dacă e nevoie. Tu ești doar a mea. Numai și numai a mea. Spune-mi „da”, Ellie!

Clipesc amețită. N-am nici cea mai mică idee ce vrea de la mine, dar din instinct încuviințez din nou. În clipa asta n-aș putea să-i spun „nu”, oricum. Sunt luată cu asalt de diferite emoții și la cât sunt de amestecate, încă nu știu exact ce simt. O combinație mortală de frică puternică și excitare maximă. Mă derutează complet.

Abia apuc să dau de două ori din cap, că îmi și sfâșie topul din voal, nebăgând în seamă faptul că brațele i se lovesc cu zgomot de pereții strâmți. Lăsându-mă pe jumătate goală, mă întoarce cu spatele la el și cu fața aproape lipită de sticla rece. Mă cutremur din toate încheieturile când gura i se lipește de urechea mea, suflând aer fierbinte peste pielea înfiorată.

— Așa, frumoasa mea. Acum, o să te fut de n-o să mai știi de tine.

Fir-ar! Întregul corp începe să-mi trepideze în așteptare. Mă cuprinde din spate, lipindu-și trupul fierbinte de al meu. Cu o mână îmi cuprinde un sân și pe cealaltă o strecoară între picioarele mele, trecând ca prin farmec de voalul fustei și de slip, făcând toate astea în același timp în care buzele-i alunecă pe umărul gol și se strecoară lent spre ceafă.

— Desfă-ți picioarele! îmi ordonă pe neașteptate.

Ca la comandă, le despart până când gleznele mi se lovesc de pereții cutiei. Parcă aș fi o marionetă, dar nu-mi pasă. Dacă el vrea să o fac, o fac pur și simplu. Nici măcar nu mă mai gândesc la asta.

— Hmm, miroși demential, geme, nasul lui îndesându-se în părul meu. Mă înnebunești, Ellie.

Degetele îi trec prin umezeala mea, masând lent miezul și gemând adânc. Gem și eu, lăsându-mi capul să se sprijine de umărul lui și savurând totul cu ochii închiși.

Lipindu-se și mai bine de mine, îmi vâra degetele umede în gură, răsuflând furtunos în spatele meu. Tresar de uluire, în special când îmi simt propriul gust, însă nici gândul să mă opun nu-mi trece prin mintea năucită de excitare și teamă.

Îl simt urmărindu-mă cu toată atenția, ținându-și respirația cât degetele sale alunecă în gura mea și ating cercelul din limbă. Tresare, apoi geme profund, din adâncul sufletului, nu doar al gâtului.

— Oh, Dumnezeule, ce-mi faci? Vrei să ieșim de aici?

— Nu, murmur. Sunt bine. Ești cu mine.

— O să fiu cu tine atât timp cât mă vrei. Dezbracă-te, îmi cere hotărât. Te vreau goală toată.

Fără să stau pe gânduri, îmi smulg mâinile de pe peretele din fața mea și împing fusta pe fund, lăsându-l să cadă grămadă la picioarele noastre, odată cu slipul de plajă. Keith se trage o idee în spate și se lovește de celălalt perete, eliberându-mi sânul masat în întregime. Nu mă întorc spre el, dar am impresia că mă studiază atât cât îi permite locul.

— Ești atât de frumoasă, Ellie, murmură.

Îmi mătură părul, aruncându-l pe tot peste umăr, în fața mea, și dezgolindu-mi partea din spate.

— Nu o să fiu blând, iubito.

— Nu-mi pasă, mârâi. Hai odată!

Mă înșfacă dintr-odată, cu un braț de gât și cu celălalt de șaolduri și se înfige în mine exact cum m-a avertizat: brutal. Mă umple până la refuz, aproape frângându-mi spatele când îmi trage fundul spre el și îmi prinde strâns între degete bărbia. Totodată, se ciocnește de perete, sticla scoțând un sunet ciudat care îmi acoperă geamătul chinuit, când trupul lui se izbește în ea, apoi în mine. Abia acum constat că nu e

locul ideal în care să facem asta, dar e prea târziu să-i cer să mă scoată de aici.

Odată adânc înfipt în mine, Keith devine de necontrolat. Nu mai ține cont că ne lovim frecvent în pereți și că mișcările sale sunt limitate. Nu mai ține cont nici că ajung să fiu lipită cu totul de sticla din fața mea. Îmi dă ce mi-a promis, tare și necruțător. În același timp, gemetele se lovesc la rândul lor de pereții între care suntem prinși și întreaga cutie din sticlă răsună de glasurile noastre răgușite.

Dar chiar dacă nu avem mult spațiu în care să ne exteriorizăm așa cum ne-am învățat, totul e mai intens decât până acum. Nu-mi dau seama dacă e de vină locul sau frica mea constantă, pe care încă n-am reușit să o alung, dar niciodată nu m-am simțit mai... terminată. Keith parcă smulge viața din mine, cu fiecare împingere, cu fiecare mână pe care o trece pe corpul meu deja asudat și cu fiecare sărut pe care îl depune oriunde ajunge. Și, cum mișcările sale sunt limitate și mai adânci ca niciodată, orgasmul meu vine mai repede, luându-și răgazul de a rade tot în urma lui. Sigur îl simte și el, căci se împinge și mai tare, stimulându-mă și cu mâna, în timp ce îmi șoptește la ureche cuvinte tot mai obscene.

Curând, îmi dau seama că niciunul dintre noi nu mai are control. Niciodată nu l-am auzit gemând mai tare. Nici eu n-am gemut mai tare ca acum. Corpul lui se izbește de mine, împingându-mă în față și aproape strivindu-mă de sticla răcoroasă. Curg apele pe mine, la propriu!

Cu toate astea, mă trezesc încercând să-mi întârziu climaxul. Nu vreau să se termine. Nu încă. Dacă se termină, o să revin la realitate și o să devin pe deplin

conștientă că mă aflu într-un spațiu ca ăsta. O să am un atac de panică pe care nici Keith n-o să-l poată opri.

Disperată, îi smulg mâna dintre picioarele mele, făcându-l să mârâie animalic în spatele meu.

— Nici să nu îndrăznești!

Glasul lui puternic tună în cutia de sticlă, străpungându-mă până în cele mai întunecate cotloane.

— E al meu! mârâie profund.

Iritat de încercarea mea, mă răsuțește cu fața spre el și mă ridică în brațe, strecurându-și brațele pe sub genunchii mei, înaintea să se sprijine în peretele de care mă lipește. Stropi de transpirație curg pe fruntea și pe nasul lui, iar ochii îi sunt mai ageri și mai vii decât i-am văzut vreodată.

E superb. Sunt hipnotizată complet de modul în care se uită la mine, în timp ce pompează adânc, hotărât să-și primească orgasmul dorit. Și chiar dacă nu e deloc blând, ci chiar agresiv, nu aș fi putut să mă simt mai iubită decât atât. Se uită numai și numai în ochii mei, umplându-mă perfect și asigurându-mă din toate puterile lui că sunt în deplină siguranță aici, cu el.

Până la urmă, face asta pentru mine. Doar pentru mine. Pentru mine dă glas celor mai vibrante gemete ale sale. Tot pentru mine depune efortul ca din gura mea să iasă gemete la fel de răsunătoare. E un duet perfect.

— Îl vreau, Ellie! îmi spune printre gâfâieli tot mai sonore, părând să vorbească cu ultimele lui forțe. Dă-mi-!-

Și i-l dau. Climaxul ce mă lovește în plin e ca o prăbușire violentă de sol. Mă sfărâmă și mă împrăștie în milioane de bucăți. Țipătul ce-mi părăsește gura probabil pătrunde prin pereții de sticlă și răzbate în toată casa, nu doar la demisol, și îi aduce lui Keith cel

mai frumos zâmbet din lume. Printre spasmele ce-mi cuprind trupul și printre pleapele pe care cu greu le mai țin deschise, îl urmăresc în toată splendoarea lui cum se întinde spre mine și își adâncește dinții în buza mea de jos, mușcând-o feroce, pe când își găsește propria eliberare în mine. Plutește pe valurile propriului orgasm cu ochii închiși și fața lipită de a mea. Apoi expiră tot aerul în gura mea, gâfâind și tremurând ca un om care tocmai a trecut prin cea mai intensă plăcere.

— Te iubesc așa cum n-am mai iubit pe nimeni în toată viața mea, șoptește. Nu știu ce naiba mi-ai făcut, dar... La dracu, fetițo, mi-am pierdut mințile după tine! Te măriți cu mine?

Încuviințez, simțindu-mă prea întoarsă pe dos ca să pot vorbi.

— Da?

Zâmbetul ce îi acaparează gura e și mai orbitor decât precedentul. Îmi vine să plâng, dar nu sunt sigură care e motivul pentru care simt nevoita să mă exteriorizez în hohote. Pur și simplu, simt cum pieptul mi se umflă de o emoție îngrozitoare. Cauza poate fi întrebarea pe care tocmai mi-a pus-o sau faptul că am acceptat fără ca măcar să mă gândesc la asta, la nici trei luni de când l-am cunoscut. Sau poate fi vina faptului că știu că așa fi realmente distrusă fără el și iremediabil nebună.

Dar nu-mi pasă. Sărutul pe care îl primesc imediat ce îi ofer răspunsul așteptat mă face să înțeleg că e în regulă să fiu nebună, atâta timp cât voi continua să beneficiez de senzația pe care mi-o stârnește. E singurul bărbat care a fost vreodată capabil să mă sărute în așa fel, încât să *știi* că reprezintă întreaga lume pentru el.

— Rămâi cu mine? îl întreb, cu vocea tremurândă. Nu pot să fac asta singură.

— Nu plec nicăieri, răspunde serios.

Într-un final, mă pune înapoi pe picioarele mele moi. Abia acum constat că toate hainele mele sunt pe podea, iar el e complet îmbrăcat, dar în clipa asta totul devine irelevant.

Gândul că o să rămân singură în cutia asta strâmtă mă înspăimântă și o studiez din toate colțurile, cât Keith își încheie pantalonii și iese.

Când ușa de sticlă se închide în urma lui, mă simt înghițită pe de-a-ntregul. Palpitațiile se întorc în forță, făcându-mi inima să bubuie în piept, iar sângele să înghețe.

La naiba!

Cuprinsă de panică, închid ochii și inspir adânc, înainte să mă așez în fund. Dincolo de peretele transparent, îl văd pe Keith îngenunchind în fața mea și lipindu-și mâinile de sticlă, privindu-mă parcă copleșit de griji.

Gheața ce-mi strânge inima mă face să gem și ochii mi se umplu de lacrimi de frică. N-am idee dacă asta o să aibă vreun efect asupra mea și dacă aş putea vreodată să mă vindec, dar simpla prezență a lui Keith mă îndeamnă să încerc s-o fac. Pentru el.

— Sunt aici, iubito, mă asigură, vocea lui sunând înfundat. Nu plec nicăieri fără tine.

Greutatea din piept devine și mai mare, însă tot fac efortul de a mă ridica în genunchi și de a-mi lipi fruntea încinsă de sticla rece, în același loc în care și-o lipește el pe a lui, pe partea cealaltă. Și aproape plâng când se întinde și depune un sărut pe geam, în semn de susținere.

— După ce ieși de acolo..., murmură, o să te fac cea mai fericită femeie de pe pământ. Promit!

Capitolul 48

Respiră, Ellie! Respiră!

Greutatea de pe piept parcă devine tot mai mare, cu fiecare secundă pe care o petrec aici, în cutia asta. Habar nu am cât timp a trecut, dar bănuiesc că nu prea mult.

— Ești bine?

Keith își lipește palma de sticlă, atrăgându-mi atenția spre el. E ușor să fiu distrasă de propriile emoții, mai ales în astfel de circumstanțe. Senzațiile sunt imposibil de ignorat, mai ales când acestea mă fac să transpir abundant. Mă simt de parcă urmează să sufăr un atac de cord.

— Așa cred.

Mă ridic în genunchi și expir ușor, lipindu-mă de geamul care ne desparte. Buzele îmi tresar într-un zâmbet reținut.

Bineînțeles, faptul că îl văd în permanență mă ajută mai mult decât mă așteptam. Când știu că e acolo, gata oricând să mă scoată, frica mea nu e la fel de mare, ceea ce mă face să mă întreb dacă asta o să funcționeze vreodată.

— Arăți ca o păpușă în vitrină, iubito.

Nici nu mă îndoiesc. O păpușă goală pușcă.

— Nu cred că merge așa, Keith, mărturisesc.

— Bineînțeles că nu merge așa, Ellie, aprobă calm. Acum doar facem un... experiment, să spunem. Să te obișnuiești puțin.

— Adică, o să mă lași singură aici?

— O să vină și momentul ăla.

Oh, nu! Sunt conștientă că nu o să mai fie la fel de ușor ca acum, însă probabil că asta e și ideea, să-mi înfrunt frica. Nu o voi înfrunta niciodată, dacă îl văd în continuare acolo. Nu e aceeași senzație pe care o simțeam când eram încuiată într-o încăpăre strâmtă și întunecată, fără vizibilitate.

— O să te acoperim cu prelata, dar o să fiu tot aici, îmi promite.

— De câte ori ai de gând să mă închizi?

Expresia lui spune „de multe ori”. Nu-mi oferă un presentiment bun.

— Până te vei convinge că nu e atât de rău pe cât crezi, răspunde blând.

Gemând, îmi lipesc fața încinsă de geamul rece. Keith se trage mai aproape, lăsându-și la rândul lui fruntea să se sprijine de el, în dreptul meu. Ceva de pe chipul lui frumos îmi spune că nu-i place, de asemenea, situația în care mă pune.

Cușca asta e într-adevăr mai rea decât colivia. Prin colivie aș fi putut să-l ating și vice-versa, dacă ne doream. Acum, însă, poate doar să mă observe.

Totuși, asta nu-l împiedică să încerce să mă atingă, probabil din reflex. Trece cu degetele peste sticlă, în dreptul pieptului meu, parcă vrând să ferească șuvițele lungi de păr de pe sânul dezgolit, și cum nu-i reușește, se trezește pufnind nemulțumit.

— De unde ai știut că sunt claustrofobă? Îndrăznesc să-l întreb. Știai despre asta înainte să mă închizi în dulapul de sub scări.

Ochii lui verzi se ridică țintă spre fața mea.

— Știi totul despre tine, replică prompt. Sunt la curent atât cu viața ta, cât și cu fișa medicală.

— Fișa medicală nu e ceva confidențial?

Adevărul e că port discuția asta cu el nu pentru că aș fi curioasă de unde știe cam toate lucrurile despre mine, ci să-mi distragă atenția de la locul în care mă aflu. E mai ușor de înfruntat realitatea dacă mă țin de vorbă, deși asta nu-mi încetinește deloc bătăile accelerate ale inimii și nici nu mă scapă de gheara din piept. Încă mă simt strangulată.

— Iubito, prea puține lucruri nu se pot cumpăra, iar fișa ta medicală nu e unul dintre ele. Știi că ai ajuns des la urgențe cu atacuri de panică și cu lovituri. Tatăl tău te bătea, nu-i așa?

„Mă bătea” sună ca un eufemism.

— Obişnuia, mărturisesc.

— De ce? vrea să știe.

— Nu tu spuneai că știi totul? îl iau peste picior, apoi oftez. O făcea pentru că nu eram cine voia el să fiu.

— Și anume?

— Genul de fată care poartă fuste până în pământ și fuge mâncând pământul când un băiat o bagă în seamă.

— Ei bine, asta nu te-a oprit să ți-o tragi cu deșiratul ăla.

— Peter?

— Dracu știe cum îl cheamă. A fost primul?

Încuviințez fără reținere, strâmbând dezgustată din nas. Toată chestia cu Peter a fost doar curiozitate pură și prostie din plin. Abia apoi mi-am dat seama că nu puteam să aleg mai prost. Nu e nimic spectaculos în a-ți pierde virginitatea cu un începător.

— Bănuiesc că s-a descurcat de minune, odată ce i-ai făcut vânt a doua zi, rânjește.

Nu-mi vine să cred că se distrează pe seama asta. Credeam că ar fi stânjenitor să vorbesc cu el despre foștii mei parteneri de năzbâtii, însă totul e natural. Râsul lui mă ajută extrem de mult să mă relaxez în cutia asta idioată.

— S-a descurcat excelent, mormăi. Nu m-a torturat mult, ținând cont că a ejaculat precoce înainte să apuc să mă încing.

Hohotele lui cresc în intensitate. Se distrează copios.

— Bastard norocos, spune amuzat, făcându-mi șmecherește cu ochiul. Și al doilea?

— Ce-i cu el?

Amuzamentul din ochii lui dispare ca prin farmec, ajungând să se uite la mine diabolic. Nu se mai distrează.

— Tipul ăla mi-a cam dat bătăi de cap, căci nu era nici pe departe la fel de deșirat ca primul.

Nu, nu era. De fapt, Craig era un tip... obișnuit. Suficient de popular să-mi atragă atenția în primul an de studenție și suficient de drăguț să-l primesc în dormitorul meu și să-l păstrez pentru o perioadă.

— Ai avut o relație cu el.

Înghit în sec. Nu e chiar cuvântul prin care aș descrie întreaga aventură cu Craig, dar nu spun nimic. Keith nu mai pare să se bucure de discuția asta la fel ca în cazul lui Peter. Din contră, se uită la mine de parcă ar fi... gelos.

— Ei bine, mi-am dat seama că nu o să demonstrez nimic nimănui, dacă o să schimb bărbații ca pe

șosete, murmur, puțin intimidată de felul în care mă studiază prin sticlă.

— Deci, a fost doar partener, constată.

— Dar tu?

Luminile reflectoarelor cad pe el de îndată ce pun întrebarea, arcuindu-mi curioasă sprâncenele. Sunt sigură că are o listă interminabilă cu femeile care i-au trecut prin brațe.

— Ce-i cu mine?

— Niciuna care să-ți fi furat inima?

Expresia lui rămâne exact la fel, împietrită. Nici măcar nu tresare când schimb subiectul.

— Inima mea nu e un lucru pe care să-l poți fura ușor, Ellie. Prima oară trebuie să-mi demonstrezi că o meriți și n-ai de gând să te joci cu ea.

— Și eu o merit?

Îmi zâmbește cu un colț al gurii.

— Sunt în genunchi în fața ta, nu?

Da, este. Literalmente. Totuși, nu credeam că înseamnă atât de mult, dar acum îmi dau seama că nu e genul de bărbat care să se târască la picioarele femeilor, de obicei.

— Ai spus că Craig ți-a dat bătăi de cap, mormăi. De ce?

— Pentru că, contrar așteptărilor mele, nu voiiai să-i faci vânt, răspunde senin. Nu știam de ce. Te-ai descotorosit ușor de Peter.

Mă încrunt.

— Mi-a făcut el vânt mie, recunosc. Brusc. De ce am acum impresia că ai o legătură cu asta?

Surâde.

— Pentru că am.

— I-ai cerut să se despartă de mine?! pufnesc, luată pe nepregătite.

Ei bine, am aflat cu ceva timp în urmă că și-a făcut obiceiul de a mă spiona, însă nu mă așteptam să intervină în astfel de situații. Trăiam cu impresia că doar m-a observat dintr-un colț întunecat, ca un psihopat, nu că și-a băgat și nasul în treburile mele.

Asta ar trebui să mă înfurie, dar nu mă simt deloc înfuriată. Nu am o explicație pentru asta.

— Prima oară i-am cerut și nu m-a ascultat, mărturisește. A doua oară nu i-am mai cerut.

— L-ai pocnit? întreb calmă.

— Nu.

— Atunci, l-ai amenințat cu arma?

M-aș aștepta la una ca asta.

Keith chicotește.

— Nu. Credeam că o să fie nevoie să-l scutur puțin, ca să mă ia în serios, dar doar m-am uitat urât la el. Sincer, ți-am făcut o favoare, iubito. Nu meriți să fii cu cineva care face pe el când îl privești puțin mai neprietenos.

— A făcut pe el? icnesc.

Dumnezeule! Nici nu vreau să-mi imaginez modul în care s-a uitat la el, dacă s-a întâmplat asta. Craig nu era chiar genul de băiat care s-ar fi speriat ușor. Însă vorbim despre Keith aici; poate să fie al dracului de înspăimântător atunci când își dorește.

— Ellie, ai nevoie de cineva care să te consume, să te facă să înnebunești. La fel și eu. Am nevoie de o femeie care să-mi țină piept, chiar dacă voi încerca mereu s-o domin. Să încerce la rândul ei să mă domine pe mine. Iar tu... tu ești făcută pentru mine. Mi-am dat

seama de asta în momentul în care, deși tatăl tău te snopea, încă găseai puterea de a te revolta, chiar dacă nu o făceai împotriva cui trebuia.

Adică, împotriva Ameliei și a celorlalți asemănători ei.

— Nu ești o victimă. Ești o luptătoare. Și sunt al naibii de mândru de tine!

Zâmbesc. Îmi place că e mândru de mine. E primul care îmi spune asta.

— Ce ar fi să te scoatem de acolo? mă întrebă.

— Da, te rog.

Ne ridicăm amândoi în picioare, iar el deschide cușca de sticlă, lăsându-mă să ies. Primul lucru pe care îl face când ajung în fața lui, fără obstacole, este să ferească șuvița de păr ce îmi acoperă sânul gol, dând-o peste umăr.

După zile întregi petrecute în Eden cu el, nu mai simt nicio urmă de pudoare. Să stau complet dezbrăcată în fața lui și să fiu studiată cu atenție, e la fel de natural ca și când aş sta înaintea sa îmbrăcată.

Eden... Mi-e dor de Eden. Încă n-am avut ocazia să văd cu proprii ochi ce a mai rămas din el, dar bănuiesc că n-au rămas prea multe.

— La ce te gândești? mă întrebă Keith concentrat, mângâind cu vârful degetelor sfârcul înălțat.

— La grădină.

— Ce-i cu ea?

— Nu-ți pare rău că i-ai dat foc?

— Nu, vine și răspunsul lui hotărât. O să-ți fac alta mai frumoasă, în momentul în care vom ajunge acasă.

Acasă. Oare unde o fi aia?

— Și unde anume e acasă?

— În Hamptons.

— Hamptons?

De fapt, n-ar trebui să fiu mirată că acesta locuiește într-o zonă unde doar oamenii înstăriți își permit să locuiască. E obscen de bogat; logic că stă unde naiba vrea el.

— Deci, stai în Hamptons.

— *Stăm* în Hamptons, mă corectează, nasul lui dând târcoale urechii mele. Tu vii cu mine. Să nu-ți închipi nici măcar o clipă că o să dispari undeva. Acolo o să te poți plimba în pielea goală oricât îți dorești, dar acum...

Face un pas în spate, eliberându-mă să-și poată da cămașa jos.

— Trebuie să te îmbrăcăm! anunță vesel.

O strecoară pe capul meu, făcându-mă să surâd. Mă îmbracă cu grijă, înainte să îmi recupereze slipul și să mi-l tragă pe picioare.

Când ieșim de la demisol, Keith pornește spre lampa de pe bancul de lucru ca s-o stingă.

— Lucrezi la ceva acum? întreb curioasă, sprijinindu-mă de peretele livingului.

— Da.

— Pot să văd?

Pun pariu că sub prelata ce acoperă al doilea banc de lucru se află lucruri interesante.

— Nu, nu poți să vezi, Ellie.

— De ce nu?

— Pentru că încă nu e gata.

Se întoarce lângă mine și mă prinde de umeri, rânjindu-mi ștrengărește cu un colț al gurii.

— E ceva pentru tine, așa că nu ai voie să tragi cu ochiul.

Acum sunt și mai curioasă să aflu la ce anume lucrează și sigur se vede pe fața mea, căci acesta chicotește și mă împinge spre ușă, cât mai departe de prelata minune.

— E un alt colier? îl întreb nerăbdătoare.

— Nu.

— O brățară?

— Nu.

— Cercei?

Pufnește.

— Cât o mai ținem așa? Nu fi copil!

Când se așteaptă mai puțin, o zbughesc pe lângă el, pornind cu pași repezi spre bancul de lucru. Dacă el nu vrea să-mi arate, o să văd singură. N-am fost niciodată o persoană răbdătoare.

Însă nu ajung prea departe. Râzând, mă înșfacă de șolduri și mă trage înapoi, chiar când mâinile mele dau să prindă prelata și s-o smulgă. Înainte să-mi dau seama ce face, mă întoarce spre el și mă saltă pe un umăr, grăbindu-se să ajungă la ușă.

Măcar am încercat.

— O să vezi doar când e gata, iubito, mă informează distrat, ieșind din casă. Până atunci, fii fetiță ascultătoare și nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala!

— În regulă! oftez. Acum poți să mă pui jos, omul cavernelor!

Nu că ar face ce-i cer. Keith înaintează pe alee, continuând să mă care în spate ca pe o pradă. Tot ce-mi mai rămâne de făcut este să încerc să-mi controlez

greața cauzată de plimbatul cu capul în jos și să-mi trec palmele pe spatele lui gol și musculos.

— Îmi place spatele ăsta. De fapt, ador spatele ăsta. Abia rezist impulsului de a-l linge.

— Nu poți să trăiești fără omul ăsta, Ellie!

— Ha! Nu crezi că ești cam plin de tine? surâd.

— Au fost cuvintele tale, nu ale mele, îmi aminteste senin. Știi tu, când credeai că mor în Eden?

Fir-ar! Are dreptate, parcă am urlat ceva de genul ăsta, însă îmi place să dau vina pe adrenalina și disperare. În momentele acelea, chiar am crezut că moare. Inima mea era frântă în două.

— În orice caz, tu de unde ai apărut atunci? pufăi. Pentru că e clar că n-ai ieșit din grădina și din flăcări, ca un super erou.

— Am fost chiar sub nasul tău, iubito! chicotește. Te-am văzut căzând în living. Ba chiar te-am strigat, dar în clipele acelea nu cred că mai auzai ceva, în afară de propriile urlete. Dacă nu te opream, chiar ai fi intrat acolo pentru mine?

Tac. Aș fi intrat, dar nu e cazul să o știe și el. Deja egoul său dă pe dinafară, se pare.

Mâna lui urcă pe fund și mă bate liniștitor peste fesa dezgolită de cămașă, mângâind-o apoi în repetate rânduri, pe măsură ce pașii îi încetinesc pe alee.

— Nu trebuie să-ți fie rușine, iubito, replică, de data asta cu seriozitate în glasul răgușit. Și eu m-aș fi aruncat în foc, dacă aș fi știut că ești acolo. Rahat!

Rahat? Mă încrunt. Asta nu sună bine, după ce mi-a mărturisit că ar muri oricând pentru mine.

— Ce cauți aici?

— Poftim? întreb confuză.

Mârâind, se oprește din mers și mă pune pe picioare. Abia apoi îl observ pe Drew apropiindu-se de noi, cu mersul lui încrezut și cu mâinile adâncite în buzunarele din fața ale bermudelor. Ciudat e faptul că se îmbracă mereu ca Keith, chiar dacă are peste patruzeci. Și mai ciudat e că îl prinde de minune vestimentația. Îl face să arate mai tânăr decât este.

Ochii lui cad pe mine pentru o clipă, sclipind într-un mod dubios. După discuția de azi-dimineață, am impresia că lucrurile au început să fie și mai complicate între noi. Are un secret pe care eu i l-am ghicit, iar asta probabil că îl face să nu se simtă confortabil.

— Aș vrea să vorbim, îi spune lui Keith, ridicându-și apoi privirea asupra lui. Între patru ochi.

Oftând, brunetul își apleacă ochii spre mine și încuviințez înainte să apuce să deschidă gura.

— E în regulă, îi spun. Și așa am nevoie de un duș și o pauză.

— Să nu pleci prea departe.

Mă sărută prelung pe gură, chiar în fața lui Drew, apoi mă îndeamnă să mă car de acolo cu o palmă zdra-vână peste fund și un rânjet malefic. Nemernicul!

Aștept în loc să-l văd întorcându-se spre vechea vilă, cu Drew pe urmele lui. Rămasă singură, îmi dau seama că asta ar putea fi prilejul potrivit în care să văd în ce s-a transformat singurul loc de pe plaja asta pe care l-am adorat, într-un fel sau altul.

Drumul spre Eden îl parcurg din instinct. Știu exact unde e, așa că nu sunt nevoită să mă gândesc la asta. Picioarele mă conduc singure până în dreptul ușii, unde îmi iau răgaz preț de un minut întreg să-mi adun curajul de a intra.

Nimic nu mai e la fel. Țsta e primul gând care îmi trece prin minte, de îndată ce pătrund în grădină, privind cu ochii mari la pagubele produse de foc. Chiar dacă o bună parte din ea a rămas intactă, nimic nu mai e la fel. Miroase îngrozitor, aleea e murdară și nu se mai aude niciun ciripit. E mai pustiu ca niciodată.

Partea din față a Edenului e complet pârjolit. De fapt, mai bine de jumătate din grădină e doar negreală și nimic mai mult. Cenușă. Aspersoarele n-au reușit să salveze decât un mic colț din raiul ce obișnuia să fie. Și, după urmele catastrofale lăstate de focul ce mi-a înghițit Paradisul, îmi dau seama că totul a pornit de la colivia acum așezată pe pământ. Blestemata nu mai e nici pe departe la fel de strălucitoare.

Singurul colț care, totuși, a rămas neatins de flăcări e chiar colțul în care mi-am petrecut cel mai mult timp. Patul cu landou e la fel de impecabil și întreg precum îmi amintesc. Lucruri mari s-au întâmplat aici și bănuiesc că tocmai asta l-a oprit pe Keith să nu-l atingă.

Și, oricât de îngrozitor ar mirosi aici, în Eden, nu rezist tentației de a mă întinde pe saltea, bucuroasă să o găsesc exact cum am lăsat-o, moale și plăcută, cu așternuturi răcoroase.

Nu știu cât timp trece, dar am senzația că am ațipit aici, dovada fiindu-mi gâtul acum înțepenit. Cu greu îmi fac curaj să mă ridic și să pășesc ușor spre dușul de grădină, învârtind robinetii aurii ca să dau drumul la apă. Însă țevile scot un sunet dubios și nicio picătură de apă nu curge din dușul de deasupra capului meu, pe care îl privesc frustrată.

Nu, nimic nu mai e la fel.

Un material fin îmi acoperă brusc ochii, lăsându-mă în beznă, și două mâini fac fașei un nod la spate. Întregul corp îmi înțepenește, apoi se relaxează simțitor când aceleași mâini mă prind de umeri și mă masează delicat.

— Keith?

În loc de răspuns, îmi răsuflă în ceafă, furtunos.

— Keith, vorbește cu mine, îi cer.

Adevărul este că, deși mâinile lui îmi sunt familiare, nu sunt pe deplin sigură că el e cel care se lipește de spatele meu, împungându-mă cu o erecție colosală.

Cum răspunsul lui întârzie, mă încordez din nou. Îmi ridic mâna să feresc fașa de la ochi, însă nici nu apuc s-o ating. Încheieturile îmi sunt înșfăcate pe neașteptate și unite la spate, ținându-le departe de față.

— Eu sunt, răspunde deasupra urechii mele. Calmează-te.

Răsuflu ușurată.

Brațele lui mă cuprind din spate într-o îmbrățișare, iar capul i se lipește de al meu. Întregul trup îi trepidează și îi simt tristețea, chiar dacă nu-l văd.

— Ești bine? îl întreb curioasă.

Mă strânge și mai tare.

— Acum, da.

Vocea îi este prea nesigură ca să-l cred pe cuvânt. Nedumerită, dau să mă întorc cu fața spre el și să-mi smulg eșarfa de mătase cu care mi-a legat ochii, însă strânsoarea sa se întetește, refuzând să mă lase să mă mișc.

De ce am senzația că plânge sau că îi vine s-o facă și ăsta e motivul pentru care nu mă lasă să-l văd? Nu e ca și când n-ar mai fi făcut-o o dată în fața mea, dar bănuiesc că asta nu-l face să fie mai puțin rușinat.

Dar nu insist. Îl las să mă strângă cât își dorește de tare și să-și găsească alinarea în mine, oricare e motivul pentru care o caută.

Oricum, e de la sine înțeles că Drew e cel care a distrus ceea ce se anunța a fi o zi frumoasă. Iubitul meu, care e mai sensibil decât ar crede vreodată cineva, era la fel de senin ca un om lipsit de griji, înainte să apară el. De fapt, *totul* a luat-o razna de când a apărut el.

Stăm minute în șir astfel, Keith complet lipit de mine și tăcut, legănându-ne ușor sub dușul secat. Eu nu mai pun întrebări, iar el nu se grăbește să-mi explice ce anume s-a întâmplat și e în regulă.

— Elena...

Deschid dintr-odată gura, gata să-l corectez, însă mă răzgândesc. De fapt, începe să-mi placă să-mi spună așa. Numele meu n-a sunat niciodată atât de... intim pe buzele cuiva. Parcă mi-ar spune „iubita mea”, alint de care încep să devin dependentă.

— Da, iubitule.

— Tu mă iubești?

Nu-mi scapă din vedere modul în care formulează întrebarea. Tu mă iubești. *Tu*. E limpede că se gândește la cineva care nu l-a iubit. La Ilya. Astfel, discuția lui cu Drew a avut-o în prim plan pe femeia care i-a frânt inima bărbatului ăstuia, care acum simte nevoia permanentă de a i se aminti că este iubit.

Aproape îmi simt inima strângându-se în piept, chinuită de nevoile lui, înainte de a-i spune categoric:

— Te iubesc, Keith Levine.

Zâmbește delicat pe curbura gâtului meu, părând mulțumit de răspunsul meu.

— Bun, mormăie. Pentru că am de gând să te păstrez toată viața.

Capitolul 49

— Când ai de gând să-mi spui despre ce ai vorbit cu Drew?

— Dar tu când ai de gând să te oprești din a le ocoli pe celelalte fete?

Îmi mijesc ochii spre Keith, nemulțumită de faptul că schimbă subiectul. Din nou! În ultima săptămână a ținut-o tot așa, făcând eforturi supreme să mă facă să uit sau, cel puțin, să nu mai iau în seamă faptul că relația lui cu Drew s-a răcit considerabil. Văd în ochii lui că nu-și dorește să aflu motivul pentru care nici nu vrea să-l mai privească.

Și, în ciuda nervozității mele, el nu face nimic altceva, decât să-mi rânjească obraznic, cu ochelarii lui de soare pe nas și cu picioarele goale adâncite în nisip.

— Nu tu spuneaai că ar fi mai bine să nu interacționez cu ele?

— Da, mormăie, sprijinindu-se în coate și întinzându-și picioarele lungi chiar în fața mea. Însă cred că fuga ta are un cu totul alt motiv, unul pe care ți-e rușine să-l recunoști.

Capul i se înclină și pe buze îi joacă un zâmbet cicălitor, cu care cel mai probabil vrea să mă irite. Adevărul este că reușește, dar nici pe asta n-o s-o recunosc.

— Nu știi despre ce vorbești, blufez, mutându-mi privirea de la el, în larg.

Astăzi parcă e mai cald decât zilele trecute. Deși port doar un costum de baie, iar briza răcoroasă nu încetează să-mi biciuiască pielea extrem de bronzată, tot simt că urmează să devin crocantă.

Dar nu-mi pasă. Ținând cont că în seara asta vor veni clienții speciali ai Elitei, ultima săptămână a fost agitată pentru toată lumea, inclusiv pentru Keith. Deși se presupune că împărțim același dormitor, n-am mai avut parte de mult timp de momente în care să fim singuri și să ne privim în ochi cel puțin de trei secunde, înainte să dispară.

— Pe cine crezi că duci de nas, Ellie? mă întreabă amuzat, arcuindu-și ambele sprâncene. Știu de ce le ocolești. Ți-e rușine să te uiți în ochii lor pentru că împarți patul cu mine, iar eu sunt omul cel rău din povestea asta, care le ține captive. Ți-e rușine să te uiți în ochii lor și să mărturisești că mă iubesti.

— Te înșeli, i-o retez scurt. Nu mi-e rușine că te iubesc. Nu vreau să le privesc în ochi pentru că știu deja ce părere au despre mine.

Și, sinceră să fiu, m-am împăcat cu asta. Dacă, să-l pot iubi pe el, trebuie să cad în dizgrație, o s-o fac. Până la urmă, am acceptat gândul că nu mai pot să fiu normală și că e târziu să mai fiu eroina care să le salveze pe toate. O să mă duc direct în lad, iar el o să mă aștepte acolo.

— Trăiesc cu impresia că, dacă împart patul cu tine, te pot face să te răzgândești în privința lor, că le pot salva.

— Și de ce nu încerci s-o faci? mă întreabă curios, cu o mină serioasă și privindu-mă pe deasupra

ochelarilor aviator. De ce nu profiți de faptul că te-am primit în patul meu și să mă manipulezi?

— De ce aș face asta? întreb mirată.

— Pentru că asta ar face cineva cu muștrări de conștiință, mi-o trânteste.

Deși stau întinsă pe nisipul fierbinte, sub soarele arzător, simt cum inima îmi cade în stomac. Asta a fost o lovitură nepermisă, una care doare ca dracu.

Cu buzele strânse într-o grimasă, mă ridic în șezut și îmi scutur nervoasă nisipul lipit de picioare, evitând să-l mai privesc. Țasta ar fi momentul în care ar trebui să-i spun să se ducă dracu, dar tot ce fac este să-i spun tăios:

— Sau poate n-o fac pentru că știu care ar fi răspunsul tău la o astfel de cerință. Mă iubești și știu asta, dar mă îndoiesc că mă iubești chiar cât să le oferi înapoi libertatea doar pentru că ți-o cer eu.

Sprâncenele lui se arcuiesc și mai tare, în semn de surprindere. Nu pare să-i aducă vreo plăcere ceea ce tocmai i-am spus.

— Nu fi atât de sigură, Elena. Nu mi-ai cerut-o, așa că nu ai de unde să știi care ar fi răspunsul meu. Mai nou, singurul scop în viață pe care îl mai am este acela de-a te face pe tine fericită.

Nu-mi dau seama dacă vorbește serios sau doar mă testează, motiv pentru care nu mă reped să-i cer să le elibereze și, totodată, să-i pun la încercare sentimentele pe care mi le poartă. Cu Keith, totul e dificil și intens.

— Dacă mi-ai fi cerut-o ieri, aș fi făcut-o, mărturișește senin, dându-și jos ochelarii ca să mă poată privi

în ochi. Pentru tine. Dacă asta te-ar fi făcut fericită ieri, le-aș fi eliberat. Însă astăzi...

— E prea târziu, îl completez, clătinând nesigură din cap.

Evident. Nu de puține ori mi-a spus că, cei care vor veni în seara asta, nu sunt oamenii potriviți pe care să-i sfidezi în vreun fel. Ar fi o ofensă la adresa lor dacă ar ajunge aici, iar ele n-ar fi disponibile pentru ei.

— Ellie, ar trebui să fii sinceră cu tine însăși, mă sfătuiește. Să-ți mărturisești singură adevărul. Ești egoistă. Faptul că nu mi-ai cerut-o n-are nicio legătură cu teama de a nu primi un răspuns pozitiv, ci cu faptul că nu-ți pasă cu adevărat ce se va întâmpla cu restul, atâta timp cât tu ești în siguranță. Și nu e nicio rușine să te pui mereu pe primul loc, iubito. Asta înseamnă că ai instinct de conservare și îți funcționează.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? pufnesc.

Chicotește, lăsându-și capul pe spate ca soarele fierbinte de deasupra noastră să-i mângâie fața frumoasă.

De fapt, ce contează? Dacă tot urmează să mă duc în cel mai întunecat colț al Iadului, măcar să fiu în stare să-mi mărturisesc mie însămi că are perfectă dreptate. Sunt egoistă. Mereu am fost. Mereu am făcut tot posibilul să supraviețuiesc, în orice situație, fără să mă gândesc la cel care ar putea avea de suferit din cauza mea. Ideea e că, până acum, n-am avut niciodată curajul să recunosc asta, nici în capul meu.

— Keith!

Micha se apropie de noi, punând capăt discuției dintre mine și Keith, chiar dacă aceasta era departe de

a se încheia. Cu o expresie furioasă și cu maxilarul încordat, blondul se oprește în dreptul nostru și se uită cu subînțeles la Keith, înainte să replice scurt:

— A ajuns primul musafir.

Oftând adânc, brunetul încuviințează din cap, nemulțumit.

— Cine e primul musafir? întreb curioasă, uitându-mă ba la Keith, ba la Micha, în așteptarea unui răspuns. Unul dintre ei?

— Nu-ți face griji, îmi cere iubitul meu, evitând intenționat să-mi răspundă la întrebare. Asigură-te că primește cea mai bună cameră, îi spune lui Micha, apoi. Să nu-i lipsească nimic. Știi foarte bine cât de pretențios e nemernicul.

— „Pretențios” e puțin spus! bolborosește Micha, prost dispus. Probabil se aștepta să-l întâmpin cu covor roșu și șampanie franțuzească, căci imediat ce și-a dat fundul jos din elicopter, a început să plescăie din buze. Și el, și bodyguardul lui! Să mai spun și despre faptul că a fost nemulțumit că l-am întâmpinat eu, și nu tu?

— Îi trece, replică Keith sec. Oricum, presimt că o să plece la fel cum a venit, ca de obicei.

Bărbatul din picioare pufnește zgomotos, înainte să-și împreuneze brațele la piept, enervat. Oricine ar fi primul venit, e clar că le cam dă bătăi de cap amândurora și că niciunul dintre ei nu se bucură de prezența lui. Cu toate astea, nu pot decât să bănuiesc că e unul dintre cei importanți, genul cu buzunar extrem de gros, după felul în care e tratat.

— Unde e acum? vrea Keith să știe, ridicându-și privirea spre el, prin ochelarii fumurii. S-a cazat?

— Probabil, mormăie Micha, nonșalant.

— Probabil? întrebă brunetul nedumerit, arcuindu-și o singură sprânceană.

Asta pare să-l surprindă, iar eu chiar fac eforturi mari să înțeleg ceva din discuția asta. Nu se grăbește nimeni să mă pună în temă și pe mine cu ceea ce se întâmplă aici.

Micha ridică nepăsător din umeri.

— După ce a bolborosit câteva cuvinte în limba lui, s-a cărat. Am avut intenția de a mă ține după el, dar bodyguardul lui a fost de altă părere. Deci, pot doar să bănuiesc că și-a cazat fundul de unul singur.

— Clientul ăsta pare o figură, îmi dau cu părerea, distrată de nemulțumirea de pe fața blondului. Dacă a reușit să-l enerveze pe Micha, sigur e ceva.

Keith îmi aruncă o otheadă obraznică cu colțul ochiului, reprimându-și zâmbetul.

— Nu-l stârni, iubito.

— E mai răsfățat decât un copil de cinci ani! Explodează blondul, înroșindu-se la față ca un felinar. Iar Keith nu face nimic altceva, decât să-i sufle în ceafă toată ziua! De parcă nu e enervant și fără să-i confirmi de trei ori pe zi cât de important e pentru noi să fie aici! Mai că se așteaptă să-l încoronăm.

— Poate pentru că e obișnuit să fie tratat regește? pune Keith întrebarea pe un ton zeflemist, menit să-l calce pe prietenul lui pe bățături.

De parcă nu e suficient de nervos și fără asta. În ultimele zile, Micha a fost un pachet constant de nervi, naiba știe de ce. Am senzația că starea lui are o oarecare legătură cu seara asta, dar nu sunt pregătită să fac afirmații nefondate.

O fi vinovată însăși Roxette? Dacă este să fiu eu cea întrebată, aş spune că blondina nu-i este complet indiferentă, așa cum se străduiește să lase impresia. Ar fi o surpriză? Bănuiesc că nu. Nu e nici primul și n-o să fie nici ultimul care cade în propria-i capcană, așa cum a făcut Keith și, nu în ultimul rând, cum a făcut-o Ryder.

Însă n-ar fi o coincidență mare ca, după zece ani, toți să-și găsească perechea acum? În sezonul ăsta? De fapt, cred că ar fi o coincidență mai mare ca ele să-și ofere inimile unora ca ei, așa cum am făcut eu.

— Vreau să nu-i lipsească nimic, adaugă apoi, pe un ton serios, privindu-și prietenul avertizator, ca și când ar încerca să-i transmită un „stai cuminte”. Chiar dacă nu-l placi, e unul dintre cei mai importanți clienți ai noștri și nu-mi doresc să părăsească insula asta cu capsă pusă pe mine.

— Calmează-te, amice! pufnește Micha, enervat. Nu o să-l omor în somn, așa că nu ai de ce să-ți faci griji. Ne vom ocupa exclusiv de el, ca să se simtă bine-primit.

Keith încuviințează hotărât, iar blondul pleacă la fel cum a venit, cu o expresie posacă și cu pumnii strânși pe lângă corp, aruncând nisip în urma lui la fiecare pas pe care îl face.

Îl urmăresc cu privirea până dispare din raza vizuală, apoi îmi mut atenția asupra lui Keith, ce se întinde sub ochii mei în toată splendoarea sa, lăsându-și pielea să fie mângâiată de soare.

— Deci, lasă-mă să înțeleg, mormăi într-un final, după un minut lung de tăcere. Aveți un prinț ca client? Adică, un prinț adevărat?

— Depinde pe cine întrebi, surâde. Ți-am spus cu ceva timp în urmă că vor veni doar oameni de seamă.

Oameni de seamă? Prea puțin spus. Mă așteptam ca pe insula asta să calce avocați, arhitecți și, poate, mafioți, în niciun caz ceva mai mult, cu rang mai înalt.

— Acum trei ani am avut și un prinț adevărat, mărturisește mândru, rânjind la mine cu toți dinții. A venit un singur an, însă cel care a venit acum e unul dintre cei mai vechi clienți și revine în fiecare an.

Oh, drace! Oare îmi doresc să-l cunosc? Ceva mă face să cred că e la fel de insuportabil pe cât îl consideră Micha și că acesta are toate motivele din lume să-l disprețuiască.

— Să înțeleg că încă nu a găsit ceea ce caută?

Oftează, trecându-și un braț pe sub cap ca să se sprijine în el. Cu cealaltă mână îmi prinde încheietura și mi-o ridică spre gură, sărutându-mi prelung pielea încinsă, cu buzele sale moi.

— Să spunem că gusturile sale în materie de femei sunt mai diferite față de ale celorlalți clienți. Încă nu a găsit ceva care să-i placă, dar sunt sigur că o să găsească odată ceva pe sufletul lui.

Icnesc când, deodată, mă răstoarnă pe spate și se ridică agil deasupra mea, întinzându-mă pe nisip. Ochelarii îi alunecă pe nas, lăsând la iveală perechea de ochi ce mă lasă mută de fiecare dată. Privirea nerușinată pe care mi-o aruncă mai că mă face să mă topesc sub el, iar rânjetul malefic îmi provoacă un chicot amuzat.

— Cam așa cum am găsit eu, replică poznaș. O fată exact pe sufletul meu.

— Tu ți-ai făcut norocul cu mâna ta, i-o trântesc senină, adâncindu-mi dinții în buza de jos ca să nu râd. Ai știut că sunt pe sufletul tău înainte să mă aduci aici.

— Da, dar puteai la fel de ușor să nu mă dorești, mormăie, aplecându-se și mai mult spre fața mea.

Gura i se apasă de buzele mele într-o sărutare delicată ce mă îndeamnă să-i cuprind gâtul cu brațele și să-l trag mai aproape, dorindu-mi mai mult decât atât. Mult mai mult decât un sărut fugar într-un loc în care ne-ar putea vedea oricine.

Sunt dependentă de el. De mirosul lui. De gura lui... La naiba, o să ard într-un cazan cu smoală pentru totdeauna! O veșnicie, doar pentru că îl doresc.

— Vreau să te rog ceva, murmură serios, trecându-și degetele prin părul meu ca să mi-l ferească de pe tâmpile.

— Ce? întreb euforică, zgâindu-mă lung la gura lui.

— Vreau să rămâi în seara asta în dormitor.

Revenirea la realitate e dureroasă și mă face să clipesc buimacă, simțindu-mă de parcă m-ar fi pocnit peste față. Probabil se citește pe chipul meu confuzia prin care trec, legată de cererea lui neașteptată.

— Poftim?

— În seara asta, la petrecerea de bun-venit... vreau să rămâi în cameră.

Și felul în care o spune îmi dă de înțeles că nu e tocmai o cerere, ci mai degrabă un ordin.

Nici nu știu cum ies de sub el și mă ridic în capul oaselor, trecându-mi ambele mâini prin păr ca să-l scutur de nisip. Toată fierbințeala pe care o simțeam între coapse și în piept se evaporă subit.

Keith rămâne întins pe o parte și își scoate ochelarii de tot, uitându-se la mine suspicios, cu ochii ușor mijjiți.

— Îmi spui și motivul pentru care vrei să rămân în dormitor, de vreme ce restul se vor distra, sau mă lași să ghicesc? îl iau peste picior, nemulțumită.

— Da, replică sec. Nu vreau să te afli prin preajma lor, cel puțin nu astăzi. Cei cinci clienți care vor veni își doresc să le cunoască pe fete încă din seara asta, de aceea organizăm o fiestă pentru ei. Nu îmi doresc ca vreunul dintre ei să facă vreo confuzie în ceea ce te privește.

Scot un sunet indignat, ofticată atât de seriozitatea din glasul lui, cât și de cerința propriu-zisă. E fix ultimul lucru la care mă așteptam acum, după ce am fost martoră la o săptămână întreagă de pregătiri intense. Acum, că îmi refuză dreptul de a participa cu prezența la fiesta din seara asta se simte de parcă mi-ar fi fost luat înapoi un cadou.

— E ridicol, contraatac printre dinți, făcându-l pe acesta să se uite la mine mirat, ca și când nu se aștepta să opun rezistență. Nu mă poți ține încuiată în cameră, Keith, doar ca unul dintre ei să nu cumva să mă confunde cu restul. În plus, nu tu spuneai că paznicii se vor asigura că nimeni nu o să atingă pe nimeni?

— Ba da, dar nu mă încântă deloc ideea ca unul dintre ei să pună ochii pe tine, replică enervat, cu un glas profund, gros și amenințător. Nu vreau nici măcar să te privească, darămite să se gândească la faptul că ar putea să te aibă.

— Așa că, ce? aproape mă răstesc. O să mă ții în cameră până vor pleca?

Privirea i se întunecă și mai tare și din străfundul gâtului său se aude un mârâit de avertizare, ce-mi spune precis că e pe cale să-și iasă din minți.

— Nu mă tenta, iubito. Știi, când te-am adus aici, nu am luat în calcul și că s-ar putea să trebuiască să se ascund de restul. O să le sucești mințile și nici măcar nu e necesar să-ți dorești asta!

Gura mi se întredeschide de uluire și sunt tentată să-l lovesc, dar mă abțin. Strâng în ambii pumni nisipul de lângă și înjur zgomotos în gând, spunându-mi mie însămi că e nebun de legat.

— Ești maniac, bolborosesc nervoasă. Și dus cu capul!

— Ellie..., oftează.

Se întinde spre mine când mă ridic în picioare, dar nu apucă să mă și prindă de încheietură, chiar dacă se repede s-o facă. Sar un pas în spate, trântindu-i cea mai disprețuitoare privire a mea, care îi spune să rămână acolo unde e.

— Nu o să stau în dormitor, îl informez hotărâtă. Mai ales dintr-un motiv... absurd, adaug, fluturând frenetic din mână. N-ai decât să îți înghiți nemulțumirile, pentru că, să fiu a naibii dacă o să-ți ofer satisfacția asta!

După o oră în care fac tot posibilul să nu mă mai întâlnesc cu el, mă trezesc stând în fața cuștii din sticlă, studiind-o în toată splendoarea ei înfiorătoare și întrebându-mă dacă nu cumva m-am țicnit de tot.

— Ești sigură că vrei să intri acolo?

Angel se uită înspăimântată la cutia de sticlă din fața noastră, cu ochii mari ca două farfurii. Spre deosebire de mine, e pentru prima oară când o vede.

— Nici eu n-aș intra acolo, chiar dacă nu sunt claustrofobă.

— Am mai făcut asta, o informez, cu dinții adânciți în buza de jos, de griji. O să fie în regulă.

Însă ceva din sinea mea nu mă convinge de asta. În ultima săptămână, am venit des aici. Nu a existat zi în care să nu-l las pe Keith să mă închidă în „Cristalul Soarelui”, așa cum am poreclit-o în batjocură.

Așadar, am trecut deja peste frica imensă de a nu fi încuiată într-un spațiu strâmt și sunt pe cale să mă vindec odată pentru totdeauna.

Dar acum îmi doresc cu totul altceva, ceva ce n-am mai încercat până acum, nici măcar cu Keith. De fiecare dată când am intrat acolo, el mă aștepta dincolo de peretele de sticlă. Îl vedeam constant și îl puteam privi de fiecare dată când simțeam că pieptul mi se strânge și sunt aproape de un atac de panică. Acum, însă, se presupune că ar fi prima oară când iau în considerare ideea de a înfrunta totul de una singură, fără el.

— Uite cum facem, mormăi, inspirând adânc ca să prind curaj. Intru, închizi și pleci.

Capul blond al lui Angel se întoarce spre mine și, chiar dacă nu credeam că e posibil, ochii ei verzi se fac cât două hubloane.

— Adică, să te las singură aici? icnește. Nici gând! mi-o retează hotărâtă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să fiu linșată de iubitul tău nebun, doar pentru că te mănâncă în fund!

Își strânge brațele la piept și clatină vehement din cap, provocându-mi un surâs distrat.

— Oare mai există cineva pe insula asta care să nu se teamă că poate să fie linșat de iubitul meu dement? Întreb amuzată.

Mă cam îndoiesc de asta, sinceră să fiu. După tot ce s-a întâmplat cu Brian și John, nici măcar paznicii nu se mai uită la mine când îmi păzesc fundul prețios.

— Poate ție ți se pare amuzant, dar mie nu, îmi spune serioasă. O să te închid acolo doar dacă vine el și îmi cere s-o fac, altfel gâtul meu frumos riscă să fie strangulat.

— În regulă, oftez, lăsându-mă păgubașă. Atunci, o s-o fac singură! Mulțumesc pentru nimic.

— Ellie, mormăie, întorcându-se spre mine cu tot corpul. Ar fi o idee mai bună să-l aștepți. Nu cred că ești pregătită să rămâi singură aici, în cutia aia. Până și mie îmi zbârlește părul de pe ceafă.

Adevărul este că al meu s-a zbârlit încă de când am coborât la demisol și am văzut-o, dar nu sunt gata să recunosc asta cu voce tare. Sunt nevoită să-mi înfrunt cea mai mare teamă și o s-o fac, într-un fel sau altul. O să mă vindec.

— O să fiu bine, insist, privind-o lung până când aceasta ia hotărârea de a porni spre scări.

— Cum vrei tu.

De îndată ce pleacă și rămân singură în subsolul casei, mă mai zgâiesc o clipă la cușca din fața mea și pășesc înăuntru, simțindu-mă din prima secundă ca prinsă într-o capcană pentru șoareci. E un sentiment pe care l-am tot experimentat în ultimul timp, deci nu mi-e nici pe departe străin.

Însă partea cea mai rea vine când mă închid cu propriile mâini, un lucru pe care nu credeam că o să-l fac vreodată în viața asta. Pieptul mi se contractă dintr-odată și, inconștientă, îl caut pe Keith cu privirea, să mă agăț de imaginea lui ca să pot înfrunta amalgamul de emoții ce pune stăpânire pe mine.

E îngrozitor! De fiecare dată când am intrat aici a fost îngrozitor, dar parcă acum este și mai groaznic. Faptul că sunt complet singură, într-o încăpere prost luminată, cu pereți din piatră și fără ferestre, nu face decât să amplifice frica pe care o simt crescând în mine considerabil.

Cu palmele pipăi sticla, căutând deja să ies, la nici câteva secunde de când am intrat de bunăvoie. Credeam că sunt pregătită să îmi înfrunt demonii de una singură, dar m-am înșelat. Amarnic chiar! Viteza cu care îmi bate inima în piept e dovada clară că sunt departe de a fi pregătită s-o fac fără Keith și fără susținerea lui.

Disperată, caut să deschid cutia transparentă și să ies, însă disperarea prin care ajung să trec mă face să uit cum se deschide. Apăs cu palmele, răsuflând tot mai greoi, și caut panicată ieșirea. Nimic din ce apăs nu se mai deschide.

— La naiba! blestem printre dinți. Unde naiba ești?

E hilar când mă gândesc că, deși are patru pereți verticali, întâmpin dificultăți. Mă opresc pentru o clipă și îmi trag suflul, apoi încerc din nou, amintindu-mi pe unde am intrat de atâtea ori și pe unde ar trebui să ies. Împing cu mâinile peretele de mai multe ori, înainte să constat că m-am blocat aici.

Ei bine, asta nu e o întâmplare fericită!

— Angel!

Strig cât de tare pot, bătând totodată cu palmele în sticlă, în speranța că aceasta nu a apucat să iasă din casă. În sinea mea, sper că încă trăiește cu impresia că asta e o idee proastă și se va întoarce după mine, însă nici după cinci minute de strigat întruna, nu o văd venind.

Până să îmi mărturisesc mie însămi că a avut perfectă dreptate, sunt deja cuprinsă de panică. Amețită, îmi lipesc o palmă de piept, în locul în care simt oxigenul blocându-se și în cealaltă mă proptesc, în special când genunchii încep să-mi tremure. Groaza prin care am trecut dățile trecute e nimic în comparație cu fiorii ce mă străbat acum; am senzația că o să mor curând, asfixiată.

Iar singurul gând care îmi trece prin minte este să-l strig pe el, pe Keith. Atât. În sinea mea, trăiesc cu impresia că el e singurul care ar mai putea să mă scape de teroarea pe care o experimentez în momentele astea.

— Keith! Keith!

Approape îmi înghit limba, în timp ce strig neîncetat, cât mă ține gura. Speriată, bat cu palmele în peretele de sticlă, făcând intenționat gălăgie, sperând că astfel mă va auzi cineva.

Apoi, aud pași pe treptele din lemn ale pivniței și o siluetă înaltă și zveltă apare în fața mea, zgâindu-se la mine cu ochii ca safirele. Pentru o clipă, am senzația că sufăr o halucinație, căci bărbatul tânăr dinaintea mea, ce mă privește uluit prin peretele de sticlă, nu are cum să fie real. Nu pentru că ar fi unul dintre cei mai frumoși bărbați pe care i-am văzut vreodată, ci pentru că o halucinație ar fi singura explicație a prezenței lui.

Asta înainte ca totul din jurul meu să se scufunde în întuneric, odată cu el.

Capitolul 50

Când mă trezesc, aceeași ochi albaștri mă privesc curioși și, pentru o clipă scurtă, am impresia că îi cunosc. Se uită la mine printre bucle șatene și imediat sunt tentată să ridic brațul întins lângă șold și să i le feresc din față. Oare nu-l deranjează?

Abia apoi constat că stau întinsă în prezența unui străin, asta după ce am leșinat jalnic în fața lui și nici nu știu cum sar în capul oaselor, dând startul unei migrene colosale, ce pornește exact de la ceafă. Pun pariu că am un cucui cât un munte de mare.

— Hei!

Acesta se repede spre mine, prinzându-mi umărul în palmă ca să mă oprească din mișcat.

— Ești bine acum, mă asigură cu o engleză stâlcită și un accent exotic. Nu-ți fie teamă.

Mă holbez la el, literalmente. Chiar și cu dureri de cap, îmi dau seama în ce situație sunt. Un străin stă în genunchi pe podea și încă mă ține prudent de umeri, privindu-mă de parcă se așteaptă să o iau razna și să-l mușc, ca și când aș fi vreo nebună. Sau poate chiar sunt!

— Te cunosc? îl întreb încruntată, făcând abstracție de zvâcnitul creierilor mei.

Pe buzele lui subțiri apare un zâmbet reținut.

— Încă nu. Numele meu e Amir. Sunt client al Elitei de câțiva ani. Însă tu... Tu cu siguranță ești nouă. Nouă?

Cuvântul „client” distruge farmecul ce îl înconjoară și mă smulge din amorțeala de după leșin. Nu mai sunt confuză în legătură cu el, dar tot sunt deranjată de faptul că mâna lui continuă să mă atingă. Probabil își dă seama și el de asta după ce arunc o privire scurtă asupra degetelor ce îmi strâng umărul, căci și le re-trage imediat ca ars.

Știam că astăzi vor veni și, totuși, asta nu explică prezența lui aici. Suntem în atelierul lui Keith, locul în care doar eu am voie să intru și asta cu mici excepții. Sunt sigură că, dacă el ar fi aici, nu i-ar plăcea deloc să-l găsească pe Amir pe podeaua bârlogului său, în fața mea.

— Amir, mormăi ca pentru mine. Ești turc?

Bărbatul tânăr din fața mea clipește mirat.

— Arab, mai exact.

Oare de ce nu sunt șocată de faptul că Elita are un client arab?

— Știi, ăsta e un loc privat. Mă îndoiesc că accesul ți-e permis.

Vocea îmi sună nesigură și mă urăsc pentru asta. De ce naiba am emoții în fața lui?

— Te-am auzit strigând, replică surprinzător de acid, buzele strângându-i-se într-o grimasă. Păreai să ai nevoie de ajutor. Ei te-au închis acolo? Așa vă tratează pe toate sau ăsta e doar un caz izolat?

Pe toate? Închis? În pofida migrenei mele, cuplez repede ce vrea să spună cu asta și ceea ce crede despre mine. Bineînțeles că mă consideră una dintre ele; nu are niciun motiv pentru care să n-o facă.

Dar să fiu a naibii dacă știu ce să-i spun. Mă holbez uluită la el, realmente lipită de spătarul canapelei din

atelierul lui Keith ca să pun o distanță între noi. Nu-mi place cât de aproape e de mine, chiar dacă nu mai face niciun gest care să-mi dea de înțeles că își dorește să mă atingă.

— Te-ai lovit destul de tare acolo, spune la un moment dat, după un minut lung de tăcere stânjenitoare. Ultimul lucru pe care mă așteptam să-l găsesc aici a fost o fată într-o cutie, pe punctul de a face un atac de panică.

— Asta pentru că m-am blocat.

Sprâncenele lui dispar sub marea de bucle castanii, care îi cad în ochi.

— Te-ai blocat? întreabă mirat. Nu cred că înțeleg.

De fapt, nici eu nu înțeleg multe. Poate îi sunt recunoscătoare că a apărut într-un moment în care aveam cea mai mare nevoie de o salvare, dar n-ar trebui să stau de vorbă cu el. Keith a fost precis când mi-a cerut să nu interacționez cu niciunul dintre clienții lui și bănuiesc că are un motiv bun pentru asta. Chiar dacă Amir nu pare periculos, n-am voie să uit pentru ce e aici.

— Cred că există o confuzie...

— Mie îmi spui?

Glasul gros al iubitului meu mă ia pe nepregătite și ambii ne întoarcem capetele spre coridor. Keith se uită iritat la noi, având brațele strânse la piept și o încruntătură de toată frumusețea. Se vede de la o poștă că nu-i place deloc ceea ce se întâmplă sub ochii lui.

— Acesta e un loc în care clienții nu au voie să intre, replică sec, uitându-se fix la Amir.

Dregându-și glasul, bărbatul se ridică de pe podea și își scutură grijuliu bermudele crem, înainte să facă un pas spre el.

— Îmi place să cred că sunt singurul dintre clienții tăi, care știe foarte bine care sunt regulile, Levine. Nu e prima oară când vin aici.

— Și, totuși, ai încălcat regula de aur, i-o retează Keith cu o mină serioasă, rămas în defensivă.

Regula de aur? Ei bine, aș vrea să pot spune că știu despre ce vorbește, însă am pierdut numărătoarea regulilor impuse de Elită, reguli ce vor ca toată lumea să le respecte. E modul lor prin care se asigură că toată lumea va rămâne în deplină siguranță, în special fetele.

— N-aș fi făcut-o, dacă domnișoara de față nu ar fi avut nevoie disperată de ajutor, contraatacă Amir, pe același ton rece pe care îl folosește și Keith. Vezi tu, am găsit-o închisă într-o cușcă. Nu știu ce anume a făcut de a meritat o asemenea pedeapsă, dar aș dori ca pe viitor să nu mai fiu pus în astfel de situații.

Brunetul se uită scurt la mine, ușor uimit, înainte ca pe buzele lui să răsară un zâmbet amuzat. Mă face să mă rușinez de boacăna pe care am făcut-o.

— Cum spuneam, e o confuzie, spune senin. Ellie face terapie pentru claustrofobie, ceea ce explică de ce anume ai găsit-o într-un spațiu închis. Credeam că ai înțeles în cei cinci ani de când ești client, că avem mare grijă cum tratăm femeile aduse pe insulă. În caz contrar, niciuna nu ar beneficia de luxul pus la dispoziție.

Amir încuviințează gânditor din cap, strângându-și buzele într-o linie dreaptă, cât mai face un pas spre iubitul meu. Ceva din atitudinea lui mă pune pe gânduri. Nu-mi dau seama dacă asta e o calitate sau un

defect, însă acesta se crede mai superior față de Keith, chiar dacă nu e decât un musafir aici.

— Și să înțeleg că, pe lângă luxul pus la dispoziția lor, le tratați și de fobii?

Înghit în sec când constat că încearcă dinadins să-l enerveze. În mod cert îl ia pe Keith peste picior.

Maxilarul brunetului se încordează, trădându-i iritarea față de felul în care e tratat de clientul lui. Mă aștept să-i dea replica, însă cum nu o face imediat, devin și mai suspicioasă în legătură cu Amir și cu ceea ce reprezintă el.

Oare despre el vorbea Micha?

— Nu, răspunde sec. De asta beneficiază doar *femeia mea*.

Accentul pe care îl pune pe ultimele două cuvinte e imposibil de scăpat din vedere. Nu poate să fie mai limpede de atât că acesta încearcă să-l informeze pe Amir că tocmai a călcat pe teren minat și că nu sunt cine crede el. Astfel, se asigură că bărbatul din fața noastră, a cărui atitudine e surprinzătoare, pricepe mesajul. Sunt a lui și numai a lui.

— Atunci, poate ar trebui să ai mai multă grijă de iubita ta, Levine, îl sfătuiește Amir tăios, deloc intimidat de răspuns. Nu arăta de parcă terapia asta ar funcționa. Din contră, arăta ca o persoană care ar da orice să nu mai treacă prin asta.

După ce lansează ultimul atac, acesta trece pe lângă el și iese din casă relaxat, lăsându-ne singuri. Keith se întoarce spre mine, iar sprânceana lui dreaptă se arcuiește în semn de întrebare. Pare supărat foc.

— Pot să știu și eu ce naiba s-a întâmplat? mă întrebă printre dinți.

— Ușa cuștii s-a blocat și m-am panicat.

— Și ce naiba căutai tu în cutie? vrea să știe. Ellie, ți-am cerut clar să nu faci asta fără mine! De ce naiba erai acolo?!

Vocea i se ridică, ajungând să strige la mine. Și nu știu dacă e de vină asta sau toată povestea cu Amir, dar reușește să mă înfurie într-o clipită.

— Nu țipa, Keith! mă răstesc și eu, sărind în picioare ca să-l confrunt mai bine. Să nu uităm cine a venit cu ideea de a mă închide zilnic într-o cutie de sticlă ca să scap de ceva ce mă îndoiesc că o să treacă astfel!

— Eu am venit cu ideea, dar era vorba să o faci cu mine, nu singură!

— Ei bine, te-aș fi așteptat, dacă nu m-ai fi enervat astăzi! pufnesc.

La naiba, am rămas fără argumente împotriva lui! Cum naiba aș putea să continui cearta asta, atâta timp cât are perfectă dreptate? A fost o idee proastă să intru acolo de una singură și o știe și el, la fel de bine cum o știu și eu.

— Mi-ai interzis să merg la petrecerea din seara asta, doar pentru că ești un maniac care trăiește cu impresia că toată lumea vrea să-ți fure iubita! Îți dai seama cât de ridicol sună asta, nu?

— Oare? întrebă înțepător. Iubito, nu știu dacă ești oarbă sau doar o faci pe proasta, dar deja ai făcut impresie și nici măcar nu te-ai străduit! Nu ai habar ce efect poți avea asupra unui bărbat.

Îmi dau ironic ochii peste cap.

— Exagerezi.

Ofticată, îi întorc spatele și mă așez pe canapea, evitând să-l mai privesc. Nu pot spune că îl înțeleg sau îi înțeleg teama, când nici măcar nu știu de ce îi este frică.

— Ba nu, Ellie!

Într-un final, se clintește din locul lui și se apropie de mine, pașii săi purtându-l până în dreptul canapelei. Se lasă pe vine, așezându-și palmele mari și fierbinți pe picioarele mele goale, apoi mă privește serios.

— De ce ți-e frică? cutez să-l întreb, făcându-l să se încrunte. Ce anume te sperie, de vrei să mă ții cât mai departe? Nu e ca și când aș fugi în lume cu unul dintre ei!

Keith face o grimasă urâtă, arătând de parcă l-aș fi lovit peste față cu replica asta. Abia apoi înțeleg. Chiar se teme să nu cumva să fug în lume cu unul dintre ei.

— Nu-mi vine să cred! zbier, pe jumătate amuzată și pe jumătate nervoasă. Tu chiar vorbești serios? Într-adevăr trăiești cu impresia că aș face-o?

— În tine am încredere, replică posac. În ei nu am. Din momentul în care te vor vedea, vor face tot posibilul să te aibă. Nu vor ține cont că ești a mea. Crezi că blestematul de Amir se va lăsa păgubaș?

Aș vrea să-l întreb ce legătură are Amir cu asta, dar n-o fac. Am senzația că aș arunca paie pe foc. A stat doar cinci minute prin preajma mea și văd, practic, cum toată siguranța lui Keith se clatină din temelii.

— Și nu doar că vor face tot posibilul să te aibă, ci vor face și tot posibilul să te convingă că asta ar fi cel mai bine pentru tine. Se vor folosi de mine ca să ajungă la tine.

— De ce?

Devin tot mai convinsă că nu mai gândește coerent. Tot ce îi iese pe gură acum sună cu vorbele unui om paranoic.

— Pentru că mă cunosc, răspunde prompt. Și știu tot ce e mai rău despre mine.

Clar e paranoic!

— Am văzut deja părțile tale rele, îl informez, aplecându-mă în față ca să-i cuprind chipul între palme. Am făcut cunoștință cu ele și, mai mult de atât, le-am acceptat. Nu există nimic nou din ceea ce ar putea să-mi spună sau să-mi arate despre tine, pentru că știu totul. Așadar...

— Așadar, rămân în dormitor în seara asta, mi-o trânteste hotărât.

Șocată, rămâi cu mâinile în aer când se ridică și își îndreaptă spatele, pregătindu-se de plecare. Incredibil! Tot discursul meu, cu care am încercat să-l conving că e o prostie să îmi interzică participarea la fiestă, se duce pe apa sâmbetei chiar sub ochii mei. Până la urmă, Keith nu e un bărbat pe care să-l prostești atât de ușor.

— Să ți-o trag! bolborosesc oftică, cât el rânjește obraznic.

— Ai grijă ce îți dorești, iubito! S-ar putea să te las!

Nici când vine seara nu reușesc să mă calmez. Din vârful patului îl urmăresc pe Keith cum își aranjează reverul sacoului în oglinda de podea, făcând abstracție de pufniturile pe care le scot special ca să-i atrag atenția. Toată treaba asta încă mi se pare absurdă.

— Nu e corect! replic cu maxilarul încleștat. Angel are voie să fie prezentă, iar eu nu, chiar dacă se

presupune că suntem în aceeași situație. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că Ryder e un prostănac, mai ales dacă trăiește cu impresia că iubita lui o să scape necurtată de cei mai influenți oameni ai lumii.

— Ei bine, Amir nu mi s-a părut că ar fi unul dintre cei mai influenți oameni ai lumii, în ciuda atitudinii sale de cocoș.

Oftează.

— Depinde, mormăie. Tu crezi că șeicii sunt oameni influenți sau nu?

Șeici? Își bate joc de mine!

— Amir e un șeic? Are măcar optsprezece ani? Întreb batjocoritor.

— În pofida glumelor tale nesărate, tot nu o să mergi la petrecere, Ellie!

Fir-ar!

— Bineînțeles, zâmbesc. Pentru că ți-e teamă să nu cumva să îmi fure vreun șeic inima!

Mârâind nervos, Keith se întoarce cu fața spre mine, în toată splendoarea lui. Poartă un costum scump, croit pe talie, în care arată numai bun de mâncat. Cu frișcă!

— Nu e amuzant, Ellie! mă dojenește. Poate tu nu știi, dar eu am fost martor. Amir ne este client de cinci ani și, chiar dacă a văzut până acum sute de fete, nu s-a uitat la niciuna așa cum s-a uitat la tine.

— Așa, și? Întreb nonșalant, deloc impresionată de argumentele lui.

Nu-mi pasă câtuși de puțin de ceea ce își dorește Amir sau oricare altul, în afară de cel din fața mea. Doar că el pare să fi uitat asta.

— Și nu o să-i permit nici în ruptul capului să se apropie de tine, nici măcar să te salute!

— Ești nebun, i-o trântesc sec.

— Nu-mi pasă, mi-o trântește și el.

La naiba! Îmi vine tot mai greu să port lupta asta cu el, mai ales când nu e dispus să facă compromisuri.

Zâmbind, se așază pe marginea patului și îmi cuprinde glezna între degete, înainte să mă tragă dintr-odată spre el. Cu cealaltă îmi prinde ceafa și curând ajung să îi simt respirația mentolată pe obraji.

Miroase demențial, la fel cum arată. Prin urmare, cum ar putea să creadă că l-aș lăsa în favoarea altuia, când mie îmi tremură sufletul de fiecare dată când e lângă mine? Trebuie să fie complet nebun să trăiască cu gândul că m-aș mai putea oferi altcuiva, după ce am fost a lui.

O să fiu veșnic a lui.

— Nu o să te împart cu nimeni, niciodată, îmi spune hotărât, strângându-mă lângă el și privindu-mă fix în ochi. Nici măcar astfel. În plus, este vorba doar despre seara asta. Încearcă să nu mă sfidezi.

Strâng din dinți de iritare, dar încuviințez din cap în semn că am înțeles și primesc un sărut pentru asta, înainte să se ridice și să părăsească dormitorul ca s-o facă pe gazda. Bineînțeles, n-are nici cea mai mică idee că n-am de gând să rămân aici, așa cum mi-a cerut, ci să-l sfidez mai tare decât am făcut-o vreodată.

Îi arăt eu lui!

La doar câteva secunde de la plecarea sa, ies din dormitor și străbat coridorul pe vârfuri, rugându-mă în gând să nu dau nas în nas cu nimeni care să mă pârască. Planul meu e acela de a vedea cu ochii mei

uimirea prin care sigur va trece, când va realiza că nu mă poate dresa și nici stăpâni.

În orice caz, era de așteptat să fac asta. Îmi place la nebunie să-l provoc. Am făcut-o de la bun început și nu o să mă opresc acum, ținând cont că pedepsele lui nu mai sunt ce au fost. Aș fi complet idioată să nu profit de slăbiciunea sa față de mine și să-i demonstrez că, într-adevăr, sunt sufletul lui pereche.

Dar nu am atât noroc. Nici nu ajung la scări, că și simt o mână așezându-mi-se pe umăr și făcându-mă să înlernesc. Oare cum mă așteptam să nu fiu prinsă în flagrant, când e o petrecere jos?

— Unde crezi că mergi?

Ofticată, mă întorc cu fața spre Trent și pufnesc. Dorința de a-l pocni e imensă și cu greu mi-o reprim. Nu doar că mi-a făcut inima să sară din piept de spaimă, ci mi-a și distrus toate planurile.

Cu toate astea, observ cât de bine arată în costum. Parcă a fugit de la nuntă.

— Arăți... spectaculos.

— Nu pot spune același lucru despre tine, replică nonșalant.

Au!

Mă uit la mine și înțeleg la ce se referă. Nu sunt îmbrăcată ca pentru petrecere, ci ca pentru o seară de petrecut în pat, cu un bol de popcorn în brațe și telecomanda alături.

— Dacă ai de gând să-i provoci lui Keith o criză de nervi, măcar fă-o când ești îmbrăcată mai bine, mă sfătuiește. Nu știi de unde naiba ai scos pantalonii ăia, dar sunt ai dracului de urâți!

Ei, fir-ar să fie!

— Cine te-a făcut pe tine poliția modei?

Trent surâde.

— Știi, dacă ți-ai mai scoate din când în când capul din patul lui Keith, ai afla că mă ocup cu asta, păpușă. Scapă de pantaloni! Sunt sigur că găsești în sifonier lucruri mai... acceptabile decât atât.

Și eu sunt sigură de asta, dar acum nu e vorba despre pantalonii mei, cei care îl deranjează pe Trent mai mult decât ar trebui.

— O să mă spui lui Keith? îl întreb curioasă, strângându-mi brațele la piept, bosumflată.

— Că te-am prins când voiai să o ștergi? rânjește. Voi încerca să-mi țin gura. Nu de alta, dar pe insula asta se află oameni importanți, care mă îndoiesc că vor să asiste la o criză de nervi de-a lui. O să mă prefac că nu v-am văzut, nici pe tine și nici pe pantalonii tăi hidoși.

Apoi pleacă, trecând pe lângă mine ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Însă, chiar dacă mi-a promis că nu-i va spune lui Keith despre tentativa mea de evadare, întâlnirea cu el mă face să mă răzgândesc și să apelez la planul B, pe care îl inventez pe loc.

E simplu. După o jumătate de oră în care fac tot posibilul să arăt la rândul meu, spectaculos, cobor la parter purtând una dintre puținele rochii negre, de seară, cu spatele gol și fără mâneci, ce se mulează pe soldurile mele deranjant de perfect.

Acum sunt convinsă; nu o să facă o criză de nervi, ci direct infarct.

Observ din pragul ușii cât s-a străduit personalul ca seara asta să fie specială. Terasa din spate e de vis. Torțe din bambus luminează porțiunea de lângă piscina cu apă limpede și un adevărat bar a fost montat în

apropiere, ca să fie la îndemână. Lângă el, fetele sunt aliniate, îmbrăcate în rochii albe, ca niște zeițe grecești. E realmente imposibil să nu le văd expresiile înțepate de pe fețe, mai ales că în fața lor stau trei bărbați necunoscuți, toți cu alură de oameni putred de bogați.

Ei bine, am de gând să le distrug seara!

De îndată ce îl zăresc pe Keith, picioarele încălțate în sandale elegante, cu toc, mă duc singure spre el. Totodată, fac abstracție de privirea dușmănoasă pe care mi-o aruncă Micha și de nedumerirea de pe chipurile bărbaților trecuți de treizeci de ani, dar în special fac abstracție de consternarea de pe fața lui Drew – ce mă înjunghie telepatic din dreptul piscinei. Singurul, dintre toți, care nu mă observă apropiindu-mă e însuși Keith, care e prea ocupat să poarte o discuție cu Amir, chiar dacă arabul mă dezbracă din priviri într-un mod de-a dreptul indiscret.

Abia când mă apropii, aud că iubitul meu maniac, ce e întors cu spatele la mine, vorbește pe limba maternă a lui Amir, cu o ușurință care aproape mă face să mă îndoiesc de originile sale. Sunt atât de surprinsă de asta, încât mă opresc la un pas distanță și replic fără să gândesc:

— Nu știam că vorbești arabă!

Viteza cu care capul lui se întoarce spre mine sigur îi aduce o amețeală zdravănă, iar șocul i se citește limpede în ochii ca jadul. Însă nu mă las. Chiar dacă uluirea de pe fața lui spune precis că n-am ce căuta aici și că s-ar putea s-o pățesc pentru asta, e târziu să mai bat în retragere.

— Ellie, ce naiba...

Se oprește din vorbit când mâna mi-e luată de lângă corp și ridicată spre buzele lui Amir, înainte să fie sărutată galant, chiar sub privirea lui turbată.

Pe asta n-am prevăzut-o! Și nu doar că n-am prevăzut-o, dar mă surprinde atât de tare, încât nu mai sunt în stare să mă mișc. Trebuie să recunosc că dă dovadă de un tupeu extraordinar. Cred că e singurul de pe plaja asta care ar putea să facă așa ceva în fața unui om care nu e cunoscut pentru răbdarea lui.

La cum arată Keith acum, chiar e pe cale să facă un infarct adevărat.

— Elena, mă bucur să te revăd.

Șeicul își îndreaptă spatele și îmi strânge degetele mai tare, refuzând să-mi dea drumul mâinii. Ochii lui albaștri strălucesc într-un mod ciudat.

În ce m-am băgat?

— Ăă... nu știu ce să spun, mărturisesc stânjenită.

Tensiunea pe care Keith o emană prin toți porii mă readuc cu picioarele pe pământ și îmi smulg delicat mâna din strânsoarea lui Amir.

— În afară că atingerile sunt nepermise, replică brunetul printre dinți, simțitor de încordat.

Amir își drege zgomotos glasul.

— Îmi cer scuze. Doar voiam să-mi manifest plăcerea pe care o trăiesc prin faptul că te revăd, Elena. Levine mi-a spus că nu te simți bine și că nu o să participi la fiesta din seara asta.

Pun pariu că așa i-a spus.

— Acum mă simt puțin mai bine, blufez.

— Nu pentru mult timp, bombăne Keith, mascând cuvintele printr-o tuse neconvingătoare.

Mâna i se așază pe talia mea și mă trage lângă el, lipindu-mă de trupul lui încins de nervi.

— Scuză-ne puțin. Trebuie să vorbesc ceva cu logodnica mea, în privat.

Șeicul încuviințează incert din cap, înainte ca brunetul să mă tragă departe de el, asta înainte ca măcar

să realizez ce se întâmplă. Când mă dezmeticesc, sunt deja în livingul vilei, în fața unui bărbat al dracului de furios, ai cărui ochi sunt peste tot.

— Dumnezeule, cum arăți! geme.

Mă cuprinde grăbit în brațe și mă trage mai aproape, până când fruntea lui se lipește de a mea.

— Aș fi fost dezamăgită să nu observi, odată ce m-am aranjat pentru tine, îi spun calmă, trecându-mi palmele peste pieptul lui.

— M-ai sfidat, constată apoi, frecându-și nasul de obrazul meu.

— Și tu m-ai provocat.

— Atunci, nu rămâne de făcut decât un singur lucru.

Îmi trag capul înapoi, cât să-l pot privi în ochi.

— Ce anume?

— Să te gândești rapid la un motiv pentru care să nu te duc înapoi afară, să te culc peste bar și să te bat cu cureaua în fața tuturor!

Surâd scurt. Aș minți dacă aș spune că nu mă așteptam la o reacție ca asta. E Keith, până la urmă, și îi ador părțile întunecate, așa cum le iubesc pe cele bune.

— Nu am nevoie de unul, mărturisesc senină, agățându-mi brațele de gâtul lui. Pentru că nu o vei face, orice aș spune.

— De ce?

— Pentru că sunt sufletul tău pereche. Și cum sunt sufletul tău pereche, înseamnă că și tu mi-ai acceptat latura rea, așa cum am acceptat-o eu pe a ta. Așa că, zic să fim întunecați amândoi!

Capitolul 51

— Keith.

De îndată ce îi aud vocea, fiori de neplăcere mă străbat din cap până în picioare. Aș vrea să pot spune că m-am obișnuit deja cu el și cu emoțiile pe care mi le stârnește, dar nici pe departe. Nu cred că o să vină vreodată ziua în care să îl plac pe Drew câtuși de puțin.

Ochii lui Keith devin curioși, imediat ce îmi simte sub palme tremurul, apoi surâde. Pe el, unul, pare să-l distreze ranchiuna pe care o port unchiului său.

— Empatizează cu dușmanul, iubito! mă ia peste picior.

— Nici moartă.

Ne întoarcem amândoi spre ușa terasei, în pragul căreia se află. Drew a ales să poarte în seara asta unul dintre costumele lui elegante, ca să fie în ton cu restul. Urăsc cât seamănă Keith cu el.

— Ce faceți aici? ne întreabă posac. Ratați petrecerea.

— Doar petrec timp de calitate cu logodnica mea, răspunde iubitul meu, senin. Sau ar trebui să-ți cer voie?

Nici nu poate fi mai evident că relația lor nu mai e aceeași. Pe lângă tensiunea ce plutește între ei ca o pătură de ceață, privirile tăioase pe care și le aruncă reciproc sunt dovada clară că au o problemă, una mare.

— Să nu vorbim despre asta acum, îi cere Drew, ofticat, făcând un pas înauntru. Ești gazdă în seara asta. Ar trebui să fii acolo și să-ți întâmpini clienții, să

te asiguri că totul decurge perfect. Nu poți lăsa totul pe seama prietenilor tăi.

Îmi arcuiesc delicat sprâncenele, având senzația că Drew încearcă să-i transmită ceva și că discuția asta nu e ceea ce pare a fi.

— Sau nu-ți mai pasă?

Mâna lui Keith trece pe spatele meu și se oprește pe șold, înainte să mă tragă cu o idee mai aproape. Nu-mi dau seama ce vrea bărbatul din fața noastră să afle de la el, însă e cert că ultima întrebare pe care i-o pune îl irită într-o oarecare măsură. Când îmi ridic ochii spre chipul lui, maxilarul i se încordează, iar privirea nu-l mai părăsește pe Drew nici măcar pentru o clipă. Se uită la el amenințător, ca și când ar încerca să-i spună un „vezi că sari calul”.

— E afacerea mea, așa că nu e treaba ta dacă îmi mai pasă de ea sau nu, replică într-un final, vorbind mai mult printre dinți, decât relaxat.

Acum îmi dau seama unde vrea Drew să ajungă cu asta. Nu sunt singura care a observat o schimbare, cât de mică, în atitudinea lui Keith față de ceea ce se întâmplă în jurul lui. Chiar dacă mai este doar puțin până la deschiderea oficială a sezonului, nu pare să-l mai intereseze la fel de mult dacă clienții lui vor fi mulțumiți de ceea ce vor găsi sau nu. În pofida faptului că săptămâna asta a făcut eforturi ca totul să fie perfect când aveau să vină primii musafiri, dezinteresul lui e limpede.

Ceva s-a schimbat. Nu știu, însă, ce anume.

— Eu doar vreau să mă asigur că nu faci vreo gafă tocmai acum, Keith, îmi spune Drew, nemulțumit, apropiindu-se de noi cu încă un pas.

Postura lui devine rigidă, nesigură. Parcă s-ar teme să se apropie și mai mult de el.

— Mai este puțin până când vor veni și ceilalți. Mă îndoiesc că vrei să stârnești un scandal doar pentru că acum nu gândești limpede.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întreabă Keith, nervos, chicotind fără amuzament. Că Ellie mă distrage de la adevărata îndatorire? Drew, cred că ești destul de matur încât să o spui fără ocolișuri. Spune-mi în față că te deranjează ideea că prefer să fiu aici, în living, cu ea, decât să pup în fund niște străini, în curte.

Ochii lui Drew se fac mari, ca și când nu i-ar veni să creadă că asta e răspunsul pe care îl primește. Acum e și mai limpede că lui Keith nu-i mai pasă chiar deloc de ceea ce se întâmplă afară. Iar lui Drew nu-i convine asta.

— Haide! îl provoacă. Spune-o! Știu că abia aștepti să-mi oferi niște lecții de morală, mai ales când ai făcut la rândul tău aceleași greșeli și știm amândoi cum s-a terminat.

— Să nu vorbim despre greșelile mele acum, replică acesta, enervat. Să nu uităm motivul pentru care mă aflu pe insula asta. Doar mă asigur că nu te abați de la treaba ta și că duci totul la bun sfârșit, fără complicații inutile! Fetița asta te distrage!

Drew flutură din mână spre mine, făcându-mă să oftez. Ei bine, chiar mă întrebam când o să înceapă să arate cu degetul. Are neapărat nevoie să dea vina pe cineva, ca să nu ajungă la concluzia că nepotul lui se abate singur de la plan. Se încapățânează să *nu* realizeze că prioritățile lui Keith s-au schimbat. Asta ar fi lovitura sa de grație. Ar dovedi că temerile lui, în privința mea, au fost fondate.

Într-adevăr, am influență asupra lui Keith.

— Și nu-mi poți spune că nu e adevărat, pentru că se observă cu ochiul liber! Își continuă Drew tirada, supărat. Ți-ai uitat îndatoririle! Ai lăsat în baza altcuiva ceea ce ar fi trebuit să fie treaba ta!

Pe buzele iubitului meu răsare un zâmbet obraznic. Știi dinainte s-o rostească, că urmează să spună ceva care să-i taie lui Drew întregul elan.

— Treaba mea este Ellie și nimic altceva.

Mă uit uluită la el, simțind cum inima îmi crește în piept de o emoție bine cunoscută. Sunt flatată că un bărbat ca el spune asta cu voce tare, dar sunt și mai flatată că o spune în fața lui.

— Și dacă nu-ți place ce vezi, n-ai decât să te întorci de unde ai venit. Cu ocazia asta, poate îi spui și tatălui meu că am crescut și că acum sunt prea mare ca să mai fiu ținut sub supraveghere.

Drew face o grimasă de nemulțumire, privindu-și nepotul într-un fel în care nu l-a mai privit niciodată în fața mea. E limpede că nu-i face plăcere ce aude.

— Nu credeam că o să apuc vreodată ziua în care să-ți spun asta, Keith, dar... Ești o dezamăgire, băiete!

Fața iubitului meu rămâne neclintită, împietrită într-o expresie rece și distantă.

— Nu te prefac surprins, Drew, i-o trântește sec. Am cu cine semăna!

Atât îi mai spune. Apoi își mută mâna așezată la baza spatelui meu și își strecoară degetele printre ale mele, urmând să mă conducă afară din vilă.

În curte, petrecerea e în toi, dacă pot spune așa. La ce atmosferă tensionată este, aș crede că e un priveghi, nu o fiesta. Cele șase fete pentru care patru bărbați frumoși și extrem de bogați au venit de la mare

distanță, special să le cunoască, au rămas neclintite lângă bar, încercând din răputeri să evite orice contact cu vreunul dintre ei. Deși, cei trei bărbați aflați în fața lor fac tot posibilul să se angajeze într-o conversație cu ele, niciuna nu dă dovadă de o atitudine mai puțin respingătoare. Și chiar aș vrea să îmi spun mie în gând că au noroc cu prezența constantă a paznicilor care sunt acolo să se asigure că niciunul nu le atinge, dar mă îndoiesc că ele se simt măcar pe jumătate norocoase.

E o imagine neașteptat de greu de îndurat și încep să regret rapid că am coborât. Credeam că o să reușesc să mă detașez de ele, însă acum realizez că îmi pare rău chiar și pentru Vicky, cu toate că, odată, a încercat să mă omoare.

Dar nici băieții nu par mai relaxați în seara asta. E pentru prima oară când îl văd pe Micha atât de abătut, încât nu-și mai lasă paharul de la gură. Retras într-un colț al barului din dreptul piscinei, urmărește vaga interacțiune între clienți și „marfă” cu o expresie înfumurată, pe care nu o schimbă nici când ajungem în dreptul lui.

— Te simți bine, amice? îl întreabă Keith, nedumerit. Ai de gând să te îmbeți?

Fără să se întoarcă spre noi, rostește cu paharul în dreptul gurii:

— Mă simt minunat.

Bineînțeles că nu e deloc convingător. Numai un idiot ar crede pe cuvânt că se simte în largul lui, cel puțin. Sigur ceva nu-i dă pace.

Keith se uită confuz la mine, însă nu știu mai multe decât știe el. Nu-mi pot da seama care e motivul pentru care întreaga atitudine prietenoasă a lui Micha s-a schimbat drastic. Parcă nu mai e el.

Oftând, blondul se întoarce cu fața spre noi, privind-l pe Keith cu amărăciune.

— Amice, cred că a venit timpul să-ți spun că, după ce sezonul se va încheia, mă retrag. N-ai decât să continui s-o faci fără mine, dar eu am terminat.

— Nu poți spune că nu te-am atenționat de o grămadă de ori, Micha, îi răspunde acesta, surescitat. Regulile au fost făcute special pentru a evita astfel de întâmplări.

— Despre ce vorbiți? îi întreb încruntată.

— Despre Roxette, evident, îmi spune brunetul, tăios. În ciuda avertismentelor mele, a lăsat-o să-i intre pe sub piele.

Uimită, o caut cu privirea pe blonda în cauză și o găsesc uitându-se la noi cu coada ochiului, ținând strâns în mâini un pahar de cocktail. Mai exact, privirea ei e fixată numai și numai pe Micha și înțeleg. Chipul său exprimă ceea ce aștepta de la el.

Voia s-o salveze. Voia ca el să facă ceea ce Ryder a făcut pentru Angel, să o revendice. Asta ar fi scăpat-o de poziția în care se află acum.

Iar Micha cu siguranță ar fi făcut-o, dacă nu i-ar fi fost loial lui Keith.

— Te-ai supus singur la asta, îi spune brunetul, cu o mină serioasă. Puteai să eviți astfel de incidente, dacă ai fi ales diferit în momentul în care v-am spus tuturor ceea ce i-am spus și lui Ryder. Așa că, nu e cazul ca acum să arunci cu acuze, Micha. Dacă într-adevăr o voiai, era a ta acum!

Chiar așa, de ce n-a făcut-o? Dacă are sentimente pentru ea, de ce n-a salvat-o? Keith i-a oferit o portiță de scăpare, chiar dacă a fost pentru câteva momente.

Ar fi trebuit să profite de ea, așa cum a făcut-o Ryder în privința lui Angel.

— Și să vă expun pe toți, inclusiv pe mine? contraatacă Micha, cu maxilarul încordat și ochi scăpărați. Spre deosebire de Ryder, eu nu pot s-o fac. Nu pot să risc pentru că nu am încredere în ea. Nu am încredere că nu o să ne trădeze încă din primul moment în care ar realiza că e liberă. Spre deosebire de el și de tine, eu nu pot să-mi pun întreaga viață în mâinile unei fete pe care am cunoscut-o doar cu trei luni în urmă.

Ei bine, acum am aflat și motivul pentru care n-a făcut-o: îi este teamă. Nu o cunosc pe Roxette bine, dar cred că ar fi putut să-i divulge pe toți, odată ce ar fi prins ocazia. Lucrul ăsta e valabil în cazul tuturor fetelor, inclusiv al meu sau al lui Angel. Keith și Ryder au riscat. Și-au pus viețile în mâinile noastre, la propriu.

— De aceea mă aștept să înțelegi de ce vreau să mă retrag, continuă, expresia lui fiind una serioasă și tonul fiindu-i grav și hotărât. Nu vreau ca asta să se mai întâmple. Nu vreau să mai fiu vreodată nevoit să aleg între Elită și ceea ce-mi doresc, pentru că mereu vă voi fi loial vouă și, totuși, voi fi privit ca pe un trădător.

— Fără atingeri!

Vocea impunătoare a lui Jordan ne distrage de la discuție și toți trei ne întoarcem capetele spre locul în care incidentul are loc. Roxette e ținută de mână de unul dintre clienți, asta înainte ca paznicul fioros să intervină, să o prindă pe blondă de braț și să o tragă departe de cel care a uitat regula de aur. Mișcarea lui îl face pe cel cu trăsături interesante să-și ridice palmele în semn de predare și să arunce cu scuze atât spre Jordan, cât și spre Roxette.

Tot incidentul aduce pe chipul lui Micha o crispă nervoasă. Nici nu vreau să știu ce e în mintea lui acum, deși expresia sa e a naibii de grăitoare. Și, înainte ca unul dintre noi să apuce să mai spună ceva, își dă paharul peste cap și pleacă pe neașteptate, îndreptându-se hotărât spre intrarea în vilă.

Enervat, Keith îmi eliberează mâna ca să o treacă pe a lui peste față, apoi se uită la mine curios.

— Și tu crezi că sunt băiatul rău din poveste?

Clatin din cap, buimacă. Țasta e ultimul lucru pe care credeam că o să-l întrebe, căci nu văd legătura.

— Așa te consideră Micha? vreau să știu.

— Mereu a fost de părere că încerc să mă mint de unul singur, doar ca să am o impresie mai bună despre mine însumi, mărturisește. Că, ceea ce facem noi este doar trafic de persoane, împachetat într-o explicație care să îndulcească termenul. Tu ce părere ai despre asta?

Ei bine, nu credeam că are nevoie de părerea mea. Sunt oarecum surprinsă că vrea să o audă tocmai acum, în al doisprezecelea ceas.

Însă văd în asta prilejul potrivit în care să fiu pe deplin sinceră cu el și nu doar pentru că îmi lasă ocazia să fiu, ci pentru că, undeva în mintea mea, încep să cred că o să înțeleagă de data asta.

— Vrei să te mint? Întreb moale, zâmbind cu reținere.

— Nu, răspunde serios. Vreau să-mi spui exact ce crezi.

— Cred că nu există cu adevărat termenul „mi-rese”. Cred că le spui așa, pentru că nu vrei să accepți faptul că ești atât de rău pe cât te consideră unii. Și

mai cred și că alergi să faci mândru pe cineva care nu merită.

Keith izbucnește în râs, sprijinindu-se de marginea barului.

— Au! exclamă amuzat. Tu chiar știi să fii nemi-loasă!

— Tu ai vrut neapărat părerea mea sinceră! pufnesc. Acum e rândul tău.

Își arcuiește ambele sprâncene, oprindu-se din râs, dar încă păstrând un zâmbet distrat pe buze.

— Ce vrei să spui? Cu ce ar trebui să fiu eu sincer?

— Cu ceea ce vrei cu adevărat.

Barmanul pune pe bar două pahare de șampanie, iar Keith îmi întinde unul, rânjetul său risipindu-se ca prin farmec. Arată ca un om al cărui punct slab a fost atins.

— Crezi că fac asta ca să-mi fac mândru tatăl?

— Ce alt motiv ai avea?

Sorb din băutura efervescentă, uitându-mă la el pe deasupra paharului.

— Te-ai gândit că poate fac asta pentru că *nu* sunt un băiat bun?

Asta e cert. Nu e un băiat bun. Nici nu avea cum să fie, până la urmă.

— Nu-mi pasă de ele, Ellie.

— Vrei să spui că nu te-ai gândit niciodată la ce se va întâmpla cu ele, de îndată ce părăsesc insula asta? Dacă urmează să aibă o viață bună, așa cum tot spui, sau un iad?

— Nu, replică scurt.

Deși niciun mușchi de pe chipul lui nu se clintește când îmi răspunde, ceva din glas îl trădează.

— Mă minți, constat cu voce tare. Ideea era să fim sinceri.

— De ce mi-ar păsa? mă întrebă.

— Pentru că, dacă se întâmplă ceva rău cu ele, ar fi doar vina ta. Și nu-ți place să fii băiatul rău din poveste, indiferent cât te-ai strădui. Văd asta acum. Dacă ai fi fost cel puțin la fel de rău pe cât vrei să pari, nu l-ai fi lăsat pe Ryder să fie cu Angel și nici nu ți-ar fi părut rău pentru Micha. Ba mai mult, nu m-ai fi lăsat niciodată să ies din Eden, pentru că n-ai fi fost niciodată capabil să te îndrăgostești de mine.

Vizibil iritat de ceea ce îi spun, Keith înșfacă paharul lui cu șampanie și îl dă peste cap din câteva înghițituri, înainte să întrebe încordat:

— Unde vrei să ajungi cu asta, Ellie?

— Eu cred că ți-ai dori să le dai drumul. Să le lași să plece. Doar că ți-e teamă că e târziu pentru asta.

Surâde.

— Teamă? Glumești!

— Atunci, fă-o! îl provoc. Scutește-le de chinul prin care trec acum. Dacă spui că nu faci asta ca să-i demonstrezi ceva tatălui tău și nici nu ți-e teamă de faptul că fetele s-ar putea să te deteste prea mult ca să fii în continuare în siguranță, atunci dă-le drumul!

Acesta trânteste paharul cu picior, acum gol, pe marginea barului, uitându-se acid la mine.

— Nu. Ar fi trebuit să-mi ceri asta acum multă vreme, Ellie. Poate aș fi făcut-o pentru tine. Însă acum, singurul lucru de care îmi pasă cu adevărat este ca *tu* să nu mă detești. Atât.

Se apropie de mine și își ridică mâna ca să-și treacă degetele reci peste obrazul meu fierbinte, privind-mă de sus, cu blândețe.

— Oricât mă flatezi cu încrederea pe care mi-o porți, Elena, poate nu sunt atât de bun pe cât mă consideri. Pentru că nu, nu le-aș fi dat niciodată drumul pentru că mă muștră conștiința, ci pentru că te muștră pe tine. Ți-am spus de la început că nu e o idee bună să te atașezi. Acum, n-ai decât să te conformezi!

Rămân nemișcată, ușor dezamăgită de eșecul meu. Abia acum realizez că aveam speranțe, că speram că o să-l conving să renunțe. Și nu mai găsesc puterea de a mă uita la el când se apleacă să-mi sărute obrazul.

Asta pătesc când îmi pasă și de altcineva, în afară de mine.

Îl simt plecând, dar nu mă întorc să-l urmăresc sau să-l urmez.

Să mă conformez? Are dreptate, mi-a spus că e o idee proastă să mă atașez, însă am făcut-o. Nu pentru că am vrut, ci pentru că nu m-am putut abține. Micha nu e singurul căruia i s-a strecurat pe sub piele cineva și nu e singurul care se simte de rahat.

Dar, spre deosebire de el, eu n-am de gând să renunț. Am văzut în Keith o schimbare și acum sunt sigură că, dacă insist și continui să sap în întunecimea lui, o să ajung la lumină... într-un final...

Apoi ochii aceia mari și umezi, care mă privesc tulburător din partea cealaltă a barului, nu o să se mai uite la mine de parcă aș fi putut face ceva și n-am făcut-o.

Capitolul 52

Petrecerea asta e oribilă! Și nu doar pentru că mi-au amorțit picioarele în sandalele astea sau pentru că iubitul meu m-a lăsat cu ochii în soare. Nimeni nu pare să se distreze cu adevărat, în afară de cei trei perverși veniți din colțuri diferite ale lumii și ai căror ochi strălucesc dubios. Văd pe fețele lor cum se gândesc cât sunt dispuși să plătească pentru ele. Nici măcar tona de șampanie pe care am băut-o nu mă ajută să nu observ modul în care aceștia le studiază, parcă încercând să le descopere toate defectele încă din prima seară. Se vede de la o poștă cât de mult vor ca fata pe care o aleg să fie perfectă din toate punctele de vedere, ca o păpușă Barbie în ediție limitată.

Iar seara mea devine și mai proastă când îmi dau seama că Amir nu o să renunțe ușor, mai ales când îl observ cu coada ochiului venind spre mine. Nu apuc să arunc paharul aproape gol pe bar și să plec, prefăcându-mă că nu l-am văzut, căci e deja în fața mea, privindu-mă curios.

Are ceva tupeu! Pe lângă faptul că profită de lipsa lui Keith ca să se apropie de mine, deși a fost evident cât îi displace iubitului meu asta, e singurul de aici care parcă s-a străduit să arate ca și când n-ar da nici doi bani pe el. Încrederea cu care își poartă cămașa șifonată și bermudele kaki e hilară și trebuie să recunosc că îl găsesc amuzant, într-o oarecare măsură. Nu doar că are tupeu. Puțin pare să-i pese că asta e o petrecere în care toți au făcut efortul de a se aranja ca de gală.

— Ești singură, constată cu glas tare, acoperind muzica de fundal. E aproape trist să te privesc stând de una singură aici, marginalizată. Unde e logodnicul tău?

— Cred că tu știi mai bine decât mine unde e, ținând cont că ți-ai făcut un obicei să spionezi.

Surprinderea ușoară de pe fața lui îmi spune că nu se aștepta să-l fi observat stând acolo, într-un colț întunecat, la fel de singur, și privind de la distanță ca un om care ține morțiș să știe tot ce se întâmplă aici.

— Nici măcar nu te-ai apropiat de ele, darămite să încerci să le cunoști, spun cu nonșalanță.

— Asta pentru că nu mă interesează niciuna, mărturisește serios, accentul lui exotic ieșind în evidență la fiecare cuvânt rostit.

Nici nu poate fi mai precis decât atât. Pe bună dreptate, abia dacă s-a uitat o dată în direcția lor.

— Pentru că sunt blonde?

Interesul meu e fals și probabil că își dă și el seama de asta. Nu-mi pasă cu adevărat care e motivul pentru care nu i-a atras niciuna atenția, în mod deosebit.

— Pentru că nu au nimic special, zâmbește. Culoarea părului e irelevantă. Dacă nu-mi plăceau blondele, renunțam de mult timp, mai ales că Elita are un tipar bine stabilit, la care se pare că nu vrea să renunțe.

Din nou, el știe mai bine decât mine.

— Dar mă simt nevoit să recunosc că, pentru o clipă, am crezut că acesta s-a schimbat, replică amuzat.

— Cum așa? întreb dezinteresată.

— Ești brunetă.

Nu mai e nicio surpriză că, chiar și pentru un moment, Amir a crezut că sunt una dintre ele. Mi-am dat seama deja de asta.

— E o poveste lungă, pe care nu am de gând să ți-o spun, i-o trântesc, alături de un zâmbet forțat.

Așa, Ellie! Ține-l la distanță!

Adevărul este că mă stânjenește. Nu e interesat de ele, dar ceva îmi spune că e interesat de mine și asta nu poate să se sfârșească decât într-un singur fel: dezastruos.

Oricât de șarmant ar fi bărbatul din fața mea, nu simt nimic față de el. Nu-mi stârnește nicio emoție, cât de vagă... Da, e într-adevăr unul dintre cei mai frumoși bărbați pe care i-am văzut în viața mea și e înzestrat din plin cu sex-appeal, dar nu-mi face inima să bată nebunește și nici nu-mi dă senzația că aș fi pe cale să o iau razna, așa cum pățesc în preajma lui Keith. Bărbatul acela parcă ar fi pus stăpânire pe fiecare celulă din mine, asigurându-se astfel că niciun altul nu ar mai putea să mi se pară interesant.

— Și totuși, arăți de parcă ai prefera să mi-o spui, decât să mai petreci vreo clipă aici, îmi spune distrat, ochii lui albaștri devenind brusc batjocoritori. Sau ți-e frică de mine?

Sorb ultima picătură de șampanie și așez paharul pe marginea barului, înainte să întreb:

— De ce mi-ar fi frică de tine?

Amir zâmbește și mai larg, expresiile sale întinerindu-l cu cel puțin cinci ani.

— Atunci, mi-ar face o imensă plăcere să mă însoțești la o plimbare.

Plimbare? Înghit cu noduri când un val de stânjeneală îmi transformă obrazii în mingi de foc. Habar nu am cum ar trebui să refuz o invitație ca asta, fără să se simtă ofensat. Până la urmă, indiferent de tupeul lui și de vârsta pe care o are, e un om influent și prezența lui

aici e importantă pentru Keith. Ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac acum este să-l supăr.

Şi, totuşi, nu-mi doresc să lungesc discuţia asta mai mult decât atât.

— Cred că ar fi mai bine să o lăsăm pe altă dată.

Îi zâmbesc scurt, apoi dau să trec pe lângă el, rugându-mă în gând să o lase baltă, însă abia apoi aflui că nu sunt deloc norocoasă, când îl aud spunându-mi:

— Nu-mi place să fiu refuzat, Elena.

Mă opresc, înlemnind pe loc, în timp ce îl caut pe Keith cu privirea. Doar el ar mai putea să mă salveze dintr-o situaţie ca asta, însă nu e pe nicăieri, iar Amir devine din ce în ce mai greu de ignorat.

Crispată, mă întorc cu faţa spre el, privindu-l buimacă. Expresia sa e una serioasă, chiar dacă trupul său are o poziţie relaxată.

— Mai ales de o femeie atât de frumoasă, adaugă pe un ton grav.

— Am impresia că nu ai înţeles, replic ruşinată. Nu fac parte din... „meniu”. Sunt logodnica lui Keith, respectiv gazda ta, şi nu cred că acesta ar aprecia felul în care te uiţi la mine acum.

— Cred că persoana care nu a înţeles, eşti tu, zâmbeşte. Nu-mi pasă a cui eşti. Ştiu doar că vreau să te cunosc mai bine şi, de obicei, nu-mi refuz nicio dorinţă.

Fir-ar!

Mă holbez la el, literalmente, nevenindu-mi a crede cât tupeu are. Bineînţeles că nu-şi refuză nimic şi că, de obicei, primeşte tot ce-şi doreşte. E şeic. Un soi de conducător. Iar asta nu face decât să îngreuneze situaţia, mai ales dacă dă dovadă de o asemenea încăpătânare.

— Chiar dacă aş accepta invitația ta la plimbare, asta tot n-ar schimba nimic, îl informez mândroasă. În plus, nu sunt aici ca să-ți îndeplinesc dorințele, Amir. Singurele dorințe pe care vreau să le îndeplinesc sunt ale iubitului meu și atât.

Siguranța lui se clatină în fața ochilor mei și îl văd clipind uimit, ca și când nu se aștepta să fie refuzat cu promptitudine, chiar și după ce mi-a spus într-un mod discret, că e pentru prima oară când i se refuză ceva și nu-i face plăcere.

— M-ai înțeles greșit, Elena.

— Ba eu cred că te-am înțeles corect, i-o retez nervoasă. Ai impresia că poți obține tot ce vrei, datorită rangului pe care îl deții, dar înainte de asta, ar fi trebuit să te documentezi puțin. Însuși Diavolul și-a blestemat zilele, încercând să-mi intre în grații! Dacă tu crezi că poți să obții ceva de la mine doar cu privirea aia, cu tonul ăla și cu ifosele de prinț... Ei bine, prietene, oficial, o să fie prima oară pentru tine când nu o să obții nimic!

Fumegând de-a dreptul, îmi prind rochia cu mâinile, cu gândul să închei seara, însă privirea mea ajunge ca prin minune înapoi pe chipul palid al lui Roxette, chiar dacă am încercat să evit un alt contact vizual cu ea.

Nu știu de ce, dar de fiecare dată când se uită la mine, simt cum mi se strânge sufletul. Nu-mi dau seama dacă e de vină faptul că mă simt vinovată sau altceva, însă reușește să mă prindă preț de câteva clipe, într-o bulă. Văd în ochii ei strigătele de ajutor. Deși gura îi tace, parcă ar urla la mine să fac ceva.

Prin urmare, cum aş putea acum să-i întorc spațele și să mă prefac că nu e acolo și nu se așteaptă să o

salvez? În ciuda timpului limitat pe care l-am petrecut împreună, am sentimente pentru ea.

Fără să-i mai arunc lui Amir vreun cuvânt sau vreo privire, iau pe loc hotărârea de a o scăpa de chin. Pornesc cu pași mărunți spre partea cealaltă a barului, în dreptul căruia se află atât ele, cât și cei trei bărbați insistenți. Unul dintre ei se apropie de Roxette și întinde mâna spre ea, parcă vrând să o prindă de încheietură, însă ceva îl face să se răzgândească la timp. E același care a mai atins-o o dată, în pofida regulilor, și care e vădit interesat de ea. După postură și trăsături, aș spune că e cu siguranță un mogul grec care habar nu are ce să mai facă cu banii.

În următoarea secundă, ajung să stau între ei. Toți cei trei bărbați fac câte un pas în spate, iar fetele se lipesc de bar, și toți mușesc deodată, de parcă le-ar fi retezat cineva limbile.

Și, totuși, toți par să știe cine sunt.

— Domnilor, îi salut, aranjându-mi cu grijă un zâmbet prietenos pe buze, zâmbetul de gazdă. Mă bucur că ați putut fi cu noi în seara asta, însă mă tem că suntem nevoiți să o încheiem aici. Paznicii noștri vă vor conduce înapoi spre camerele voastre.

— S-a întâmplat ceva?

Cel care întreabă e însuși curtenitorul lui Roxette și am avut dreptate în privința lui; accentul îi trădează originea. Farmecul lui e pur grecesc, deși costumul pe care îl poartă e pur italian. Înalt, brunet, cu ten măsliniu și ochi căprui – nemernicul e șarmant chiar și la treizeci de ani.

— Bineînțeles că nu, zâmbesc. Doar cred că seara asta a început să fie obositoare pentru toată lumea, iar fetele noastre au nevoie de odihnă și răgaz. În schimb,

Elita vă promite un program mai lung pentru ziua de mâine.

Din fericire pentru mine, niciunul dintre ei nu pare să-mi pună autoritatea sub semnul întrebării, chiar dacă e pentru prima oară când mă văd în fața lor. După o încuviințare din cap, toți trei fac o reverență în fața fetelor și părăsesc pe rând terasa, ca niște gentlemen veritabili. Și nu reușesc să mă mai clintesc până când nu se fac complet nevăzuți.

Încet, mă răsucesc cu fața spre fete și observ că toate mă privesc confuze. Probabil că niciuna dintre ele nu se aștepta să intervin, mai ales după ce am lăsat atâta timp impresia că nu-mi pasă de soarta lor.

— Ce a fost asta? întrebă Mia prima, clipind des din genele ei rimelate. Ți-ai dat seama că s-ar putea să nu poți dormi liniștită în noaptea asta și te-ai gândit să o faci pe eroina?

— Uite, înțeleg că mă urăști, dar nu e cazul să fii nerecunoscătoare, replic înțepată. Îmi dau silința aici. Nu e ca și când aș putea să fac ceva mai mult decât atât.

— Ciudat! pufnește disprețuitor. Și eu care credeam că, să te culci cu unul dintre ei, o să-ți aducă mai multe beneficii!

Șocată, o urmăresc cum se întoarce pe călcâie și pornește nervoasă spre intrarea în vilă. Sinceră să fiu, credeam că o să fie mai recunoscătoare decât atât, dar apoi îmi dau seama că n-am făcut nimic pentru care să-mi mulțumească. Nu încă, cel puțin.

Adevărul este că nu e singura care mă privește suspicios printre gene. Până și Roxette se uită la mine neîncrezătoare, cât o împinge pe Reina spre ieșire. Și, evident, nu primesc nici măcar un „mulțumesc”.

— Credeai că vor sări să-ți sărute picioarele?

Întrebarea lui Jordan mă face să mă simt și mai rău, dacă e posibil. Oftând, îmi ridic privirea spre el doar ca să-l văd cum își strânge buzele într-o linie dreaptă.

— Ar fi trebuit să-ți dai seama că asta o să se întâmple, încă din momentul în care te-ai alăturat *lor*. Acum, tot ce îți mai rămâne de făcut, Ellie, este să te întrebi pe tine însăși cui vrei să-i fii loială.

Atât îmi spune, înainte să se îndepărteze, pornind agale spre intrare din spate, în același moment în care Keith iese în curte. După ce brunetul se uită nedumerit în jurul lui, probabil întrebându-se unde a dispărut toată lumea, se apropie de mine cu mâinile adâncite în buzunarele pantalonilor din stofă și cu înfumurare pe chip, parcă gata pentru o ceartă de zile mari. Nici nu trebuie să fie vreun geniu, ca să-și dea seama că eu sunt singura vinovată de felul în care a ajuns să decurgă seara asta.

Și nu pot să fiu mai pregătită să-l confrunt, decât sunt acum. E limpede că am ajuns într-un punct în care interesele noastre se ciocnesc, un lucru pe care, sincer, îl așteptam de ceva timp.

Rămasă pe loc, îl aștept cu stomacul colcăind de emoții și cu o ușoară frică în suflet. Ceva din mintea mea îmi spune că o să-și iasă din minți, chiar dacă momentan pare a face eforturi mari să se controleze.

Când se oprește în fața mea, primul lucru pe care îl întreabă este:

— Ellie, unde e toată lumea?

Ochii lui verzi se uită fix la mine, așteptând un răspuns pe care, probabil, îl știe deja.

— Știm amândoi unde e, îi spun serioasă, ținându-mi bărbia ușor ridicată și privind-l la rândul meu, în ochi, curajoasă.

Acesta așteaptă o clipă, în care nici măcar nu mai respiră, apoi mă întreabă iritat:

— De ce vrei neapărat să mă sfidezi? Nu țin minte să-ți fi dat vreodată voie să intervii în treburile mele, Ellie. Afacerea asta e a Elitei. Chiar dacă te-am primit în patul meu, nu înseamnă că acum ești una dintre noi.

— M-ai primit în patul tău? întreb mirată, deranjată de modul în care o spune.

Parcă mi-ar spune în față că ar fi putut fi cu ușurință alta în locul meu și că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru locul pe care l-am primit. Nici dacă mi-ar fi dat un croșeu de dreapta nu m-aș fi simțit mai umilită.

— Cred că ai nevoie de o împrăștiere a memoriei, iubitul, căci nu tu ești cel care m-a primit pe mine. Nu e ca și când ai fi ușor de iubit. Să nu uităm în ce circumstanțe am ajuns aici și felul în care a decurs relația noastră la început. În ciuda tuturor lucrurilor rele pe care le-ai făcut, am crezut că, totuși, există o șansă de izbăvire pentru tine.

— Cine a spus că am nevoie să fiu izbăvit?

Furia cu care întreabă e evidentă, mai ales când cuvintele îi ies pe gură cu un oarecare dispreț. E ciudat. În timpul conversației cu Drew, parcă era alt om. Sau poate nu era nimic altceva, decât o altă față de-a sa.

— Nu poți spune că nu știai în ce urmează să te bagi, Ellie, mă avertizează. Ai știut de la început și nu ți-a păsat. Sau ai crezut că o să reușești să mă schimbi?

De fapt, cea care s-a schimbat sunt eu. Îmi mărturisesc mie însămi că nu am avut niciodată ideea de

a-l schimba pe el, însă nu mă așteptam ca acum, în al doisprezecelea ceas, să mă simt așa. Era mai simplu când nu-mi păsa de nimeni altcineva, în afară de mine.

— Nu suntem într-un basm, iubito. Nu voi renunța la toate astea, doar pentru că ai tu muștrări de conștiință.

Și, totuși, uite că mă așteptam să o facă. Pentru mine...

— Cum rămâne cu conștiința ta? Îl întreb cu calm, străduindu-mă să-mi ascund dezamăgirea din glas și abordând o poziție defensivă, cu brațele la piept. Am auzit tot ce i-ai spus lui Drew, cum că nu-ți mai pasă de afacerea asta.

Keith chicotește scurt.

— Am spus ceea ce știam că nu vrea să audă, mi-o trântește. Nu mă așteptam să o iei în serios. Sau asta a fost ceea ce ți-a lăsat impresia că există o șansă de izbăvire pentru mine?

Nu-i răspund la asta. E suficient că mă simt rău și fără să-mi rânjească batjocoritor în față, ca și când m-ar crede naivă în momentul ăsta.

Și poate că asta sunt. Naivă. Chiar am crezut că se schimbă ceva în el. Că iubirea lui față de mine îl face să fie mai deschis la opinii, decât înainte. Că ar putea să-i înmoaie inima...

Dar acum aflu că el, de fapt, nu deține una.

— Nu vreau să fiu izbăvit, iubito, replică prompt. Sufletul meu nu o să fie salvat cu un simplu gest de bunăvoință, făcut pentru o fată care trăiește cu impresia că băieții răi pot fi vindecați cu un sărut! Știai cine sunt! Știai că nu o să fac totul pentru tine! Știai că nu o să-mi las inima să-mi întunece judecata, doar ca să nu te rănesc! Acum n-ai decât să te obișnuiești cu gândul

că, deși știai toate astea, tot mi te-ai aruncat în brațe. Și știi de ce?

Nu-i răspund nici de data asta. Sinceră să fiu, nici nu știu ce aș mai putea să-i spun, după ce mi le aruncă pe toate în față într-un mod nemilos. Mă face să cred că niciodată nu m-a iubit, ci doar a avut impresia că o face. Sau poate că a vrut cu disperare să o creadă.

— Pentru că nu ai fost niciodată o martiră, Ellie! se răstește. Puțin ți-a păsat când te-ai îndrăgostit de mine, că aș putea oricând să te frâng! Doar ai făcut-o.

— Da, mormăi, copleșită de emoțiile din piept, care vor toate să năvălească afară. Și începe să-mi pară rău pentru asta.

Keith se crispează, ca și când cuvintele mele l-ar fi lovit chiar sub centură. Probabil că au făcut-o, căci furia ce-i mocnește în ochii aprinși e dovada vie că tocmai l-am rănit.

— Atunci, poate a venit momentul să fugi cât mai poți, mă sfătuiește. Deoarece n-am de gând să le salvez. Nici măcar pentru tine.

Ei bine, chiar dacă mă așteptam să-mi spună asta, după întreaga discuție, doar pentru a demonstra că nu o să se aplece niciodată la picioarele unei femei, tot simt impactul tăios al vorbelor sale.

Mă alungă... Sau, cel puțin, doar îmi lasă impresia că e capabil oricând s-o facă, fără efort, doar ca să scoată în evidență că n-aș putea niciodată să-l rănesc. Dar ce nu știe el e că încep să-mi fac un scop în a-i demonstra că se înșală.

Orice bărbat a căzut măcar o dată în viață în genunchi, în fața unei femei. Iar el nu o să fie excepția.

Însă, chiar dacă am o grămadă consistentă de răspunsuri pe care să i le ofer și cu care să-i distrug

siguranța din voce, pe care i-o ghicesc când îmi spune, într-un mod discret, că mai bine ar renunța la mine decât la afacerea lui, nu rostesc niciunul. E limpede că bătălia asta a fost câștigată de el. Războiul, însă, e departe de a se termina.

Așa că, după ce îmi aranjez cu grijă un zâmbet pal, pe care cu greu mi-l forțez pe buze, tot ce mai spun e:

— Noapte bună, Keith.

Apoi pornesc spre ușă, oprindu-mă abia când îl aud întrebând panicat:

— Unde pleci?

Când mă întorc spre el, întreaga expresie amenințătoare și tăioasă pe care a avut-o pe parcursul discuției noastre pierde în fața uneia agitate, ba chiar uluite. Mă face să pufnesc în sinea mea, în timp ce îmi spun în minte cât de incredibil este. Doar nu se așteaptă să rămân lângă el după toate astea, nu?

— Acolo unde îmi e locul și de unde n-ar fi trebuit să plec. Știi, înainte să vii, Jordan mi-a dat temă de gândire în legătură cu un lucru. Mi-a spus că a venit vremea să mă întreb cui vreau să-i fiu loială, ție sau lor. Și, sinceră să fiu, e lucrul la care m-am tot gândit de la început, încă din prima zi petrecută pe insula asta. Acum am răspunsul, datorită ție.

— Care e răspunsul? vrea să știe.

Mă îndoiesc că vrea cu adevărat să-l audă, însă, după tot ce am discutat adineauri, nu mai am nici cel mai mic motiv pentru care să-l menajez, așa că îi spun serioasă, cât îl privesc în ochi:

— Nu pot să fiu loială cuiva care nu îmi este loial mie.

Capitolul 53

Cobor treptele, una câte una, auzind voci pe terasa din spate, voci care se opresc în momentul în care mă opresc și eu în pragul ușilor de sticlă, strâmbându-mă din pricina luminii puternice ce se reflectă în piscină. E o zi la fel de însorită ca celelalte și îmi lasă senzația că trăiesc un deja-vu la nesfârșit, ca și când s-ar repeta întruna aceeași zi. E pentru prima oară când mi-aș fi dorit să mă trezesc altundeva, departe de mare, de nisip și de soarele exotic.

Poate și de privirile neîncrezătoare ce îmi sunt aruncate...

Toate fetele sunt în jurul mesei pentru a servi micul dejun. Roxette e cea care face primul pas și îmi arată cu un gest din mână spre singurul scaun rămas liber, ca o invitație de a mă alătura, chiar dacă văd pe fața ei o oarecare rețineră. Nu are încredere în mine, asta-i cert. De fapt, nici eu nu aș avea, dacă aș fi în locul ei.

— Mia mi-a spus că ai dormit aici azi-noapte, îmi spune curioasă, de îndată ce mă așez. S-a întâmpat ceva?

Ceva, în afară că iubitul meu m-a dezamăgit profund?

— Nu am fost alungată, dacă asta vrei să afli, replic senină. Am plecat de una singură.

— De ce? vrea Reina să știe.

— Pentru că altfel nu știu cum aș putea să-mi susțin cauza, răspund sinceră. Am cerut eliberarea

voastră. Bineînțeles, surâd amar, nu am primit ce mi-am dorit.

— I-ai cerut lui Keith să ne elibereze?

Mirarea din vocea Miei e jignitoare, dar o înțeleg. Până acum probabil a trăit cu impresia că nu-mi pasă de ele. Și a avut dreptate. La început nu mi-a păsat, nu cu adevărat. Nu am luptat pentru ele. Nu am făcut nici minimul de efort să încerc să-l conving pe Keith să le redea libertatea.

Însă acum, lucrurile stau altfel. Chiar dacă m-am trezit târziu, sunt pregătită să lupt până în ultima zi, dacă e nevoie. N-am de gând să mai renunț.

Și poate că, într-un final, acesta o să mă aleagă pe mine, în detrimentul banilor.

— Uite, oftez, știu că mă urăști. Știu că ești de părere că am făcut toate astea doar ca să-mi scap pielea. Și nu te înșeli în totalitate. A fost mai ușor pentru mine să vă întorc spatele, decât să mă simt neputincioasă. Am fost egoistă și am plecat, când ar fi trebuit să rămân.

Mia se uită la mine suspicioasă, ca o persoană care nu știe dacă să aibă încredere în ceea ce îi spun sau nu.

Adevărul este că nu mă așteptam să ajung vreodată în momentul în care să mă urăsc pe mine pentru ce le-am făcut lor. Am fost atât de orbită de strălucirea lui Keith, încât am uitat ce e moral. M-am lăsat atrasă în vârtejul lui până mi-am pierdut mințile și nu m-am mai gândit că, ceea ce face el, ar putea să mă bântuie toată viața.

— Nu mă aștept să fiu iertată, mormăi, foindu-mă stânjenită pe scaun, sub șase perechi de ochi curioși. Doar să credeți că, de azi înainte, voi face tot posibilul să vă scot de aici.

— Ce ai putea face tu? mă întreabă Vicky, pe un ton disprețuitor. Poate Keith simte ceva pentru tine, dar tot un nemernic e și mă îndoiesc că o să-l poți schimba vreodată.

Cine a spus că vreau să-l schimb? Singurul lucru la care sper este să se schimbe el însuși, pentru mine. Și poate că cer mult de la cineva care nu e capabil să simtă empatie față de o altă persoană, dar asta nu mă face să sper mai puțin.

Ei bine, cred că m-am înșelat când am spus că pot să-l accept cu toată întunecimea lui. De fapt, se pare că nu pot.

— Puțină înțelegere n-ar strica, i-o trântește Roxette, sfidătoare. Să nu uităm cine te-a scăpat de italianul ăla. Dacă ar fi fost după mine și mi-ai fi făcut ce i-ai făcut lui Ellie, l-aș fi lăsat să te ia.

Vicky trimite o săgeată răutăcios cu privirea, dar nu mai spune nimic. Își apleacă privirea în farfuria ei, înroșindu-se ușor în obraji bronzați.

Însă apoi îmi dau seama că nu vorbele lui Roxette sunt cele care o fac să își închidă gura, ci prezența din pragul ușii, de care devin conștientă abia după câteva momente. Nu mi-e mare mirarea că toate fac același lucru, când marele Keith stă în fața lor, ciufut de dimineață.

Îi arunc o singură privire peste umăr, dat fiind faptul că stau cu spatele la el, și îl observ făcându-mi semn din cap să-l urmez. Ticăloasa din mine și-ar dori să-l refuze, special să-l enerveze și mai tare, însă fac efortul de a mă ridica fără să comentez și trec pe lângă el ca din pușcă, ca să-i dau de înțeles că nu sunt încântată de intervenția lui.

După câțiva pași, mă opresc în mijlocul livingului și mă așez pe brațul canapelei albe, cu brațele strânse la piept. Spre deosebire de mine, el rămâne drept în picioare și cu ochii în flăcări.

— Ce cauți aici? mă întreabă direct. Adică, mi-am dat seama că o să-ți petreci noaptea în vila asta, special să mă scoți din sărite, însă credeam că o să-ți intre mințile în cap când o să deschizi ochii.

— Ei bine, se pare că mințile mele nu vor să se întoarcă prea repede, rânjesc. Care-i problema, Keith? N-ai dormit bine?

— Aș fi dormit bine, dacă iubita mea nu s-ar fi comportat ca un copil răzgâiat. Crezi că, dacă te întorci să locuiești aici până la licitație, o să demonstrezi ceva?

Ridic din umeri nonșalant. Îmi place să cred că, dacă asta nu l-ar fi deranjat, nu s-ar mai fi aflat aici, acum, să mă certe. E clar că plecarea mea din dormitorul lui are un efect, altfel n-ar mai fi un pachet de nervi. Emană multă furie reținută și nemulțumire. Risc să mă sufoc dacă mai petrec timp prin preajma lui.

— Nu mă poți obliga să rămân acolo unde nu-mi mai doresc să mă aflu, îi spun sec.

— Nu, dar tot cu mine o să pleci.

Siguranța cu care o spune nu poate decât să-mi demonstreze cât de stabil se consideră. În mintea lui, trăiește cu ideea că nu o să fiu niciodată capabilă să-l părăsesc, ceea ce mă face să înțeleg că nu mă cunoaște la fel de bine pe cât credeam.

Până la urmă, sunt expertă în a întoarce oamenii-lor spatele, oricât de tare mă doare.

— Mai vedem noi.

Ochii lui se mijesc, zgâindu-se la mine ca și când ar încerca să-mi intre în minte, ca să vadă ce se petrece

acolo, fără să ia în calcul și faptul că s-ar putea să nu înțeleagă. Nici eu nu înțeleg ce se întâmplă în mintea mea. Parcă totul s-ar fi schimbat peste noapte. Am fost lovită în plin de un sentiment de vinovăție pe care nu reușesc să-l îndur. Mă simt de parcă aș fi făcut parte dintre ei, adică una dintre cei care le face să treacă prin calvarul de acum.

— Ce se întâmplă cu tine, Ellie? mă întreabă într-un final. Ce vrei de la mine?

— Nu știu, mărturisesc spășită. Știu doar că nu vreau să mă mai simt așa.

— Așa cum?

— Ca și când eu sunt cea care le distruge viața.

Keith începe să chicotească.

— Excelent moment în care să te transformi într-o victimă, Ellie!

Dă să plece, însă vorbele lui au efectul de a mă scoate dintr-odată din minți și nici nu știu cum sar de pe brațul canapelei, făcându-l să se oprească și să se întoarcă cu fața spre mine.

— Sunt ființe umane, nu păpuși gonflabile! zbier la el, înfuriată. Când o să înțelegi că, dacă vei continua să faci asta, vei ajunge să fii ca cel pe care îl detești cel mai mult?

Sprâncenele lui se arcuiesc în semn de uluire, arătând șocat de ceea ce tocmai am scos pe gură. Și drept vorbind, și pe mine mă ia pe nepregătite valul de mânie ce mă acaparează, amenințând să mă înghită cu totul.

— Sau când o să înțelegi că motivul pentru care nu vrei nici măcar să te uiți la ele, este că îți aduc aminte de cineva?

— Dacă le ții partea, nu o să devii mai curată, iubito, mi-o retează tăios.

— Tocmai asta e ideea, Keith, că nu încerc să-mi spăl păcatele. Încerc să te opresc din a te transforma într-un monstru!

— Ei bine, părea să-ți placă până acum monstrul ăsta, Ellie! mă batjocorește, rânjind obraznic. Ce s-a schimbat între timp?

Faptul că îmi râde în față tocmai acum, când încerc să-l fac să înțeleagă și când sunt atât de mânioasă, nu face decât să mă înfurie și mai tare. Simt cum sângele începe să-mi fiarbă în vene și spun exact lucrul la care mă așteptam mai puțin:

— Nu vreau să mă transform în mama ta, ținând cont că tu te transformi tot mai mult în tatăl tău.

Și i-o spun pe un ton răutăcios și plin de ură, că nici măcar nu mă recunosc. Ochii lui se fac mari și nu cred că ar fi ajuns să se uite așa la mine nici dacă l-aș fi lovit.

— Așa că, dacă vrei să continui cu asta, adaug pe un ton mai moale, înghițind consecutiv în sec, atunci ar fi bine să te gândești la un preț și pentru mine. Pentru că n-am în plan să plec de aici fără ele.

Fac semn din mână spre ușa terasei, în pragul căreia fetele ascultă conversația cu sufletele la gură. Keith le privește scurt, cu maxilarul încordat și pumnii strânși pe lângă corp, înainte ca ochii lui aprinși să se întoarcă asupra mea, schimbați. Nu mai văd nicio urmă de uimire în ei, ci doar hotărâre, așa că știu din timp ce urmează să-mi spună, chiar înainte să deschidă gura și să replice categoric:

— Bine! Atunci, vei pleca cu ele!

Aș vrea să pot spune că sunt șocată sau furioasă pe el, dar nu sunt. Știu că e doar un joc de-al lui, prin care încearcă să mă facă să las garda jos, prin care să mă facă să cedez. Și dacă frica mea ar fi fost mai mare decât dorința de a-l face să regret, aș fi bătut în retragere, înapoi în locul în care aș fi fost în deplină siguranță.

Dar nu o s-o fac. Mereu mi-a plăcut să cred despre mine că nu sunt atât de ușor de doborât. Eu eram cea care obișnuia să doboare pe altcineva și nu o să schimb tocmai acum asta.

Gândurile îmi sunt întrerupte de apariția neașteptată a lui Micha, ce pune capăt momentului meu de liniște de pe plajă. Se oprește în fața mea, rămânând în picioare și privindu-mă de sus, ca pe o persoană care a înnebunit.

— Ce naiba e în capul tău? mă întrebă cu un calm înșelător, strângându-și brațele la piept.

Bineînțeles că a aflat. Nu mă îndoiesc că deja știe toată lumea că „favorita” lui Keith tocmai a trecut pe lista licitației.

— Mai bine te-ai întreba ce naiba e în capul tău, nu într-al meu.

— Scutește-mă de chestiile astea Zen, Ellie! pufnește. Nu știu ce soi de carte ai înghițit, dar începi să calci pe nervi pe cine nu trebuie. Poate Keith a fost indulgent până acum, însă nu e cazul să-ți forțezi norocul cu el. O să te azvârle înainte să apuci să clipești.

— Pentru că asta e ceea ce știe el să facă cel mai bine, nu? zâmbesc.

— Nu mă asculți, mă atenționează nervos. Dacă mai continui să-l provoc...

— Despre asta e vorba? îl întreb, întrerupându-l din vorbit.

Îmi las capul pe spate să mă pot uita la el, însă soarele puternic mă orbește și îi aplec la loc, privindu-i în schimb picioarele adâncite în nisip.

— Ți-e teamă de ce ar putea să facă, dacă voi continua să-l provoc?

— Tu nu-l cunoști la fel de bine cum îl cunosc eu, replică printre dinți. Keith e în stare să te vândă primului care licitează pentru tine, doar ca să-ți demonstreze ceva. Dacă o face, nu mai e cale de întoarcere, Ellie. Te joci cu focul! Nu e întocmai persoana potrivită căreia să-i testezi limitele astfel.

— Ei bine, oftez, atunci e cazul să privim partea bună a lucrurilor. Nu asta ar fi trebuit să se întâmple de la bun început? Nu pentru asta am fost adusă aici, pe insula asta?

— Nu înțelegi. Am spus că o s-o facă pentru a-ți demonstra ceva, dar n-am spus că o să fie și împăcat cu asta. Din cauza ta, o să se bage în probleme care îl vor depăși cu siguranță, pentru că nu o să te lase să pleci nici în ruptul capului. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este ca unul dintre clienții noștri să creadă că Elita și-a bătut joc de el, că i s-a promis ceva și nu i s-a dat! Oamenii ăștia nu sunt genul de oameni cu care ai vrea să te încurci, Ellie!

Am mai auzit asta, de atât de multe ori încât am pierdut numărătoarea. Și îl cred pe cuvânt că nimeni nu-și dorește ca unul dintre ei să creadă că a fost sfidat sau bătaia de joc a Elitei, dar ăsta e ultimul lucru pentru care îmi fac griji acum. Inima mea e pe primul plan.

— E prietenul tău, nu al meu, spun nonșalant, ca și când nu mi-ar păsa deloc. În loc să fii aici și să mă

certi, mai bine te-ai asigura că nu o să facă nimic din toate astea. Sau am o idee și mai bună!

— Care?

Mă ridic cu greu de jos, scuturându-mi rochia din mătase de nisip, apoi replic înaintea să plec:

— Alegeți-vă alt rege. Țsta e defect.

Primul gând este să mă întorc la vilă, însă mă răzgândesc în momentul în care pun piciorul pe aleea pavată. Picioarele mă duc singure spre Eden, ca și când nu au uitat nici măcar pentru o clipă care e drumul.

Sau mă rog, ce a mai rămas din el...

E de la sine înțeles că locul meu preferat de pe insulă nu mai e ce a fost și nici n-o să mai fie, dar asta nu mă împiedică deloc să mă întorc la el, în pofida faptului că îmi amintește de lucrurile pe care aș putea să le pierd în lupta asta dintre mine și Keith.

Abia cotesc pe lângă vila Elitei, când Amir îmi iese în cale pe neașteptate, părând să se întoarcă de la o lungă plimbare și, ținând cont că e chiar în fața mea, la doar un pas distanță, cât pe ce să se ciocnească de mine, devine rapid imposibil să-l mai evit.

Zâmbetul care îi acaparează dintr-odată buzele e larg și poate prea prietenos. E limpede cât îl bucură să mă întâlnească tocmai când încercam să mă ascund de toți.

Minunat! Altul care se consideră rege.

Dar apoi expresia lui se transformă într-una prudentă, imediat ce îmi vede iritarea de pe chip.

— Elena, mă salută gânditor. Ești bine?

Sângele îmi ia foc subit.

— Normal că sunt bine! mă trezesc țipând. De ce naiba n-aș fi?!

Dumnezeule mare! În sinea mea parcă ar erupe un vulcan, căci sunt luată prin asalt de un val imens de mânie pură și neiertătoare. Ar fi trebuit să mă aștept la asta, la o explozie. După discuția cu Keith de aseară și de azi-dimineață, prăbușirea mea din înaltul cerului nu putea fi mai dureroasă decât atât. Doar el putea să dea cu mine de pământ într-un mod în care să simt că mă sfărâm în milioane de bucăți.

Amir face un pas mic înapoi, luat pe neașteptate de izbucnirea mea. Sau poate lacrimile de furie și dezamăgire din ochi îl fac să bată rapid în retragere.

— Deci, e adevărat, constată cu voce tare, pe același ton gânditor.

— Ce vrei să spui?

— Zvonurile circulă repede în locul ăsta. Am auzit că se vorbește despre tine, că sunt șanse mari să fii trecută în „meniu”, așa cum ai spus seara trecută.

Face ghilimele cu degetele, însă chiar dacă ține morțiș să ironizeze cuvântul în sine, tot nu mă face să mă simt mai bine. Se pare că grija lui Micha nu era tocmai nefondată. Keith chiar se gândește să mă bage în licitație. Cel mai sigur a ținut o întregă ședință cu restul Elitei, în legătură cu asta.

— Nu erai logodită cu el seara trecută? se încruntă.

— Dacă ai de gând să râzi de mine, nu ți-ai găsit momentul potrivit, amice! îl avertizez pe cel mai amenințător ton al meu.

— Mă înțelegi greșit, Elena. Nu mă bucur pentru suferința ta. Mă bucur pentru că, acum, după un amar de vreme, am șanse să nu mai plec de aici singur.

Colțurile gurii sale se arcuiesc într-un zâmbet reținut, iar eu mă holbez la el. Ce naiba vrea să însemne asta? Că plănuiește să plece cu mine? Și eu care credeam că nu există om mai dement decât fostul meu iubit.

— Amir, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar mă îndoiesc că eu sunt femeia pe care o cauți de atâta timp. Crede-mă pe cuvânt ce-ți spun. Chiar și prin absurd vorbind, dacă reușești să faci asta... Mai bine te-ai ține bine! Iadul tău o să fie de două ori mai rău decât al meu.

Dau să trec pe lângă el, hotărâtă să pun capăt discuției aici și acum, însă sunt trasă înapoi după un singur pas făcut, când mâna lui îmi înșfacă brațul. Privirea mi se îndreaptă țintă spre locul în care mă atinge și pe care îl simt arzând, apoi se ridică în ochii ca safirele.

— Poate ar trebui să încetezi să mai tragi concluzii pripite în privința mea, Elena. Nu am de gând să-ți fac viața un Iad, ci un Paradis. Asta spre deosebire de el.

— El fiind cine, mai exact?

Sângele, ce fierbea până acum în venele mele, îngheață dintr-odată la auzul vocii sale impunătoare. În același moment, Amir îmi eliberează brațul doar ca să se întoarcă cu fața spre Keith, mișcare ce mă ajută și pe mine să-l văd, într-un final. Stă chiar acolo, la distanță mică de noi, cu brațele strânse la pieptul lat și cu furie în ochii de jad.

În timp ce eu nu mai cutez să mă mișc de sub ei, bărbatul de lângă mine, ce ajunge cumva să se posteze în fața mea ca un paravan menit să mă protejeze,

surâde ușor. Nu-mi dau seama dacă e complet nebun sau se consideră mai superior față de Keith, dar încep să mă tem de o eventuală clacare din partea fostului iubit. Totodată, îmi amintesc cuvânt cu cuvânt, tot ce mi-a spus Micha despre modul în care ar putea decurge lucrurile, dacă Keith și-ar ieși din minți.

— Chiar la tine voiam să vin, îl informează Amir, senin, comportându-se de parcă în fața lui n-ar sta un munte de om furios.

— Se pare că te-ai împotmolit pe drum, îl ia Keith peste picior. Și te surprind, din nou, încalcând regula de aur! Cum se face că, mereu când întorc ochii, te văd cu mâinile pe iubita mea?

— Mă gândeam că nu mai e iubita ta din momentul în care ai început să te gândești la un preț pentru ea, i-o trânteste arabul, cu accentul lui puternic, luându-l la rândul său peste picior. Țsta e și motivul pentru care voiam să te vizitez.

Keith mă privește fugăr peste umărul lui Amir, apoi se uită din nou la el, trăsăturile feței sale frumoase începând să se înăsprească din ce în ce mai tare.

— Care anume?

Aceeași întrebare mi-o pun și eu în minte. Care e motivul pentru care voia să-l viziteze?

Nici nu trebuie să-l văd, ca să-mi dau seama că zâmbește. Atitudinea trupului său, mai puțin făcut decât al lui Keith, îl dă de gol. Arabul îi zâmbește lui Keith în plină figură.

— Am o ofertă pentru tine. Una care conține multe zero-uri. Acum, întrebarea este: ești dispus să o auzi?

Capitolul 54

Devin tot mai nesigură de ceea ce încearcă Amir să facă, pentru că acum, cel puțin, îmi lasă impresia că își dă toată silința să-l scoată pe Keith din minți, iar eu nu sunt decât mijlocul perfect prin care s-o facă.

Sau poate chiar vorbește serios, iar asta numai ar înrăutăți situația. Tot ce-mi mai lipsește acum este unul care trăiește cu ideea că mă poate avea cu suma potrivită.

— Ai o ofertă! pufnește Keith, privindu-l pe acesta consternat. Lasă-mă să ghicesc. Ai o ofertă pentru ea.

Face semn din bărbie spre mine, evitând să-și mute ochii de pe el.

— Asta la numai o zi de când ai venit.

— Sunt un om care știe ce vrea, îi spune Amir nonșalant.

— Și o vrei pe ea, constată el, consternat. Pe Ellie.

Arabul îmi aruncă o privire peste umăr, zâmbindu-mi cu un colț al gurii, înainte să încuviințeze din cap spre Keith. În schimb, eu nu reușesc să-mi mai găsesc cuvintele. Nu pot nici măcar să îmi dau seama ce ar trebui să simt în legătură cu asta. În sinea mea, e o adevărată bătălie între emoții tot mai puternice.

Trebuie să fie o glumă. Oricât de hotărât ar fi Amir, cât de bine știe ceea ce-și dorește de la viață, mi-e greu să cred că, într-adevăr, mă vrea. Nici nu mă cunoaște, fir-ar să fie!

— Așa că, sunt gata oricând să vorbim despre ofertă, replică bărbatul din fața mea, la ceafa căruia mă holbez șocată.

Keith se crispează, înfuriat de situația în care e pus. Văd pe chipul lui faptul că își reprimă cu greu pornirea să nu-i trântescă un pumn în față sau măcar niște cuvinte usturătoare. De fapt, văd cât se străduiește să păstreze relația dintre el și Amir pe o oarecare linie de plutire. Evită să-l supere. Evită și să-l refuze din start, dar nici nu arată ca o persoană care ia o astfel de propunere în considerare. Am vaga impresie că nici el nu știe exact ce simte în legătură cu asta.

— Sau poate suma pe care sunt dispus să o ofer pentru Elena o să te ajute mai bine să iei o decizie, replică tot arabul, când vede că acesta nu reușește să-și mai găsească glasul. Ce spui de treizeci de milioane de euro?

Aerul mi se blochează în gât, iar privirea îmi fuge spre Keith, ca să-i observ reacția. Ochii lui superbi se fac dintr-odată mari, dar nu-mi dau seama dacă de mirare sau de surprindere.

Oare suma asta îl încântă? Acum aș da orice să văd pentru o clipă în mintea lui, pentru a afla răspunsul la asta.

Și, totuși, atât valorez? Treizeci de milioane de euro?

Durează o veșnicie până reacția i se schimbă. După momente lungi în care doar se uită la el, parcă prea șocat ca să poată deschide gura, izbucnește în râs în hohote răsunătoare, bulversându-mă și mai tare. Până și Amir e uluit de accesul de râs al lui Keith, căci imediat se întoarce spre mine cu o expresie întrebătoare.

— Oh, Doamne, cred că îți bați joc de mine!

— Pot să plusez, spune arabul, serios, părând deranjat de reacția lui. Spune-mi un preț.

— Tocmai asta e ideea, prietene! Oricât ești dispus că plusezi, nu o să ajungi niciodată la valoarea ei! Nu ești suficient de bogat ca s-o ai pe ea!

Îmi simt obrajii luând foc și o furie instantanee îmi încălzește interiorul, toată fiind îndreptată numai și numai spre Keith. Măcar de aș ști ce anume mă înfurie astfel...

— Sunt suficient de bogat încât să am pe oricine îmi doresc, vine și răspunsul lui Amir, pe un ton încordat.

Hohotele lui Keith scad în intensitate și, într-un final, rămân doar un zâmbet pe buze.

— Nu și pe Ellie, i-o retează categoric. E a mea și nu e de vânzare, iar asta nu o să se schimbe nici dacă ești dispus să-mi dai întreaga ta avere.

Puțin din furia pentru el se risipește, însă nu sunt nici pe departe mulțumită. Faptul că nu renunță la mine nu schimbă, din păcate, cine e. Poate nu e dispus să renunțe la mine, indiferent de sumă, dar nu e dispus nici să se sacrifice.

— Hmm, mormăie Amir, gânditor. Ciudat. Ești gata să refuzi afacerea secolului, prima noastră afacere, pentru cineva care în momentul ăsta nu pare să te iubească prea mult.

Imediat ce acesta lansează lovitura de grație, zâmbetul lui Keith piere, trădând faptul că nu e complet imun la ceea ce aude.

— Dar asta rămâne de discutat, continuă bărbatul, mai senin. Încă nu s-a încheiat sezonul.

Îl urmăresc cu ochii mari cum îl bate pe umăr, ca o atenționare că toată treaba asta nu a luat sfârșit, apoi trece pe lângă el, lăsând între mine și Keith o tensiune atât de mare, încât pielea mi se înfioară. Fără să mă gândesc, îmi strâng brațele în jurul meu ca într-o

îmbrățișare și mai aștept câteva clipe – clipe în care doar se uită la mine –, înainte să iau hotărârea de a pleca la rândul meu.

De îndată ce mă întorc pe călcâie, degetele lui se înfășoară ca prin farmec în jurul cozii mele și sunt smucită înapoi, toate într-o singură secundă. Scap un icnet când spatele mi se ciocnește de pieptul lui, apoi un altul când mă cuprinde cu brațele din spate, ținându-mă forțat pe loc, bărbia lui ajungând să se frece de urechea mea.

E doar o chestiune de timp până când întregul trup îmi ia foc, în ciuda nervozității de care sufăr.

— Chiar crezi că poți fugi de mine, iubito? mă întrebă, aproape de ureche, înfiorându-mi pielea și mai tare. Ai uitat că ești în ladul meu personal?

— Asta nu înseamnă că nu o să găesc o scăpare, până la urmă, îi răspund pe măsură, încrezută.

— Nu există o scăpare, Ellie. Oricât de tare sau de departe ai fugi, mereu o să ajungi exact în același loc. Aici, în brațele mele.

Înainte să apuc să protestez, Keith mă răsucesc în brațele lui și mă întoarce cu fața, iar mâinile sale îmi cuprind de data asta chipul, vârfurile degetelor apăsându-mi ceafa. Gura mea ajunge atât de aproape de a lui, încât devine imposibil să respir.

Și urăsc din prima clipă rânjetul pe care îl afișează fără rușine, ca un bărbat care știe exact cât de irezistibil este. Parcă și-ar bate joc de mine. Dar apoi genunchii îmi tremură când se apleacă și mai tare și inspiră adânc, cu ochii închiși, parfumul pe care îl port.

— Dacă tu crezi că o să renunț ușor la tine, te înșeli, replică prompt. Odată ce te-am lăsat să îmi intri în inimă și în minte, n-ai decât să rămâi. Cum am mai spus, inima mea nu e un loc de joacă, Ellie.

— Doar că ai ales deja, îmi amintesc sec. Când ai decis că e mai important pentru tine să continui toată șarada asta, decât să mă vezi fericită.

— Nu vorbi prostii, îmi cere tăios. Vreau să fii fericită!

Fără să știe, tocmai îmi servește muniție împotriva lui, muniție pe care am de gând s-o folosesc. Până la urmă, poate nu suntem cu mult diferiți. Și eu sunt dispusă să joc murdar, ca el.

— Atunci, renunță!

Keith pufnește scurt, îndepărtându-se cât să mă poată privi în ochi, încruntat.

— Nu, mi-o trănțește printre dinți. Asta nu o să se întâmple, iubito.

Nici nu mă așteptam la un alt răspuns din partea lui, sinceră să fiu. E Keith. Mai degrabă ar muri, decât să accepte faptul că, datorită mie, prioritățile sale se schimbă.

— Bine, spun senină. Atunci, inima ta o să fie locul meu de joacă preferat!

Mai trec două zile în care Amir își continuă spectacolul, insistând să facă oferte tot mai absurde și să-mi dea târcoale, totodată. Două zile în care greul a copleșit-o, realmente, pe Roxette cu atenții și cadouri extravagante, în speranța că aceasta o să-i cadă la picioare înainte să apuce să facă vreo ofertă.

Mă aflu în bucătăria vilei fetelor, când blonda dă buzna furioasă și se îndreaptă direct spre coșul de gunoi de lângă insula ce ocupă centrul încăperii. O urmăresc ușor amuzată cum aproape azvârlă capacul și aruncă ceea ce are în mână, comportându-se de parcă abia aștepta să scape de el.

— Ce a fost aia? o întreb apoi, strecurându-mi printre buze o boabă de strugure.

— Care aia? Întreabă la rândul ei, pe un ton nevinovat, stârnindu-mi un chicot.

— Nu o face pe inocenta, Rox! o dojenesc distrată. Ce ai aruncat în coș? Un alt cadou de la Cezar?

Mai smulg o boabă de strugure din platoul de fructe din fața mea, abținându-mă cu greu să nu râd de ea. Nu e prima oară când aruncă ceea ce primește de la cuceritorul grec ce mai că se dă peste cap să-i intre în grații. În ultimele două zile a făcut-o atât de des, încât probabil coșul nostru de gunoi a căpătat o valoare inestimabilă.

— De fapt, era un cadou de la Micha, mărturisește supărată.

Rânjetul îmi pierde de pe buze și o privesc nedumerită cum se îndepărtează de coș și se așază pe scaunul de pe partea cealaltă a insulei, trântindu-și în cele din urmă, coatele pe blatul rece.

— Scuze, cred că nu am auzit bine. Micha ți-a dat un cadou, iar tu l-ai aruncat? Întreb mirată. De ce?

Adică, am înțeles de ce aruncă toate bijuteriile primite de la Cezar, dar de data asta nu mai reușesc să o înțeleg. Îl place pe Micha. De fapt, cred că simte pentru el ceva mai mult decât atât, ținând cont că e extrem de supărată că acesta nu a făcut nici măcar vreun gest să împiedice dezastrul ăsta. Prin urmare, de ce naiba ar arunca la coș ceea ce pare a fi o încercare din partea lui – chiar și patetică – de a îndrepta lucrurile?

— Și ce ar fi trebuit să fac? pufăie. Să mă topesc ca o jalnică ce sunt, doar pentru că tipul cu care m-am sărutat de câteva ori, apoi m-a scos la vânzare ca pe o vază, mi-a oferit o blestemată de brățară? Bărbații de pe insula asta ar trebui să înceteze să mai arunce cu

bijuterii în noi, în speranța că asta o să le spele păcatele. Nu suntem proaste!

— Bineînțeles că nu, o aprob, distrată de felul în care gesticulează. Dar pun pariu că era o brățară frumoasă.

Ochii ei se întorc fulgerător spre mine, trădând faptul că nu gustă deloc ironia cu care tratez situația dintre ea și Micha. Înainte să îi ghicesc intenția, Roxette înșfacă un măr din fructieră și îl aruncă spre mine, vrând probabil să mă pedepsească pentru ce am spus. Tot ce mai apuc să fac este să mă feresc la timp din calea lui și să-l urmăresc șocată cum se izbește de frigider, apoi se rostogolește pe podea.

— Hei! strig tare. Era să mă lovești!

— Asta era și ideea. De fapt, meriți mai mult decât un măr peste față.

— De ce? rânjesc. Pentru că Micha ți-a făcut un cadou?

— Pentru că râzi de mine pe seama asta.

Nici bine nu o spune, că Jordan și dă buzna în bucătărie, cărând pe brațe o cutie mare și albă. Amândouă muțim deodată și îl urmărim curioase cum ocolește insula ca să ajungă la mine, înainte să îmi trântescă cutia în față, alături de o privire batjocoritoare.

— Ce e asta? întreb nedumerită.

— Cadou, răspunde sec. De la Keith.

Roxette izbucnește în râs.

— Karma asta e o jigodie afurisită! hohotește.

Mie îmi spune? Tocmai râdeam de ea pentru că a primit un cadou de la Micha, unul cu care încearcă s-o cumpere. Chiar nu apreciez ironia situației.

Adevărul e că mai mult mă irită tupeul lui Keith de a-mi trimite cadouri, după două zile în care n-am mai dat ochii cu el, decât că Roxette râde de mine. Știu

ce încearcă să facă. Rochia neagră pe care o găsesc în cutie și căreia îi arunc doar o privire scurtă, înainte să trântesc capacul la loc, e o ofrandă de pace sau, mai bine spus, o încercare patetică de a se apropia.

— Du-o înapoi, îi cer lui Jordan, împingând cutia spre el. Și spune-i că, dacă vrea să-mi intre în chiloți, trebuie să se străduiască.

— Nu cred că e pentru asta, mi-o retează paznicul, plescăind plictisit din buze. E o invitație de a te alătura la cină în seara asta. Vor fi toți prezenți.

Râsetul lui Roxette se oprește la fel de subit cum a început, ajungând în schimb, să se uite la Jordan ca la mașini de lux.

— Adică, și noi suntem invitate?

Paznicul doar încuviințează, dar asta nu mă oprește să-l privesc suspicioasă. Ce încearcă Keith să facă? Pentru că sigur are un plan, altfel nu m-ar pune să stau la aceeași masă cu Amir, mai ales după ultima discuție cu el.

— Care e poanta? îl întreb încruntată.

Acesta își arcuiește confuz o sprânceană.

— Nu e nicio poantă. Cina asta e o tradiție. Se ține în fiecare an și toată lumea trebuie să participe. Pentru mai multe informații, contactați serviciul „relații cu clienții”.

Se întoarce pe călcâie și părăsește bucătăria fără să mai adauge ceva, lăsându-ne să ne holbăm în urma lui. Să înțeleg că, până la urmă, Keith nu are un plan, așa cum credeam? Ci doar respectă tradiția?

— Asta o să fie interesant, mormăie blonda din fața mea, amuzată.

Și, totuși, nu sunt atât de convinsă că iubitul meu dement nu pune ceva la cale. Aflu mai târziu că eu sunt singura care a primit o rochie neagră, de înmormântare.

Nu-mi dau seama dacă e de vină umorul lui macabru sau vrea să demonstreze ceva cu asta, dar, după ce le văd pe toate fetele îmbrăcate în alb, mă simt de parcă sunt victima unei glume proaste.

Mă privesc cu ciudă în oglindă, prea nervoasă să apreciez că are în continuare gusturi bune. Rochia ce îmi îmbracă trupul bronzat e din satin fin, are un decolteu generos și o despicătură tare adâncă, încât piciorul meu drept e aproape în întregime dezgolit.

— Pentru cineva care toată ziua a bombănit că nu o să participe la șarada Elitei, te-ai străduit cam mult să arăți ca și când ai vrea dinadins să atragi întreaga atenție.

Mia intră în dormitorul pe care îl împărțim, îmbrăcată într-o rochie albă, de seară, ce se întinde până la podea și nu lasă loc imaginației în partea de sus. Corsetul ei e fără mâneci și îi scoate în evidență sânii fermi, de parcă pietrele strălucitoare de pe el nu sunt suficiente să-ți fure privirea.

Și mai observ un lucru la ea, în afară de înfățișarea impecabilă. Un zâmbet mic în colțul gurii, care mi-e destinat, pe lângă tonul glumeț și deloc acuzator.

Să înțeleg că suntem pe drumul cel bun, din nou?

— Mă îndoiesc că am de ales, mormăi, privindu-mă lung în oglinda de podea. Dacă nu vin de bunăvoie, probabil îl vor trimite pe Jordan să mă aducă cu forța.

— Deci, faci asta pentru Jordan? surâde.

Ridic din umeri.

— Cineva trebuie să aibă grijă și de el.

— Sunteți gata?

Reina se înființează în pragul ușii, bătând din picior nerăbdătoare. Spre deosebire de mine, ea pare că abia așteaptă să afle ce o să se întâmple în seara asta. Ceva îmi spune că nu o să fie doar o seară obișnuită, în care vor servi cina laolaltă. Presentimentul sau poate intuiția mă asigură că urmează să se petreacă ceva ce probabil va schimba puțin jocul. În favoarea cui... vom afla.

Mă mai uit un moment în oglindă, asigurându-mă că părul meu e perfect strâns într-o coadă lungă și groasă, apoi întorc spatele reflexiei mele și pornesc spre ușă încrezătoare.

Și, așa cum mă așteptam, Elita și-a dat toată silința ca seara asta să fie una specială sau, cel puțin, să promită asta. De îndată ce ajungem pe terasa din spatele vilei, observăm cu câtă atenție a fost aranjată masa lungă, pe care stau înșirate mai multe feluri de mâncare, unele mai sofisticate ca altele.

Cel care ne iese în întâmpinare mie și Reinei e nimeni altul decât Drew, purtând pe buze un rânjat batjocoritor. Nu trebuie să fiu vreun geniu ca să știu că mi-e adresat. Am așteptat momentul ăsta, în care să îmi râdă în față, într-un final. Se vede pe fața lui că se consideră câștigător, deși războiul dintre mine și el încă nu s-a încheiat.

Dar nici eu nu mă las mai prejos. Îmi aranjez cu grijă pe buze un rânjat mai batjocoritor decât al lui, ca să își dea seama că, în pofida faptului că sunt pe terenul său, nu mi-e teamă și nici nu mă simt ca o muscă prinsă într-o pânză de păianjen.

— Elena, mă salută, înclinându-și capul. Arăți de-a dreptul răpitor.

Jigodia!

— Nici tu nu arăți rău, contraatac pe un ton calm. Păcat că Ilya nu te-a ales pe tine, în detrimentul fratelui tău.

Zâmbetul lui pălește pentru o clipă, trădând faptul că lovitura mea a avut efect, însă apoi devine și mai strălucitor.

— Ai răbdare, Elena. Seara abia a început. Păstrează-ți împroșcăturile cu venin pentru desert.

— Bună seara!

Accentul inconfundabil al lui Amir mă face să mă întorc ca să-l văd stând în spatele meu, alături de bodyguardul lui personal. Din nou, observ că nici nu s-a străduit să se îmbrace mai elegant sau, cel puțin, să arate mai bogat și educat decât un cerșetor. Părul lui buclat stă zburlit în toate părțile, adăugând o notă rebelă vestimentației casual pe care a ales-o pentru seara asta specială.

În schimb, ochii îi lucesc ca ai unui lup flămând și scapără de-a binelea când îi coboară pe piciorul meu, dezgolit de crăpătura rochiei.

Nu apuc să spun ceva. Drew se strecoară printre mine și Reina și îi strânge mâna arabului, întâmpinându-l ca la carte, de parcă prezența lui Amir a fost cea mai așteptată.

— Mă bucur că ai decis să ni te alături.

Bărbatul îl privește rece și detașat.

— N-ar fi trebuit, i-o trânteste surprinzător, făcându-mă să izbucnesc scurt în râs, înainte să fac efortul de a-mi reprima amuzamentul. Ținând cont de felul în care am fost tratat. Așa că, puteți să-i mulțumiți Elenei pentru prezența mea.

Mie? Până și Drew pare consternat de asta, nu doar eu. Cred că ultimul lucru pe care l-ar face acesta

este să-mi mulțumească pentru ceva. Dar apoi expresia lui Drew se schimbă dintr-odată, în ceva ce n-am mai văzut până acum. Curiozitate? Interes?

— Dacă n-aș fi aflat că o să participe și ea la cina asta, n-aș fi venit, adaugă Amir, la fel de prompt.

— Știu că ești supărat din cauza comportamentului nepotului meu, dar...

Drew se oprește din a-și cere scuze față de el când Amir dispăre din fața lui și, în schimb, se apropie de mine, încalcând încă o dată regula de aur a Elitei când îmi prinde mâna și mi-o ridică spre gura sa, pentru a o săruta delicat. În ciuda spectatorilor pe care îi avem și a senzației ciudate pe care mi-o oferă, tot reușește să-mi facă obrajii să ardă prin gestul lui neașteptat de elegant.

— Arăți admirabil în seara asta, Elena, îmi spune blând, ochii săi licărind și mai puternic.

Imediat ce îmi eliberează mâna, o răcoare stranie îmi învește degetele și, în continuare cu obrajii arzând, îl urmăresc cum face o mică plecăciune în fața Reinei, apoi iese pe terasă, urmat îndeaproape de bodyguardul lui taciturn și vigilent.

Buimacă, îmi întorc atenția spre Drew, a cărui privire nu mă mai scapă. Se uită la mine uluit, ca și când comportamentul lui Amir față de mine l-a luat pe nepregătite.

— Vezi ce se întâmplă când te crezi mai presus de oricine? Îl întreb, abia așteptând să profit de ocazie. Ți-o iei în freză!

Reina mă împunge dintr-odată cu cotul, atrăgându-mi atenția la a patra persoană din încăperea, pe care o văd abia acum apropiindu-se de noi, arătând ca un înger decăzut. Keith se oprește lângă noi cu o mină gânditoare, păstrând o expresie serioasă cât mă studiază

din cap până în picioare, încheindu-și totodată butonii cămășii. Când, într-un sfârșit, își ridică ochii într-ai mei, buzele sale frumoase se arcuiesc într-un zâmbet cald, departe de cel obraznic cu care m-am obișnuit.

Ajung rapid la o concluzie, în special când simt dorința de a-mi întinde mâinile spre el, ca să-l prind, dar conștiința mă trage înapoi. Niciodată, iubirea noastră nu a fost mai complicată.

— Nu mă așteptam să vii, mărturisește la un moment dat, cu o mină calmă, ba chiar senină.

— Cina asta e o tradiție, nu?

Încuviințează nesigur, ușor încrunțat. Probabil se întreabă în sinea lui unde vreau să ajung cu întrebarea asta.

— Atunci, se poate spune că nu am avut de ales. Sunt proprietatea Elitei și sunt nevoită să mă conformez, că vreau sau nu.

— Ellie..., mârâie frustrat, închizându-și ochii pentru câteva clipe.

Nu mai aștept să-și revină în fire și să-mi servească o replică cu care să-mi închidă definitiv gura. O prind pe Reina de braț și ieșim în aerul cald al serii, pornind împreună spre masa la care Amir e deja așezat și singur.

— Ce încerci să faci? mă întreabă blonda în șoaptă. Să-l omori?

— Stai liniștită, zâmbesc. Nu o să pățească nimic, în afară de o criză frumușică de nervi.

Și pe bună dreptate, sunt convinsă că e imposibil să i se întâmple ceva, în afară să îi explodeze o venă înainte să cedeze și să-mi cadă la picioare. Diavolul e nemuritor, iar el e Diavolul.

Capitolul 55

Îl urmăresc printre gene pe Keith cum poartă o conversație antrenantă cu clienții lui, la un pahar de tărie. Toți arată ca scoși din cutie, în costumele extravagante de scumpe și cu atitudinea tipică unor oameni de succes.

Se vede după poziția relaxată că nu e pentru prima oară când face asta. Emană atâta încredere, încât pufnesc în sinea mea.

După cina în timpul căreia nu am schimbat nici măcar o vorbă, deși scaunul meu a fost poziționat strategic lângă el, ne-am mutat la o altă masă, mai aproape de intrarea în vila impresionantă, unde am fost serviți cu diverse băuturi. Spre deosebire de Keith, care învârte între degete un pahar cu whisky, eu sorb cu ciudă dintr-un pahar cu șampanie roz, dulce și aromată. Din nefericire, nu conține îndeajuns alcool cât să mă îmbete și să mă facă să uit în ce rahat sunt.

— Cred că ar trebui să o lași baltă, Ellie, mă sfătuiește Reina, stând aproape lipită de mine, pe scaunul de lângă. E târziu.

Îmi întorc privirea în ochii mari și triști, cu care se zgâiește la mine. Nu poate să fie mai evident pe fața ei faptul că nu mai are nicio speranță.

— Încă nu e târziu. Mai sunt câteva zile până la licitație.

— Tocmai, mormăie. Doar câteva zile. Nu e suficient să-l faci pe Keith să se răzgândească. De fapt, dacă este să fiu sinceră, nici nu cred că vei reuși vreodată.

Chiar te aștepti să renunți la ceea ce face de atâta timp, doar pentru că o faci foarte bine pe supărata?

Da. Chiar mă aștept să facă asta. Poate o fi Keith încăpățânat, dar nu e mai încăpățânat decât mine. Știu că el e cel care o să cedeze, într-un final, indiferent cât de tare se ține pe poziții acum.

La un moment dat, o să i se facă dor de mine. Sau cel puțin sper.

Ridic paharul spre gură, sorbind din licoarea efervescentă, și continui să-l urmăresc pe ascuns. Deși e aproape de piscină, la o distanță considerabilă, pot să-i observ cu ușurință zâmbetul relaxat pe care îl poartă pe durata discuției cu bărbatul cu trăsături asiatice, ce pare a fi interesat de Mia, într-o oarecare măsură.

— Ai încredere, îi cer Reinei, cu voce joasă. Tu nu-l cunoști la fel de bine ca mine.

Nici eu nu îl cunosc bine, dar timpul pe care l-am petrecut cu el m-a ajutat să ajung la concluzia că interiorul său nu e făcut din piatră. Chiar dacă sunt puține datele în care se deschide în fața mea, acestea există. Keith are momente în care dă dovadă că e la fel de uman ca restul.

Și, oricât de ciudat ar suna în capul meu să afirm asta, știu că are o slăbiciune pentru mine.

— O să cedeze, replic categoric.

— Aș vrea să pot spune că sper să o facă, dar mi-e frică să mai sper, mărturisește spășită, strângând între degete piciorul lung al paharului elegant de șampanie. Mi-ar mai fi plăcut și ca totul să nu depindă doar de el. Degeaba sunt cinci, căci doar Keith ar mai putea să împiedice asta și, la cum se prezintă situația... El e cel mai rău dintre toți.

Aș vrea la rândul meu să o pot contrazice, dar are dreptate. Totul depinde de el, iar asta nu e o veste bună pentru noi.

Ha! Numai eu puteam să mă încurc cu unul care se consideră rege peste insula asta și peste întreaga lume, nu doar peste mine. Și numai eu sunt vinovată pentru asta. Am început să fiu încă de când l-am lăsat să creadă că, într-adevăr, e Dumnezeuul meu.

Din păcate, nu reușesc să-i mai găsec scuze sau argumente, înainte ca Reina să se ridice de la masă și să mă lase singură, pentru a se alătura celorlalte fete, strânse la câțiva metri distanță. E limpede că, deși am făcut tot posibilul, nu am reușit să le fac să aibă încredere în mine, că le pot salva. Măcar de ar fi asta ce mă deranjează cel mai tare. Cea mai mare teamă a mea este să aibă dreptate.

Simțind cum încep să mă înfurii, mai mult pe mine, decât pe el, iau hotărârea de a pune capăt serii. Mă ridic de pe scaun și, cu picioarele ușor amortite de la șampanie, pornesc spre intrarea în vilă, cu gândul să fac un duș rece. Poate-poate apa o să mai spele puțin din păcate.

Nu că aș avea atât noroc.

— Elena.

Accentul puternic al lui Amir mă face să mă opresc în living și să-mi dau ochii peste cap, înainte să mă întorc cu fața spre el. Oare de ce am crezut că, dacă nu îi ofer niciun strop de atenție pe parcursul cinei, o să-l fac să bată în retragere? Pentru că e limpede ca apa din piscină că nu are de gând să renunțe.

— Amir. Te pot ajuta cu ceva?

— Cu un răspuns ar fi excelent, zâmbește.

Se oprește în fața mea, pătrunzând în spațiul personal ce mă ține departe de orice sentiment de stânjeneală. Devine din ce în ce mai greu să-l țin la distanță, când el face tot posibilul să îl invadeze tot mai mult. Cu fiecare discuție de-a noastră, parcă ajunge tot mai aproape.

Ca acum, de altminteri. Deși sunt puțin îmbătățită de aroma șampaniei pe care am băut-o, tot simt căldura pe care o emană trupul lui înalt și zvelt.

— Ce răspuns? vreau să știu, încercând să mă concentrez la el, nu la felul în care i se zbate vena jugulară pe sub pielea măslinie.

Îmi smulg cu greutate ochii de pe porțiunea de piele descoperită de nasturele deschis al cămășii din in, când degetele sale reci îmi ating bărbia. Îi ridic într-ai săi, realizând brusc cât sunt de beată. Îmi place să cred că senzația de amețală ce mă ia în stăpânire e efectul băuturii, în niciun caz al bărbatului plin de el din fața mea, ce continuă să mă atingă, în pofida regulilor.

— De ce fugi de mine? mă întreabă. Atât de respingător mă consideri?

— Nu respingător, murmur. Poate doar puțin insistent.

E orice altceva, numai respingător nu. Și mă urăsc al naibii de mult că am părerea asta.

— Mă tem că trebuie să fiu puțin insistent, altfel n-aș mai prinde ocazia să te privesc în ochi sau să-ți vorbesc. Mereu ai fost alunecoasă?

— Doar cu persoanele care nu-mi trezesc niciun interes, i-o trântesc sec.

Ochii lui incredibil de albaștri se fac cu o idee mai mari.

— Să înțeleg că preferi bărbații care nu au niciun gram de respect pentru tine?

Contraatacul lui mă ia complet prin surprindere. Nu rezist să nu mă holbez la el, șocată, simțindu-mă de parcă m-ar fi pocnit peste față.

— S-a găsit cine să vorbească despre respect! replic acid. Un tip care a venit de departe pentru a-și cumpăra o soție, în loc să se aleagă cu una prin metoda clasică! Nu știi ce părere ai tu despre asta, Amir, dar nici ăsta nu prea se numește respect față de o altă ființă umană!

Dau să plec, însă mă prinde rapid de braț ca să mă oprească. După expresia lui, îmi dau seama că nu voia ca discuția asta să ia o astfel de întorsătură.

— Ai dreptate, se grăbește să spună. Îmi pare rău. Nu am venit ca să te acuz de ceva.

— Atunci, pentru ce ai venit? întreb iritată.

— Să-ți ofer ceva.

Într-un final, îmi eliberează mâna doar ca să și-o vâre pe a lui în buzunar și să scoată din acesta un săculeț din catifea neagră. Dacă până acum mă întrebam de ce Roxette nu refuză nimic din ceea ce greul îi oferă drept atenții, chiar dacă ulterior le aruncă la coșul de gunoi, acum aflu. Mă trezesc în postura în care stau dreaptă în fața unui bărbat atrăgător care își dă silința să se facă plăcut și dorit. Care știe exact cum să facă o femeie să se simtă prea copleșită și rușinată să poată refuza.

Pe jumătate mânioasă pe el și pe jumătate curioasă, îl urmăresc cum răstoarnă conținutul săculețului în palma mare. Prima oară cred că nu e nimic altceva decât un colier extravagant cu pietre prețioase, dar abia când îl apucă cu ambele mâini și îl îndreaptă

spre capul meu, îmi dau seama ce cadou neobișnuit îmi oferă. Amir îmi așază pe cap colierul pentru păr, lăsând lanțul cu pietre să se întindă de-a lungul cărării și marginile prețioase să atârne de-o parte și de alta a urechilor. Piatra mare, în formă de lacrimă, se lipește de fruntea mea, aranjată de degetele lui blânde.

Și orice impuls pe care l-aș avea să-l smulg și să i-l trântesc în brațe dispăre ca prin farmec când observ pe buzele lui un zâmbet al dracului de frumos. Se uită la mine de parcă bijuteria de pe părul meu mi-ar veni mai bine decât s-ar fi așteptat vreodată și l-ar face mândru. Mă lasă fără cuvinte.

— Mi-ar fi plăcut să-ți ofer ceva mai special, dar nimic nu s-ar fi potrivit mai bine cu ochii tăi, decât safirul, replică la un moment dat, privindu-mă fix în ochi. Ești cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată, Elena. Așadar, scuză-mă că încercările mele de a te face a mea sunt enervante, dar n-am de gând să renunț, oricât de tare te-aș supăra. Odată ce te-am găsit, o să mai plec de aici doar cu tine. Nu contează dacă o să trebuiască să le dau toată averea mea ca asta să se întâmple.

Degetele lui părăsesc piatra ce-mi atâră în mijlocul frunții și îmi mângâie obrazul cu ele, ochii săi căzând pe gura mea preț de câteva clipe ale naibii de lungi. Văd în ei dorința de a mă săruta și probabil că ar fi făcut-o, dacă umbra din spatele lui nu m-ar face să tresar cu putere și să fac un pas înapoi, căutând să pun distanță între noi.

Ghicind motivul pentru care mă retrag brusc, rupând vraja în care m-a prins chiar și pentru o secundă, Amir oftează și se întoarce pe călcâie, cu fața spre Keith.

Șocul de pe chipul lui e dovada clară că scena la care a fost martor e lovitura fatală. Instantaneu, am presentimentul că e doar o chestiune de timp până când totul o să se transforme într-un dezastru și asta doar din vina mea. Și am dreptate. În momentul în care Keith face un pas spre Amir, iar în ochii lui apare scânteia aceea ce atenționează că e pe cale să-și piardă firea, totul se duce de râpă. Reacționez cu o clipită mai târziu de momentul în care îl înșfacă pe arab de cămașă, atât de puternic, încât materialul sensibil se sfâșie, și degeaba mai sar în fața lui ca să-l împiedic, că deja e pierdut.

Mă împinge cu propriul corp, parcă uitând definitiv că sunt chiar aici, apoi sunt trasă în spate cu forță. Totul se întâmplă prea rapid și nu apuc să-mi regăsesc echilibrul pe care îl pierd de îndată ce sunt smulsă din loc și mă prăbușesc pe podeaua livingului, în fund. Sub ochii mei măriți de groază, Keith îl domină complet pe Amir.

— În momentul ăsta, îți iei bagajul și dispari de pe insulă și de lângă femeia mea! Ai înțeleș?

Îl scutură cu putere, provocându-i lui Amir un hohot de râs, de vreme ce eu nu-mi mai revin din șoc, cât să mă pot ridica. Privesc totul cu gura căscată, nevenindu-mi să cred care e reacția lui Keith. E pentru prima oară când îl văd atât de măcinat de gelozie, încât să nu mai poată gândi limpede și îmi amintesc când mi-a spus că nu o să-și lase niciodată inima să-i întunece rațiunea.

Ei bine, acum o face. Nu doar că își lasă inima să-i înece rațiunea și să uite că, cel din mâinile lui, e unul dintre cei cu care nu voia să se pună. O lasă să-l conducă. O lasă să-l facă să uite complet de cine e și ce

ar trebui să facă. Și știi că n-ar trebui să mă bucur de asta, dar nu mă pot abține. În sfârșit văd în el omul care ar renunța la întreaga lui viață pentru mine. Bărbatul care nu pune nimic mai presus și care nu rezistă gândului că ar putea să mă piardă în favoarea altcuiva.

Iar Amir nu face nimic altceva, decât să mă ajute să ajung la momentul în care Keith o să clacheze, prin simpla lui atitudine.

— Femeia ta? pufnește arabul, amuzat, executând un pas înapoi ca să iasă din mâinile lui. Nu știi ce să spun despre tine, Levine, dar dacă ar fi fost femeia mea, nu aș fi lăsat-o niciodată să se amestece cu ceilalți, acolo unde toți cei care calcă pe insula asta ar considera că poate fi a lor. Asta spune multe despre cât o respecti.

— Hei! strigă Ryder, apărând de nicăieri și interpunându-se între cei doi. Ce naiba se întâmplă aici?

Îl împinge pe Keith înapoi, însă asta nu-l face pe acesta să-și mute privirea de pe adversarul lui. Felul în care se uită la Amir îmi spune că asta e momentul crucial. Mă îndoiesc că o să mai poată să dea înapoi sau că o să vrea măcar.

— Keith? întreabă Ryder, îngrijorat.

Curând, livingul devine centrul spectacolului. Le văd cu coada ochiului pe fete îngrămădindu-se pe ușa terasei, ca să urmărească scena, în timp ce restul Elitei i se alătură lui Keith, așteptând fiecare o explicație. Până și pe ceilalți trei bărbați, clienți fideli ai Elitei, îi observ apropiindu-se de locul în care sunt căzută, cu câte un pahar în mână și o expresie confuză.

Tensiunea ce plutește în aerul sufocant al încăperii atinge apogeul. Inima îmi bate cu putere în piept și privirea refuză să-l mai părăsească pe Keith. Aștept cu

sufletul la gură să facă ceea ce îmi doresc cel mai mult, adică să pună capăt.

Micha se înființează lângă mine și mă ajută să mă ridic, uitându-se la mine nedumerit.

— Ești bine?

— N-am nimic.

— Keith, cred că ar fi mai bine să iei o gură de aer, îl sfătuieste Trent, bătându-l cu mâna pe umăr. Orice s-ar fi întâmplat aici, o putem rezolva.

— De fapt, mormăie Amir, aranjându-și cămașa flendurită, e în regulă. Nu trebuie să vă îngrijorați. Totul e bine. A fost doar o mică neînțelegere.

Neașteptat de calm, acesta le zâmbește lui Ryder și lui Trent, care au făcut front comun în fața lui Keith, dând de înțeles că e pe cale să pună punct întâmplării din seara asta, înainte ca lucrurile să degenereze. Ba chiar ridică mâinile în semn de predare și dă să se întoarcă pe călcăie ca să plece, când vocea gravă a lui Keith îl oprește:

— Mică?

Încremenesc, deși mă mișc cât de puțin pot. Inima îmi stă în loc pentru o clipă, mai ales când înțeleg că iubitul meu e departe de a pune capăt situației. În pofida faptului că Ryder și Deke îi cer în șoaptă să o lase baltă, niciodată nu l-am văzut mai hotărât să facă exact opusul.

— Da, răspunde Amir senin. Consider că, ceea ce s-a întâmplat, e doar o neînțelegere mică. Ești frustrat din cauza faptului că relația ta cu Elena se deteriorează, așa că o să fac efortul de a uita ce s-a petrecut. Ar fi păcat să distrugem relația noastră doar pentru un moment de rătăcire.

Brunetul pufăie disprețuitor, ca și când ar considera că efortul depus de arab pentru ameliorarea

problemei e patetic. Totuși, deși Amir chiar depune un minim de efort pentru a lăsa întâmplarea asta pe seama unei mici scăpări, mă îndoiesc că Keith o s-o facă. Orice șansă de a cădea la o înțelegere se risipește când își întoarce ochii verzi spre mine și mă vede purtând pe cap cadoul lui Amir – cadou ce se transformă într-un steag roșu fluturat prin fața unui taur furios.

— Nu știi nimic despre mine și Ellie, mârâie energic.

— Știi destul cât să ajung la concluzia că nu o meriți. De cât timp ne cunoaștem, Keith? De cinci ani?

În loc de răspuns, acesta își încleștează maxilarul, uitându-se la el disprețuitor.

— Am fost martor atâta timp la modul în care tratezi femeile. Mereu te-ai uitat la ele ca la ceva care ar putea să-ți aducă o avere impresionantă, în pofida faptului că, personal, n-ai fi dat pe ele nici doi bani. Așadar, mi-e greu să cred că ești capabil să simți și altceva față de o femeie precum Elena, în afară de dispreț și un simț ascuțit al proprietății și sunt sigur că, dacă aș schimba în momentul ăsta oferta la o sută de milioane de euro, mi-ai da-o cu ochii închiși.

Noua ofertă a lui Amir cade în cel mai prost moment, în care nervii mei sunt întinși la maximum și afectați de comportamentul bizar al lui Keith. Spre deosebire de mine, el nu pare revoltat de tupeul extraordinar al arabului din fața noastră, care pune cărțile pe masă în fața tuturor. Dimpotrivă, ochii lui verzi se măresc ușor, ca și când ar fi surprins că i se oferă o asemenea sumă, fără negocieri.

— O sută de milioane?

Pământul îmi fuge de sub picioare când găsesc în tonul lui Keith o urmă de interes și inima mi se

chircește în piept, așteptând lovitura finală. O sută de milioane de euro ar putea fi prețul meu?

Toată lumea muțește. E o liniște de mormânt. Pot jura că îmi aud pulsul zbătându-se, iar ochii mi se umplu de lacrimi înainte să mă pot controla.

— O sută de milioane și voi pleca chiar în seara aceasta, îl asigură Amir, serios. O să fie ultima oară când o să ne mai vedem.

Copleșită de emoții, mă uit lung la Keith, așteptând cu sufletul la gură să-l refuze. Apoi mă simt și mai înfrântă când Drew se apleacă spre el și îi spune ceva la ureche, ceva ce-l face pe acesta să mă privească în ochi.

Ar putea s-o facă. Toată lumea crede că o s-o facă. Până și pe fete le văd evitând să se mai uite la mine, tocmai pentru că trăiesc cu impresia că o va face. Și eu cred la fel...

— Amir, intervine Drew, într-un final, după un minut lung, cred că ar fi bine să vorbim despre asta într-un loc mai privat. Lucrurile de genul ăsta necesită timp de gândire.

— De fapt, nu necesită, replică Keith, prompt. Am deja un răspuns pentru tine.

Drew se întoarce spre el, parcă cuprins de panică. Eu, în schimb, simt cum mă destram tot mai mult. Ochii lui verzi mă găsesc tremurând și abia rezistând tentației de a pleca. Nu vreau să-l aud cum o spune, cum renunță la tot ce a ținut în brațe în ultimele luni, pentru cea mai bună ofertă pe care a primit-o vreodată, însă nu mă pot mișca.

Înghite în sec, înainte să-și mute privirea înapoi pe Amir și să-i ofere răspunsul ce înșală așteptările tuturor:

— Mai bine mor, decât să trăiesc fără ea. Datorită ție, mi-am dat seama că am fost mai preocupat să servesc fanteziile unor ticăloși ca voi, decât să-mi fac femeia fericită și să-i ofer ceea ce vrea, indiferent de risc. Așa că luați-vă ofertele, luați-vă cadourile și cărați-vă naibii de pe insula mea!

Umilirea publică prin care îl trece Keith pe Amir continuă când se apropie de mine și îmi smulge colierul de păr de pe cap, apoi i-l trânteste în brațe sub privirile consternate ale celorlalți clienți. Nici Drew nu pare că își mai poate reveni din șoc, după ce Keith refuză vehement cea mai scandaloaasă ofertă pe care a primit-o Elita până acum. Și nu doar că o refuză pe a lui Amir. Tocmai spune tare și răspicat că sezonul s-a încheiat pentru toată lumea.

Fără să se mai uite la el sau la oricine altcineva, își îmbrânțește unchiul din calea lui și dispăre pe scări, neținând cont că în urma lui izbucnește un circ. Cei trei bărbați care au fost lăsați brusc cu ochii în soare se reped în sincron spre Drew, cerând explicații peste explicații, în legătură cu faptul că tocmai li s-a spus că a venit momentul să plece. Niciunul nu e mulțumit de decizia neașteptată a lui Keith de a încheia totul.

— Ce naiba înseamnă asta, Levine? se răstește grecul, mânios.

Însă Drew nu le dă niciunui atenție. Ochii lui răutăcioși se zgâiesc la mine, cât e luat cu asalt de trei bărbați furioși ce-și cer drepturile. Și profit de oportunitatea de a-i rânji în față, mai ales când constat că am câștigat și ăsta e motivul pentru care se uită la mine așa.

Știe și el ce știu și eu. S-a terminat.

Capitolul 56

— Crezi că a vorbit serios? Întreabă Vicky, privindu-le pe fete curioasă.

Stă așezată pe fotoliul din livingul nostru ca pe ace, arătând de parcă ar mai avea puțin până să sară ca un arc. Asta e întrebarea care le macină pe toate și care începe să mă macine și pe mine. Dacă, totuși, nu s-a terminat? Dacă hotărârea lui Keith a fost doar un impuls de moment, cauzat de gelozie?

— Eu nu cred nicio iotă, replică Mia iritată, cu brațele împreunate la piept.

Le privesc pe rând, incapabilă să spun ceva, chiar dacă toate se uită la mine în așteptarea unui răspuns care să mai elimine din confuzie. Adevărul este că nici nu știu ce să le spun. Mi-e teamă să le asigur că totul e real și că s-a terminat și nu pentru că le-aș face să spere, ci pentru că s-ar putea s-o cred și eu.

— Poți să nu mai fi atât de pesimistă? o apostrofează Roxette, enervată de neîncrederea Mieii. Distrugi starea tuturor cu negativismul ăsta!

— Ei bine, spre deosebire de voi, eu nu sunt chiar așa naivă. După trei luni, și voi ar fi trebui să vă dați seama că nu mai există nicio șansă să plecăm de aici libere. Nu sunt deloc proști!

— Ce vrei să spui? o întreabă Reina, nedumerită.

— Ce anume ne-ar mai face să ne ținem gurile, după ce vom pleca de aici?

Întrebarea Mieii le pune pe celelalte pe gânduri. Se zgâiesc una la alta cu neîncredere, ca și când s-ar acuza reciproc în gândurile lor. Deja devin sătulă de asta.

— Ce anume îi face să fie siguri că nu îi vom da în vileag imediat ce punem piciorul pe uscat?

— Nu știi ce să spun despre voi, dar eu de îndată ce voi pune piciorul pe celălalt țărm, voi fugi mâncând pământul, mărturisește Vanessa, serioasă, sprijinindu-se de brațul canapelei. Refuz să le mai ofer vreo clipă din timpul meu. Cu cât uit mai repede de experiența asta, cu atât mai bine.

— De ce nu vreți să recunoașteți?

Toate privirile se întorc spre mine.

— Ce să recunoaștem? vrea Mia să știe.

— Că, de fapt, nu vreți să plecați?

Un cor de pufnete umple liniștea din living.

— În ciuda modului în care ați ajuns pe insula asta, ați fost tratate așa cum n-ați mai fost niciodată. Regește. Ați avut mai mult decât ați putut spera.

— Asta nu-i face mai puțin agresori, comentează tot ea, fluturând din mână spre mine. Dar explică de ce le ții partea. Ai fost și tu ca ei odată, nu-i așa?

Cumva, Mia reușește să-mi închidă gura. Da, am fost ca ei odată. N-am uitat. Cu toate astea, m-am schimbat. Faptul că m-am îndrăgostit de unul dintre agresori, nu mă face să mă întorc de unde am plecat.

— Mia, exagerezi, îi spune Roxette, pe un ton disprețuitor. Niciunul dintre ei nu ți-a atins nici măcar un fir de păr. Ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut să ne lovească. Ar fi putut să ne pedepsească de fiecare dată când îi călcam pe nervi.

— Spui asta pentru că treci prin ce trece și Ellie, și Angel, i-o trântește Mia, ironic. Te-ai îndrăgostit de unul dintre ei.

Ghicesc în vocea ei o notă de gelozie care mi-a scăpat până acum.

— Ar trebui să fii puțin recunoscătoare! se răstește Reina la ea, sărind în picioare de pe canapea ca să o poată privi mai bine. Datorită lui Ellie te afli încă aici!

— De ce naiba aș fi recunoscătoare?! sare și Mia, înfuriindu-se atât de tare, încât ne ia prin surprindere pe toate. Că ne-a abandonat?

Ochii mi se fac mari când, în sfârșit, înțeleg care e motivul pentru care era nervoasă. Și nu sunt singura. Toate ajung să se holbeze la ea șocate, iar Mia abia acum pare să-și dea seama ce a spus și că a spus-o cu voce tare.

— Poftim? întreb buimacă.

— Ei bine, da! se răstește la mine. M-am săturat să primești tu totul! De când am ajuns pe insula asta, ai făcut tot posibilul să îți scapi propria piele. L-ai făcut pe Keith să-ți mănânce din palmă și ai uitat complet de noi!

Nici nu știu cum mă ridic în picioare și mă reped spre ea, gata să o pocnesc. Mia are darul de a mă face să mă înfurii într-o fracțiune de secundă.

— Ai grijă ce vorbești! o avertizez. Nu știu ce impresie ai tu despre mine, dar nu-ți permit să...

— Știi foarte bine care e părerea mea despre tine, mă întrerupe cu o mină sfidătoare, privindu-mă fix în ochi, în timp ce mă confruntă. Ești o lașă! Crezi că, dacă te-ai zbatut acum să ne salvezi, o să uităm că nu ai fost aici când am avut nevoie? Că ai preferat să te arunci în brațele inamicului, decât să ne protejezi?

Mă uit mirată la ea cum începe să lăcrimeze, deși face tot posibilul să rămână dreaptă în fața mea, ca și când n-ar copleși-o ce tocmai a spus. Devin tot mai confuză de ceea ce vrea, de fapt.

— Uیți un lucru, Mia. Nu e treaba mea să vă protejez.

— Ba da. Ești mai mare decât noi și, până acum, am crezut că ești mai curajoasă. Ba chiar mi-am pus toate speranțele în tine, că o să ne scapi de aici, dar nu ai făcut nimic altceva decât să te dai de partea lor. Ar fi trebuit să ai grijă de noi.

Glasul îi tremură spre final, iar ochii îi sunt plini de dezamăgire. Se uită la mine de parcă aș fi trădat-o într-un mod îngrozitor.

Până acum, n-am știut că aceasta așteaptă să o protejez, în pofida faptului că am fost în aceeași situație. La fel ca ea, m-am trezit pe o insulă în mijlocul Mării Mediterane, la distanță mare de casă și printre străini. Mi-a fost la fel de teamă ca ei. Cu toate astea, Mia mă face să mă simt vinovată că nu am făcut mai multe pentru ea, doar pentru că sunt cu doi ani mai mare și am preferat să înfrunt necunoscutul, decât să-mi plâng de milă.

Însă acum îmi dau seama de un lucru. Are multe așteptări de la mine, așteptări pe care nu le pot îndeplini. Și trebuie să rezolv asta prin singura metodă pe care o știu.

— Îmi pare rău, dar nu pot să fiu cine vrei tu să fiu, îi spun. Nu pot să te apăr de mânia sau de planurile lor. Nu pot să-ți promit să o să te întorci acasă la fel de simplu cum ai venit. De fapt, nu-ți pot promite nici că îți vei mai putea vedea casa vreodată. Nu sunt cine crezi.

Aceasta încuviințează din cap, strângându-și buzele într-o grimasă.

— Mda, mormăie. Se pare că nu ești. Din păcate, am văzut în tine ceva ce nu o să fii niciodată: o eroină.

Când te-am văzut în prima zi, am crezut că ești singura care o să poată vreodată să le țină piept și singura care e cu adevărat capabilă să ne scoată de aici. Bineînțeles, nici prin cap nu mi-a trecut că, de fapt, ești prea slabă de înger ca să poți rezista farmecului unui ticălos care o să se descotorosească de tine în secunda a doua în care s-a plictisit. Te-a făcut simplu să te cobori la un nivel de la care nu cred că o să te mai ridici.

Pieptul mi se umple de o durere stranie, pe care n-am mai trăit-o până acum. Nici când tatăl meu mă considera una dintre acele femei de joasă speță nu mă simțeam mai jignită decât mă simt acum. Și știu că are perfectă dreptate. Keith m-a făcut să pășesc pe un drum pe care n-ar fi trebuit să merg niciodată. M-a făcut să mă scutur de toate părțile bune pe care le-am avut.

Bănuiesc că asta se întâmplă. Când iubești un om ale căror moravuri sunt îndoielnice, ai toate șansele din lume să ajungi ca el.

Și când Mia îmi întoarce spatele, punând capăt oricărei discuții pe tema asta, îmi dau seama cât de defectă sunt, de fapt, căci, oricât de tare m-ar mai jigni sau cât de tare ar mai țipa la mine, nu îl iubesc mai puțin. Nu am vreo revelație și nici nu dispar sentimentele pentru el.

Așadar, tot ce îmi mai rămâne de făcut este să nu mă mai zbat. Să le îmbrățișez, să mă scald în întunericul în care m-a învăluit și să-l accept cu totul. Să cad întru totul în negura lui și să nu mă mai gândesc niciodată la consecințe. Cel puțin, întunericul nu are așteptări de la mine.

Resortul e pustiu când ies în aerul răcoros al nopții și pornesc agale pe aleea pavată ce mă va duce

direct spre el. În noaptea asta, nici măcar paznicii nu mai sunt la locurile lor și tot ce se mai aude în liniște sunt valurile mării și vuietul brizei cu miros de apă sărată.

Pierdută în gânduri, îl observ pe Drew venind spre mine abia când ajung în dreptul fântâniei. Ne oprim față în față și îmi strâng brațele la piept, nervoasă de faptul că face un pas lateral ca să-mi împiedice trecerea. El e ultima persoană pe care aș vrea să o văd acum sau cu care să vorbesc. Îmi dau seama după expresia nervoasă pe care o are că mă consideră singura vinovată de felul în care a decurs seara asta.

— Keith nu e acolo, mă informează încordat, ochii lui arzând de o furie pe care cu greu pare să o stăpânească.

Zâmbesc, tentată fiind să-i râd în nas.

— Dar unde e?

— Din păcate, nu e acolo unde îmi doresc să fie, adică la o sută de mile distanță de tine.

Nicio surpriză aici. M-a vrut cât mai departe de el încă de când m-a privit pentru prima oară în ochi. Probabil a realizat atunci ceea ce a realizat și acum, că nu sunt ușor de îndepărtat.

— Care-i treaba, Drew? întreb curioasă, nerezistând să nu-i rânjesc sfidător. Ai realizat, într-un final, că te-ai înșelat în privința mea?

Nasul lui se încrețește de neplăcere și își mută pentru câteva clipe privirea de pe mine, scărpinându-și frustrat bărbia.

— De fapt, Elena, mă așteptam să nu scap de tine atât de simplu. Cel în privința căruia m-am înșelat e Keith. N-am crezut niciodată că o să-mi văd nepotul renunțând la tot ce a construit în ultimii zece ani, pentru o blestemată de femeie!

Face un pas înainte, apoi se apleacă spre fața mea, ochii săi aruncând cu fulgere, și știu deja că urmează să mă amenințe cu ceva. Am ajuns să-l cunosc prea bine ca să mă mai poată lua pe nepregătite. Nici măcar privirea lui urâtă sau dorința arzătoare de a se răzbuna, ce-i joacă în irisurile hazel, nu mai sunt ce au fost.

Acum, nimic nu mă mai sperie.

— Nu știu ce naiba i-ai făcut, fetițo, dar află că lucrurile nu vor rămâne așa, mă asigură. Nu o să am odihnă până când nu o să te văd dispărută din peisaj.

— Deci, n-ai de gând să te conformezi cu gândul că am câștigat, constat amuzată.

— Niciodată.

— Atunci, sper că îți place să fii dezamăgit, Drew, pentru că n-am de gând să plec nicăieri.

Acesta pufnește enervat, trăgându-se înapoi cu o idee.

— Asta rămâne de văzut, Elena, replică senin, ba chiar forțând un zâmbet prevestitor de rele. Nu te gândi că, dacă Keith a luat o hotărâre în seara asta, totul s-a terminat. Din contră, abia acum începe.

Mă încrunt ușor, făcând eforturi mari să-l înțeleg. Pentru mine nu poate fi mai clar decât atât, însă pentru el pare mai complicat. Bănuiesc că îi este greu să își recunoască lui însuși că a ajuns într-un punct din care nu mai poate schimba nimic. Keith m-a ales pe mine. E limpede.

— Ce crezi că îmi poți face și n-am mai trecut prin asta? îl întreb curioasă, înclinându-mi capul și privindu-l lung cum devine tot mai nervos. Timp de trei luni am dansat cu Diavolul, Drew. Mă îndoiesc că există ceva pe lumea asta care să mă mai poată speria suficient de tare, încât să-l abandonez pe Keith și să fug. Nimeni și nimic nu o să mă facă să plec de lângă el.

Drew îmi ascultă tirada încrezătoare cu zâmbetul pe buze și, spre final, ajunge să râdă la propriu, ca și când aș fi spus ceva amuzant pentru el.

— Cât de naivă ești! chicotește. Cine a spus că îți voi face eu?

Mă încrunt și mai adânc. Am impresia că îmi scapă ceva.

— Dacă nu tu, atunci cine?

— O să afli. Crede-mă când îți spun, Ellie. Există pe lumea asta cineva mai rău decât Diavolul. Sau crezi că Diavolul nu se teme de nimeni?

Și m-a pierdut complet. N-am nici cea mai mică idee despre cine vorbește sau dacă nu cumva asta e o simplă încercare de a mă face să mă pierd cu firea. N-am de unde să știu dacă joacă la cacealma sau într-adevăr are un as în mânecă împotriva mea.

— Keith e în atelier, mă informează apoi, senin.

Buimacă, decid să pun capăt discuției și trec pe lângă el, însă apuc să fac doar doi pași înainte să-l aud în spatele meu spunând:

— Bucură-te de victoria ta cât mai poți.

Nu mai aștept să-mi spună și altceva. Mai mult îngrijorată, decât nervoasă, plec în căutarea lui Keith, gândindu-mă obsesiv la ceea ce voia Drew să spună. Cine poate fi mai rău decât Diavolul? Sau mai bine mă întreb de cine îi e frică Diavolului?

Cu gândul la asta, intru în atelierul lui, casa veche de pe partea cealaltă a insulei, ce are deschidere la propria-i plajă. Când intru, scârțâitul de sub talpa sandalei mă face să mă opresc și să privesc nedumerită la cioburile de sticlă de pe podeaua veche, rămășițe ale unei sticle de whisky împrăștiate de-a lungul coridorului slab luminat. Sunt dovada clară că acesta nu s-a retras aici pentru a avea liniște sau pentru a scăpa de

explicațiile pe care le cerea toată lumea după hotărârea lui neașteptată.

Îmi dau seama de intensitatea crizei sale de nervi abia când pășesc în living. Cele două bancuri de lucru sunt răsturnate pe podea și toate lucrurile lui Keith sunt răsfirate până în dreptul ușilor din sticlă, ce dau spre plajă. Pășesc cu grijă peste ele și mă îndrept spre ieșire când aud zgomot în spatele meu.

Keith mă privește din umbră în dreptul coridorului, cu brațele strânse la piept și o expresie înghețată. Nici nu deschide gura, că deja știu cât de supărat e și probabil că motivul pentru care totul e praf în jurul meu are legătură strânsă cu același motiv pentru care a renunțat la tot: Amir.

Prin urmare, când mă apropii de el, o fac cu prudență, în pofida faptului că nu mă tem. Știu că nu mi-ar face niciun rău, dar asta nu înseamnă că nu încerc pe cât de mult cu putință să fac mișcări încete și calculate, ca să nu declanșez o altă criză de nervi. Și așa pare că ar fi pe punctul de a exploda.

Apoi mă opresc la doar câțiva pași distanță de el.

— De ce nu vii mai aproape? mă întreabă senin. Sau ți-e teamă de mine?

— Ar trebui să-mi fie?

Acesta pufnește scurt, înainte să se sprijine de perete într-o poziție relaxată.

— Chiar vrei să-ți răspund sincer la asta? Pentru că, dacă este să răspund sincer la întrebarea ta, ți-aș spune că ai avut motive să te temi de mine încă din prima zi, dar n-ai făcut-o. Acum nu-mi dau seama dacă simțul tău de conservare nu funcționează sau, pur și simplu, ești curajoasă.

Zâmbind, mai fac un pas spre el. Nu mă așteptam să încep conversația astfel, în special după seara pe

care am avut-o. Mă așteptam, în schimb, la tunete și fulgere, la accese de gelozie și la acuze.

— Să spunem că nu sunt atât de deșteaptă pe cât se presupune că ar trebui să fiu, replică calmă. Și nici tu nu ești atât de periculos pe cât vrei să pari.

— Mă jignești, iubito. Credeam că ai venit aici ca să reparăm stricăciunile, nu să aruncăm cu vorbe grele.

Cu toate astea, nu pare deranjat de ceea ce i-am spus. Are în continuare zâmbetul pe buze, un zâmbet cu o tentă obraznică și provocatoare, care parcă îmi spune „vino mai aproape”.

— Dacă ai fi fost, atunci nu ți-ai fi alungat clienții de pe insulă pentru mine.

— Cine a spus că am făcut-o pentru tine?

Ridic din umeri.

— Vreau să cred că ai făcut-o pentru mine, mărturisesc. Fără a ține seama de cât de egoist sună asta. Îmi place să cred că ai renunțat pentru că preferai să pierzi asta, decât să mă pierzi pe mine.

Keith încuviințează gânditor, strângându-și buzele într-o linie dreaptă.

— Ți pare rău?

— Pentru că nu i-am oferit lui Amir încă o ocazie în care să se apropie de tine? În care să râvnească la ce e al meu?

Clipesc mărunț, neștiind ce aș mai putea adăuga la asta. Știam că asta a fost impulsul ce l-a făcut să ia hotărârea brusc. Nici nu a încercat să ascundă faptul că e gelos, că scena cu Amir i-a adus un gust amar în gură. Și poate că a fost nedrept din partea mea să permit să se ajungă la asta, dar a fost strict necesar. Începeam ușor să cred că bărbatul din fața mea nu e cine credeam că e.

— Cred că i-am oferit destule șanse să o facă, spune iritat. De fapt, m-am ferit din calea lui în momentul în care am ales să continui șarada asta, în detrimentul tău.

— Acum crezi că e o șaradă?

— Mereu a fost o șaradă. Sunt conștient de ceea ce am făcut, Ellie. Sunt conștient câte vieți am distrus și, sincer puțin mi-a păsat de riscuri. Nu aveam ce să pierd, oricum. Însă acum am de pierdut mai mult decât aș putea să îndur, chiar dacă nu mi-am dat seama până în seara asta, când te-am văzut lângă el.

Cu ochii mari, îl urmăresc cum își îndreaptă spatetele, apoi pornește spre mine cu pași hotărâți, oprindu-se abia când ajunge în fața mea, la câțiva milimetri distanță, iar mâinile sale se fac căuș în jurul chipului meu.

Acum, că îl pot privi de aproape, în toată splendoarea sa, văd în irisurile verzi cât de sincer e. Nu cred că l-am mai văzut vreodată așa deschis și pregătit să-mi spună tot ce are pe suflet. Odată, am crezut că nu poate fi capabil să rostească asemenea cuvinte sau să simtă ceva la fel de intens cum e teama de a pierde pe cineva.

Poate că sufletul lui nu e atât de negru...

— Te iubesc, Ellie, îmi spune blând, mângâindu-mi în repetate rânduri obrajii. Și nu vreau să mai trăiesc niciodată sentimentul acela că sunt pe cale să te scap printre degete, mai ales din cauza mea. Atât timp cât te am pe tine, nu mai am nevoie de nimic.

Într-un final, când tirada lui se încheie, constat că nu mai sunt în stare să-mi reprim zâmbetul. E larg și autentic, încât îi stârnesc un surâs ce distruge rapid atmosfera caldă în care m-a prins.

Amuzat, mă cuprinde în brațe și își așterne buzele pe fruntea mea, strângându-mă puternic la piept.

— Vom pleca curând de aici, îmi promite. O să te duc cât mai departe de locul ăsta, undeva unde să fim doar noi doi.

— Cum ar fi o insulă privată? îl ironizez, rânjind răutăcios peste cămașa lui șifonată.

— Nu-ți stă bine când mă iei peste picior, iubito. Cred că te-a bătut soarele în cap prea tare.

— Oare din cauza cui? îl întreb distrată, lăsându-mi capul pe spate ca să-l privesc în ochi. Dacă ai de gând să mă mai răpești vreodată, îți sugerez să cauți un loc cu mai puțin soare, cum ar fi Alaska.

— Vrei în Alaska? chicotește.

Ei bine, n-ar fi rău. După trei luni petrecute pe insulă, parcă duc dorul unei schimbări de peisaj. Nu-mi pasă dacă e vorba despre Alaska sau despre oricare alt loc din lume și e timpul să o afle și el.

— Vreau să fiu oriunde ești și tu.

Pe chip i se așterne o expresie blândă, iar buzele i se curbează într-un zâmbet cald. Îmi ferește gentil părul pe spate, trecându-și mâna peste el din vârful capului, până la jumătatea spatelui.

— Știi că te poți întoarce acasă, nu? Nu doar ele sunt libere să se întoarcă la vechea lor viață, de parcă ultimele trei luni nici n-au existat. Și tu ești liberă să pleci. Deși sper să nu o faci, vreau să știi asta.

— Știu, confirm serioasă. Dar ultimele trei luni au existat pentru mine. Nu pot să le uit, cum nu pot să ignor nici faptul că, pentru mine, „acasă” a căpătat un nou sens.

— Care? întreabă curios.

— Tu.

Capitolul 57

Mâna ce îmi strânge degetele îmi oferă o stare de bine și de confort, pe măsură ce coborâm scările în livingul în care așteaptă restul Elitei, cât și un Drew înfumurat. Îmi dau seama după expresiile lor că fiecare așteaptă o explicație pentru tot ce s-a întâmplat seara trecută. Probabil a fost o surpriză pentru toată lumea, ținând cont că hotărârea a fost luată în cel mai neașteptat moment și în cele mai tensionate circumstanțe, fără ca aceasta să fie discutată în prealabil.

Dar Keith nu pare îngrijorat de asta. Nu pare că și-ar face griji în privința vreunei revolte. Nu știu dacă asta are legătură cu încrederea lui în ei sau nu-i pasă. Ce e cu adevărat important e că, după discuția de seara trecută, sunt convinsă că nu o să se răzgândească.

Ne oprim împreună în fața canapelelor, ținându-ne în continuare de mână. Îl aud pe Drew pufnind pe deasupra paharului de whisky pe care îl ține între degete, însă decid să-l ignor. Știu deja care e părerea lui despre toate astea și faptul că îl deranjează să mă vadă aici, deși a sperat încă de când a călcat pe insula asta, că o să dispar.

— Știu că aveți nedumeriri...

— Nedumeriri? întrebă Ryder, întrerupându-l din vorbit.

Sprâncenele lui aproape urcă pe mijlocul frunții. Stă trântit pe canapea și se uită la Keith năucit și oarecum revoltat.

— Mi-am făcut griji că ai luat-o razna, amice. Țăla a fost ultimul lucru pe care mă așteptam să-l faci. Mai aveai puțin și săreai la gâtul lui Amir.

— Asta nu s-ar fi întâmplat, dacă Amir nu ar fi încercat să mă ia de prost, răspunde Keith, calm. În cazul ăsta, a primit ce a meritat.

— Și ceilalți? vrea Micha să știe. Toți sunt revoltați acum. Sunt supărați de felul în care au fost tratați. Niciodată nu s-a mai întâmplat asta. Dacă asta e o decizie de moment, e cazul să ne spui acum.

Îmi ridic privirea spre el, surprinzându-l uitându-se la mine curios, ca și când ar încerca să se asigure că asta e ceea ce vrea cu adevărat. Și știu deja răspunsul când buzele i se arcuiesc într-un zâmbet discret.

— Nu este, le spune băieților, într-un final. A fost o decizie spontană, într-adevăr, însă am vorbit serios. Cred că a venit timpul să tragem linie și să ne socotim.

— Și fetele? vrea Trent să știe, sprijinit de spe-tează cu un aer relaxat.

— E limpede ce se va întâmpla cu ele, replică Drew, intervenind în discuția ce nu-l privește. Nepotul meu vrea să le elibereze. Și, bineînțeles, asta e ideea Elenei, deci ei ar trebui să-i mulțumiți de faptul că urmează să vă pună tuturor viețile în pericol.

Keith mârâie lângă mine. În schimb, eu nu mă las afectată de vorbele lui. Mă așteptam să mă atace.

— Despre ce vorbești? întreabă Deke, parcă trezit brusc dintr-un somn adânc, privindu-ne ba pe el, ba pe mine.

— Calmează-te, îi cer. Nu o să se întâmple nimic. Tot ce își doresc ele este să se întoarcă acasă în siguranță.

— De unde știi tu? intervine și Trent, privindu-mă încruntat și neîncrezător. Ce anume te face să fii sigură că nu vor încerca să ne „sape” încă din momentul în care se vor vedea scăpate?

Oftând, mă uit din nou la Keith. Nimic din ce urmează să le spun nu o să-i asigure de nimic, nici propriul cuvânt. Adevărul este că nu le pot promite că asta nu o să le aducă probleme. Cu toții știm riscurile.

— Asta nu o să se întâmple, replică bărbatul de lângă mine, privindu-i într-un fel care îmi dă de înțeles că îmi scapă ceva. Pentru că niciuna dintre ele nu știu nimic despre voi.

Sunt gata să-l contrazic, când acesta continuă:

— Practic vorbind, niciunul dintre voi nu există. Nimeni nu știe cine sunteți cu adevărat, cu ce vă ocupați sau măcar care e numele vostru real.

Rămân cu gura căscată, uimită de ceea ce îmi aud urechile. Cum adică nu știe nimeni cine sunt cu adevărat? Înseamnă că identitatea lor, cea pe care eu am cunoscut-o, e doar o acoperire? O porțiță de scăpare pentru situațiile de genul ăsta?

Asta înseamnă că și Keith are una?

— Dar asta nu e valabil și în cazul tău, se repede Micha să spună. Sau ai uitat că totul o să se spargă în capul tău, în cazul în care una dintre ele va merge la poliție?

Instantaneu, îl strâng și mai tare de mână, răsuflând ușurată. Pentru o clipă scurtă mi-am făcut griji că totul a fost o minciună și că habar nu am cine stă lângă mine. Nu o să înțeleg niciodată pe deplin ce se petrece aici. Nu o să înțeleg cum funcționează mintea lui Keith

și de ce a pus totul la bătaie, când putea la rândul lui să se protejeze, ca restul.

Sau poate chiar nu i-a păsat că ar putea fi prins cândva? Așa cum a spus și el, nu a avut multe lucruri de pierdut. Prin urmare, a fost chiar atât de nebun încât să se expună, fără să-i pese de consecințe? Fără să-i pese că ar putea să facă mai mulți ani de închisoare decât am eu degete să număr?

Nu, nu voi înțelege cu adevărat ce s-a întâmplat în astea trei luni. Abia acum realizez că le-am trăit ca pe un vis lung din care m-am trezit ținând de mână un infractor.

Însă e târziu să-mi mai fac griji de ce a ajuns viața mea, așa cum își fac ceilalți. Mă îndoiesc că poate fi mai rea decât a fost înainte să ajung pe insulă. Adică, mă uit la Keith și pot jura că văd viitorul, unul în care nu o să mă mai tem de nimic pe lume, în afară că îl voi trăi fără el.

Brusc, simt nevoia de a mă lipi de brațul său, atrăgându-i atenția asupra mea. Se încruntă ușor.

— Ei bine, mormăie, înainte să-și întoarcă privirea asupra băieților, asta nu mai este grija voastră. După zece ani în care mi-ați fost loiali și alături, a venit timpul să ne luăm rămas bun.

Un icnet lung iese din gura lui Ryder. Ceilalți, în schimb, ajung să se zgâiască la Keith surprinși și nervoși, parcă nevenindu-le să creadă că acesta tocmai își ia adio de la ei.

Sinceră să fiu, nici eu nu mă așteptam la asta. Altfel credeam că o să decurgă discuția.

— Stai puțin! se răstește Deke, sărind în picioare. După atât timp, ne întorci spatele?

— Chiar așa, îl susține și Micha. Ce naiba înseamnă asta?

— Calmați-vă! le cere Keith, ridicând mâna liberă ca să-i potolească. Nu vă întoarce nimeni spatele. Doar fac ceea ce e mai bine pentru voi toți.

— Fii mai explicit, la dracu! sâsâie Ryder, ridicându-se în picioare la rândul său. Pentru mine, una e să pui capăt afacerii fără să ne întrebi și alta e să îți dorești să pleci! După zece ani în care ți-am ținut spatele, mă aștept la ceva mai mult decât o strângere de mână și o scuză penibilă!

— Nu e nicio scuză penibilă!

Glasul lui Keith se ridică dintr-odată și, din instinct, fac un pas înapoi, ieșind de pe câmpul de luptă. Ei bine, asta e ceea ce mă așteptam încă de când am coborât în living, ca lucrurile să o ia razna la un moment dat. Speram să n-am dreptate.

Și, de parcă nu ar fi destul că băieții mai au puțin până să sară la gâtul lui Keith, îl văd cu coada ochiului pe Drew râzând pe fotoliu, ca și când s-ar bucura că s-a ajuns la asta.

— Spre deosebire de voi, eu sunt cel expus! își continuă brunetul tirada, bătându-se cu pumnul în piept, în timp ce aproape urlă la Ryder. Dacă este să tragă cineva pentru toate astea, odată cu plecarea lor, atunci eu voi fi acela!

— Dacă ți-e teamă să nu cumva să tragem pentru asta, atunci nu le da drumul, vine Trent cu ideea, pe un ton nonșalant. Știi ce se poate întâmpla dacă una dintre ele nu-și va ține gura.

— Da, știu, replică Keith sec. Dar mai știu și că eu v-am pus în situația asta. Afacerea a fost ideea mea de la bun început. Dacă este să cad odată cu ea, așa să fie!

— Când te-ai transformat într-un martir?

Întrebarea lui Drew îi reduce la tăcere și toate privirile se întorc spre el, ca să-l vadă stând acolo, înțepenit pe fotoliul acela, arătând ca un om fără griji. Nu face nimic altceva decât să mă înfurie, în special când înțeleg că întrebarea îi este adresată lui Keith și are ca scop să-l enerveze.

Și funcționează. Maxilarul lui se încleștează și îl privește mânios, că mi-e teamă că o să-și iasă din minți.

— Poftim? îl întreabă printre dinți.

— Înainte, obișnuiai să fii mândria familiei Levine. Asta în ciuda faptului că te-ai născut dintr-o târâtură egoistă, care a considerat până în ultima ei clipă de viață că e mai bună decât noi toți. Acum ești doar o rușine. Și pentru ce? Pentru o altă târâtură egoistă care o să te lase cu ochii în soare de îndată ce o să i se urce la cap și o să creadă că e prea bună pentru tine?

Keith mă privește fugar, înainte să-l privească din nou.

— Poate n-am nevoie să fiu mândria familiei Levine. Te-ai gândit la asta vreodată?

— Ciudat să întreb așa ceva, după ce ai făcut tot posibilul să îl faci mândru pe tatăl tău. Timp de zece ani te-am văzut încercând să-l imiți în speranța că o să fii vreodată ca el.

Obrajii iubitelui meu capătă dintr-odată o culoare stacojie și pot să-mi dau seama cât de tare îl doare asta. E dovada vie că Drew are dreptate pe undeva, chiar dacă nu-mi place ce aud.

— Însă află un lucru, băiete, continuă acesta, ridicându-se de pe fotoliul lui confortabil. Dacă până acum aveai șanse mici să ajungi ca el, acum nu mai ai deloc. Și știi de ce?

Keith alege să păstreze tăcerea, chiar dacă arată de parcă și-ar dori să-i poată spune ceva. În schimb, îl aud scrâșnind din dinți de nervi. Îl privește cu o asemenea dușmănie, încât mă mir că nu explodează.

Mă încordez cu putere când Drew se apropie de el, purtând pe buze un rânjat batjocoritor. Degetele mi se strâng în pumni pe lângă corp și fac apel la toată răbdarea din lume ca să nu sar între ei. Mă îndoiesc că aș rezista chiar și pentru o clipă să-l văd atingându-l, după ce îl tăvălește prin noroi chiar în fața tuturor.

Apoi îi spune ceea ce cred că ar fi declanșatorul perfect pentru nervii lui Keith și nu o face oricum. Îi rostește în nas fiecare cuvânt în parte pe un ton ofensator, parcă încercând dinadins să-l aducă la capătul răbdărilor:

— Tatăl tău nu s-a târât niciodată la picioarele unei femei, așa cum o faci tu.

Ăsta e momentul în care inima mi se strânge cât un purece, de frică. Chipul lui Keith se schimonosește de furie și devine doar o chestiune de timp până să se piardă cu firea.

Dacă nu-l lovește el, o s-o fac eu! Și nu pentru că folosește sentimentele lui pentru mine drept armă cu care să-l doboare, ci pentru că n-are niciun drept să-l judece.

Însă, în pofida așteptărilor mele, Keith nu face nicio mișcare greșită. Dimpotrivă, în loc să-l lovească,

buzele sale se arcuiesc într-un zâmbet mai batjocoritor decât al lui Drew.

— Poate ar fi trebuit s-o facă.

— Ce vrei să spui? pufnește disprețuitor.

— Tatăl meu a fost prea mândru să se târască la picioarele femeii pe care a iubit-o. A trăit cu impresia că asta nu-l va mai face bărbat, când de fapt, asta ar fi fost singurul lucru care l-ar mai fi putut salva în ochii ei. Cam așa cum ai făcut tu, de exemplu.

Rânjetul de pe buzele lui Drew dispare ca prin farmec, iar ochii i se fac cu o idee mai mari.

— Îmi vorbești mie despre ce ar trebui să fac pentru o femeie sau nu, dar ai uitat câte ai făcut tu pentru Ilya doar ca să înceteze să te mai vadă ca pe fratele tău și să te iubească. Te-ai târât la picioarele ei mai mult decât oricare alt bărbat pe lumea asta, însă a fost prea târziu. Ei bine, unchiule, eu nu o să fac aceeași greșală. Nu o să fiu prea mândru să renunț la tot pentru femeia mea și nici nu o să aștept momentul în care o să fie târziu ca să mai pot face ceva. Prefer să fiu considerat laș și o rușine, decât să fiu un blestemat în ochii ei.

Îi simt pe toți uitându-se la mine, însă ochii mei nu-l mai părăsesc pe Keith. Niciodată nu mi-am simțit inima crescând cât să cred că e pe punctul de a exploda. Emoția pe care o trăiesc acum e ca o binecuvântare.

— Deci, mormăie Drew, părând să se conformeze, în sfârșit, cu gândul, mai importantă e o femeie pe care ai cunoscut-o în urmă cu trei luni, decât familia ta.

— În cazul ăsta, unchiule, Ellie e familia mea.

Și o spune pe un ton atât de serios, încât Drew nu are nicio șansă să se îndoiască că nu e adevărat.

— Atunci, băiete, cred că a venit timpul să-ți arăți dragostea față de ea și să o scoți de pe insulă, de preferabil înainte ca Dom să ajungă aici.

Când ochii lui Drew se întorc spre mine, în sfârșit înțeleg despre cine vorbea seara trecută, iar ochii mi se fac cât cepele de șoc. Acum îmi dau seama că într-adevăr există cineva mai rău decât Diavolul. De fapt, mereu am știut asta, însă abia acum constat că am toate motivele din lume să mă tem de el, în special când Keith face un pas mic înapoi și se albește, la fel ca întreaga Elită.

Nici nu mai are rost să întreb cine e Dom, pentru că știu deja.

— Vine aici? întrebă Keith uluit, cu vocea-i lip-sită de forța de odinioară.

Fața lui Drew rămâne înghețată într-o expresie serioasă, în pofida impresiei că îi va rânji sfidător. Bănuiesc că subiectul „Dom” taie tuturor chefurile de ironii sau amenințări. E limpede că și lui îi e teamă de el.

— L-ai chemat aici?! zbiară dintr-odată.

Tresar cu putere și mă îndepărtez de Keith, lăsându-i loc de manevră. Iubitul meu iute la mânie îl prinde pe Drew de gulerul cămășii din în și îl trage spre el, neratând ocazia de a-l scutura puțin.

— Ai înnebunit complet? îl întreabă printre dinți, prea mânios ca să mai urle la el. Ai uitat că e capabil să ne ia tuturor capetele, inclusiv pe al tău?

— Eu n-am uitat, dar tu cu siguranță ai făcut-o, îi răspunde prompt. Oricum ar fi aflat. Nu cred că îți dorești să fugi până la capătul lumii de el, doar pentru că i-ai ascuns ceva de asemenea importanță.

Furios, Keith îl îmbrânțește cu forță, iar Drew se împleticește înapoi, gata să se prăbușească. Abia apucă

să-și revină, că brunetul se repede din nou spre el și, pentru o clipă, am impresia că vrea să-l lovească. Din fericire pentru noi toți, tot ce face este să îndrepte un deget spre el drept avertizare și să mârâie grav:

— Până deseară vreau să dispari. A doua oară nu-ți mai spun!

Apoi se întoarce pe călcâie și, cu o expresie panicată, îl caută pe Jordan din priviri, până îl găsește stând lângă ușă în poziție de drepti. Îi face semn din mână să se apropie, iar paznicul solid ca un munte se clintește cu greu din loc, oprindu-se abia când ajunge în dreptul lui Keith, în tot timpul ăsta menținându-și pe chip o expresie serioasă, de om profesionist.

— Scoate fetele de pe insulă.

Atât îi spune. Jordan apucă doar să încuviințeze din cap, căci Ryder și sare în fața lui, interpunându-se între ei, revoltat.

— Ce naiba vrei să faci?! îl ia la rost. Chiar îți dorești să mori sau care-i faza?

— Dacă Dom vine aici, fetele acelea nu vor mai apuca ziua de mâine, iar asta e valabil și pentru iubita ta. O să faci tot posibilul să încheie afacerea și fără noi și, crede-mă, nu vrei să îl pornești împotriva ta.

Ryder face instantaneu un pas în spate, ochii lui devenind cu o idee mai puțin înflăcărați și nervoși. Imediat ce Keith pomenește de Angel, întreaga atitudine i se schimbă și nu mai pare la fel de pornit să i se împotrivescă.

— Da, dar...

— Niciun „dar”, i-o retează. Jordan le va scoate de pe insulă înainte să apară și o va lua și pe Ellie cu el. Fără discuții!

Nici bine nu îmi aud numele, că am aceeași reacție ca Ryder, în privința lui Angel. Viteza cu care intru în panică e incredibilă. Refuz din prima clipă să mă gândesc că o să plec de aici fără el. Doar peste cadavrul meu!

— S-o crezi tu! mă răstesc la el, atrăgând asupra mea întreaga atenție.

Privirea verde a iubitului meu se înfinge în mine violent și se încruntă urât, dându-mi de înțeles că nu-i place deloc intervenția mea.

— Nu plec nicăieri! adaug hotărâtă, apropiindu-mă de locul în care se află.

— Ba da, pleci! mă contrazice enervat. O să stai în Ibiza cu Jordan până rezolv problema cu tatăl meu și tu n-ai nimic de spus despre asta!

Gura mi se întredeschide de șoc și mânie. Sunt tentată să-mi strâng brațele la piept și să încep să bat din picior, ca un copil supărat, însă nu cred că m-ar ajuta în situația de față. Dacă vreau ca lucrurile să iasă cum îmi doresc, trebuie neapărat să-i țin piept și nu o să fie ușor. Observ cât de serios e în privința asta. O să fie război... din nou!

— Keith, puțin îmi pasă ce probleme ai cu tatăl tău! Nu plec nicăieri fără tine și punct!

Acesta închide ochii preț de câteva clipe și pot jura că murmură în gând câteva înjurături, dar nici de asta nu-mi pasă prea tare. Sunt hotărâtă să rămân și nimeni și nimic nu mă poate convinge să n-o fac.

— Jordan, îl aud mormăind.

Târziu înțeleg de ce îi rostește numele, prea târziu ca să mai pot fugi. Paznicul se întoarce spre mine, iar brațele lui mari mă înghit cu totul, înainte să mă ridice și să pornească cu mine spre ieșire. Tot ce îmi

mai rămâne de făcut ca să ies din încurcătură, este să acționez copilărește. În dreptul ieșirii, când Jordan e pregătit să mă scoată din vilă, îmi înfig dinții în brațul lui și mușc tare, dându-i drumul abia când îl aud strigând de durere și slăbind strânsoarea.

În următoarea secundă sunt deja în fața lui Keith și îl împung nervoasă cu degetul în piept, drept răzbunare pentru încercare, ignorând chicotele băieților și înjurăturile grosolane ale lui Jordan. Doar nemernicul dinaintea mea pare uluit că tocmai am mușcat pe cineva și oscilează între amuzament și furie.

— Dacă mai încerci vreodată asta, jur solemn că o să rup carnea de pe el! îl avertizez, arătând cu degetul în spate, spre paznic. Nu te pune cu mine!

— Ellie, mârâie frustrat.

— Nu plec nicăieri! i-o trântesc categoric. Dacă tatăl tău vine după mine, atunci să vină! Însă refuz să plec de aici fără tine! Mi-ai promis că o să plecăm împreună și n-am de gând să...

Restul e o mormăială în gura lui, căci se repede să mă sărute tocmai când mă pregăteam să-l ameninț. Grija că o să mă oblige, într-un fel sau altul, să părăsesc insula odată cu ele dispăre ca prin farmec și mă înmoi în brațele ce îmi înconjoară spatele ca o susținere de oțel. Buzele parcă mi se topesc sub sărutul blând pe care mi-l dăruiește pentru a mă face să tac.

Când se retrage, continuând să mă țină în brațele sale, adaug moale:

— ... te las să îți încalci promisiunea.

— Bine, rostește calm. Nu e cazul să faci scandal. O să plecăm împreună, promit.

Încuviințez din cap mulțumită, iar gura lui îmi sărută blând fruntea, trăgându-mă mai aproape. Mai ușurată, îmi lipesc obrazul de pieptul său cald și mă întreb în gând: oare o să regret decizia asta?

— Jordan, fă ce ți-am cerut, replică Keith la un moment dat, după clipe lungi în care nimeni nu mai spune nimic. Vreau ca fetele să fie cât mai departe posibil când Dom o să ajungă pe insulă.

— Ești sigur că vrei să faci asta? îl întreabă bărbatul de culoare, uitându-se disprețuitor la mine printre gene și frecându-și cu palma locul în care l-am mușcat. O să stârnească Iadul împotriva ta când o să ajungă și o să vadă că nu mai e nimeni aici.

Oftând, Keith se uită spre ceilalți băieți și îi observă cu coada ochiului încuviințând discret, apoi se uită în jos la mine, iar ochii săi parcă cer acceptul. Probabil se întreabă în mintea lui dacă se merită să treacă prin asta pentru a proteja niște străine sau dacă merit eu să o facă pentru mine. Răspunsul vine de la sine, chiar dacă nu schițez niciun gest. Nici nu încuviințez și nici nu clatin din cap, când Keith îi ordonă lui Jordan pe un ton hotărât:

— Fă-o!

— Sunteți cu toții nebuni! bolborosește Drew, frustrat. Eu m-am cărat de aici! Nu vreau să fiu martor când o să-ți pui gâtul la bătaie, ca un copil prost ce ești, iar fratele meu își va ucide singurul fiu și toate astea pentru o blestemată de femeie!

Dă să plece, însă nu înainte de a se opri în fața mea și a-mi spune ceea ce reușește să-mi înfioare pielea:

— Sper că știi ce faci, păpușă. Pentru că, la final, mâinile tale vor și mai însângerate decât ale lor!

Capitolul 58

Câteva ore mai târziu, îl găsesc pe Keith stând pe unul dintre șezlongurile de lângă piscină, cu un pahar de whisky în mână. Se uită gânditor în gol și îmi simte prezența abia când mă așez în poala lui, literalmente. Ochii verzi i se ridică spre fața mea dintr-odată, iar brațul îmi cuprinde talia din instinct, înainte să ofteze apăsător. Broboane de sudoare cauzate de soarele arzător de deasupra noastră îi curg pe frunte.

— Te gândești la ce a spus Drew? îl întreb direct.

— Mă gândesc că ar fi fost mai bine să pleci cu ele, mărturisește. Și încă nu e târziu. Îi pot spune lui Jordan să întoarcă iahtul.

Iahtul ce a plecat acum o jumătate de oră, cu tot cu fetele de la care nu mi-am luat rămas bun... Sinceră să fiu, am evitat să mai dau ochii cu ele. Nu voiam să mai văd în ei disprețul pe care mi-l poartă, deși au părăsit insula asta, după trei luni ale dracului de lungi, datorită mie. Nu că aș fi așteptat recunoștință din partea lor.

— Știi deja răspunsul meu la asta, replic iritată, trecându-mi degetele pe gâtul dezgolit de gulerul lărgit al cămășii vapoase.

— Ellie, mi-e teamă că nu înțelegi. Când Dom o să apară, lucrurile vor deveni de un milion de ori mai tensionate și nu vreau să fii prinsă la mijloc.

— Dom vine din cauza mea, îi reamintesc. Așa că n-am cum să nu fiu prinsă la mijloc. Nu o să dau bir cu fugiții acum și să te las pe tine să le încasezi pe toate.

Își strânge buzele într-o linie dreaptă, nemulțumit.

— În plus, ce fel de iubită aş fi eu dacă te-aş lăsa singur cu tatăl tău criminal?

Zâmbind, îi prind chipul între palme și mă apropie și mai tare de el, până fruntea ajunge să mi se sprijine de a lui. În schimb, el izbucnește în râs.

— Ești fenomenală, Elena Bryant! Ți-am mai spus asta?

Surâsul său se stinge în cele din urmă, rămânând la a-mi mângâia părul repetativ, pe când privirea lui îmi studiază gura cu intensitate până aceasta se usucă.

— Când te-am adus aici, nici prin gând nu mi-a trecut că o să mă faci una cu pământul. Ai făcut ceea ce nu credeam că o să reușească vreo femeie vreodată.

— Ce anume?

— Să mă trezești la viață. Și dacă e să mor pentru cineva, tu ești aceea.

Mă trag cu o idee înapoi ca să-l pot privi în ochi. Sunt serioși și licăresc de dragoste și mă întreb ce s-a întâmplat cu el. Nu e același Keith pe care l-am cunoscut la început, cel care era pregătit oricând să-mi ofere o lecție. Cel cu care îmi măsuram curajul, chiar dacă îmi era puțin teamă de el.

Acum mă uit la el și văd un nou Keith, unul căruia nu-i este frică să-și pună în mâinile mele întreaga viață, așa cum a avut-o el pe a mea. Unul care are încredere că nu o să-l zdrobesc.

Însă, chiar dacă mă copleșește încrederea lui în mine, totodată mă îngrijorează felul în care îmi vorbește. E limpede că se așteaptă la tot ce e mai rău, odată cu venirea lui Dom. Poate că n-a fost o idee bună să rămân, căci acum îl cred în stare să se întoarcă împotriva tatălui său pentru mine. Și, dacă tot ce a spus Drew e adevărat, atunci mâinile mele ar putea sfârși însângerate.

— Aș prefera să nu mori deloc, spun încordată.

Degetele lui îmi feresc blând o şuviță de pe obraz, dând-o după ureche.

— Nu-ți face griji, îmi cere apoi, mai vioi. Nu o să se întâmple nimic. De fapt, dacă este să fiu sincer, cred că Drew ne-a dus de nas pe toți și că Dom nu știe nimic.

Sunt gata să sper că are dreptate, însă vuietul produs de elicele unui elicopter se fac auzite din depărtare și chipul iubitului meu devine palid. Zâmbetele noastre pier deodată. Amândoi știm ce înseamnă asta.

Ne privim reciproc preț de câteva clipe ce par a fi ore întregi. Când le ridicăm, elicopterul trece chiar pe deasupra noastră, pregătindu-se de aterizare pe heliportul din spatele vilei și agitând furios aerul fierbinte.

Asta e. Acum e acum. Nici dacă l-aș lua în momentul ăsta pe Keith de mână și l-aș forța prin toate modalitățile pe care le cunosc să se îmbarce pe *Ellie* și să plecăm cât mai departe, nu cred că ne-ar mai salva de el. Doar din poveștile pe care le-am auzit despre Dominic Levine îmi dau seama că, într-adevăr, ar fi capabil să ne urmărească până la capătul lumii.

Cu un ultim strop de curaj, mă ridic din poala lui Keith și îmi aranjez rochia lungă până la jumătatea coapselor, de culoarea untului. Inspir adânc, apoi îmi privesc iubitul în ochi cât de hotărâtă pot.

— O să fie bine, îl asigur. Sunt eu lângă tine!

Noi suntem cei care îl întâmpină pe Dominic Levine, imediat ce elicopterul aterizează pe heliport. Ținându-l strâns de mână pe Keith, aștept ca elicele să nu-mi mai ciufulească părul lăsat desprins și Jordan să-l aducă la noi. În același timp, încerc să ignor viteza cu care inima îmi bate în piept, înnebunită de frică. Încep să cred că toate astea se pot termina într-un singur fel: ori morți, ori vii. Probabil că nu sunt singura

care trăiește cu aceeași impresie, ținând cont că niciunul din ceilalți nu au vrut să se afle aici, în momentul ăsta crucial.

Portiera elicopterului se deschide într-un final, de îndată ce elicele își domolesc rotirile. Prima oară îi văd piciorul lung, îmbrăcat în stofă albă, abia apoi îl văd cu totul. Costumul pe care îl poartă nu doar că urlă din toți răunchii a bogăție și extravaganță. Aproape mă orbește, la fel ca reflexia din ochelarii de soare pe care îi poartă pe nasul drept și care și-au pierdut rolul când acesta și-a completat ținuta cu o pălărie. Dar nu asta e ceea ce îmi atrage cu adevărat atenția, ci bastonul elegant, cu mâner placat în aur, de care își sprijină mâna dreaptă, plină de ghiuluri.

Mă tentează să izbucnesc în râs, mai ales când ajung la concluzia că nu de la el a moștenit Keith stilul vestimentar. Spre deosebire de iubitul meu, care e o copie fidelă a bărbatului cu perciuni cărunți ce se apropie de locul în care am înțepenit, acesta chiar arată ca unul dintre mafioții pe care îi vezi în filme. O grămadă consistentă de replici batjocoritoare îmi vin pe limbă deodată și nu mă mai pot abține să nu râd când îl văd venind încrezător spre noi, de parcă el ar fi buricul pământului.

Keith se uită confuz la mine, cel mai probabil întrebându-se ce m-a apucat. Habar nu are că, de fapt, mă așteptam la cu totul altceva, la un bărbat mai impunător și mai periculos decât ceea ce-mi văd ochii.

Dom se oprește în fața noastră și, cu o mișcare teatrală, își scoate ochelarii, ochii lui verzi căzând pentru prima oară pe mine. Răutatea pe care o ghicesc în ei e dovada clară că a auzit multe lucruri despre mine și că nu a venit până aici ca să discute, ci să execute. Pare pus pe fapte mari și, în pofida faptului că ar trebui

să-mi tremure genunchii în fața lui și a dușmăniei cu care mă privește, mă pomenesc chicotind din nou, înaintea să-mi las capul pe spate și să-l privesc pe Keith, uluită.

— Ai uitat să-mi spui că tatăl tău e replica proastă a lui Pablo Escobar.

Atât el, cât și Dom, ajung să se holbeze la mine, parcă nevenindu-le să creadă că asta e ceea ce scot pe gură. Sinceră să fiu, nici mie nu-mi vine să cred, însă continui să cred că asta e cea mai bună tactică prin care îi pot arăta acestuia că nu mi-e frică de el. Nu de alta, dar acum știu cum merg lucrurile cu oamenii ca cel din fața mea, ce se încruntă urât. Pot mirosi frica de la mile distanță și au tendința de a se folosi de ea.

— Ce a spus? Întrebă la un moment dat, cu voce groasă și impunătoare, uitându-se uluit la fiul lui.

— Nimic, se grăbește Keith să spună. Bine ai venit, tată!

Apoi se întâmplă ceva ce nu credeam că o să văd vreodată. Dominic întinde mâna, cu ghiulurile la vedere, ca o persoană ce așteaptă să i se sărute degetele. Șocată și revoltată în aceeași măsură, mă uit la el, apoi mă uit la Keith, devenind și mai bulversată când îl văd dezbrăcându-se de toată stima de sine și sărutându-i-o chiar sub ochii mei aproape ieșiți din orbite.

Ce naiba?! Nu-mi dau seama dacă ăsta e un soi de-al lor de a-și exprima afecțiunea sau Dom face asta dinadins, ca să-i arate cine e șeful, însă în clipa în care gura iubitului meu sărută mâna întinsă e clipa în care mă aprind precum un chibrit. În două secunde ajung să-l urăsc de moarte pe bărbatul din fața mea, atât de tare încât i-aș lua capul de pe umeri cu mâinile goale dacă aș putea. E de la sine înțeles că toată treaba asta blestemată e un obicei și că nu e pentru prima oară

când Keith se apleacă înaintea lui, dar s-o văd cu proprii ochi... Îmi stârnește niște sentimente intense, că abia mai sunt în stare să stau dreaptă pe picioare.

— Incredibil, mormăi.

Jordan vine lângă mine și mă împunge cu cotul, drept avertisment. Mă uit cu dușmănie la el, apoi mă uit și mai urât la mâna ce apare în fața mea, plină cu aur.

Aș spune că nu știu ce vrea de la mine și de ce Dom mă privește insistent, așteptând congestionat, însă știu, iar asta mă înfurie și mai tare. Vrea să i-o sărut la rândul meu.

— Doar moartă, i-o trântesc.

— Fetițo, nu cred că vrei să începem relația cu stângul.

Se trage mai aproape, fluturându-mi degetele prin fața ochilor.

— Nu am sărutat mâna tatălui meu în douăzeci de ani. Nu o să încep s-o fac tocmai cu tine.

Maxilarul proeminent i se încleștează și o clipă își ridică privirea spre fiul lui, ca și când l-ar îndemna să mă facă să mă supun. Trece o clipă, apoi încă una, însă Keith nu face nici cea mai mică mișcare și nici eu. După un minut întreg în care Dom își ține brațul întins spre mine, se satură de așteptat și îl lasă să cadă pe lângă corp cu un oftat prelung.

— Drew a omis să-mi spună cât de încăpățânată ești, mărturisește calm. Dacă vrei să intri în familia noastră, așa cum am auzit, ar fi cazul să începi să respecți niște tradiții.

— Adică, să mă supun în fața ta? întreb sarcastic. Cred că glumești! Nu m-am supus în fața fiului tău. Tu nu însemni nimic pentru mine.

— Drew a uitat să-ți spună și că are gura slobodă, replică Keith în bărbie, tensionat.

— Observ, murmură el, continuând să mă studieze. Singura persoană care a mai avut vreodată curajul să-mi vorbească astfel a fost mama ta. Și ea avea gura spurcată și asta a băgat-o în necazuri de cele mai multe ori.

Ghicesc în vocea lui o mică doză de amuzament, una pe care nu o trăiește și Keith, căci imediat îl simt încordându-se lângă mine.

— O să fiu precis cu tine, Elena, îmi spune senin. Dacă vrei să ai viață bună lângă fiul meu, singurul fiu de altminteri, unica variantă bună pentru tine este să te supui.

Mânioasă, îmi strâng pumnii pe lângă corp, privind-l fix în ochi.

— Altfel, ce?

— Mă îndoiesc că vrei să afli. Acum, adaugă mai senin, mi-aș dori să primesc ceva de băut. E foarte cald!

Înainte să mai apuc să spun ceva, acesta pornește odată cu bastonul lui spre vile, lăsându-ne în urmă. Ochii mei și ai lui Keith se întâlnesc instantaneu, dar contactul nostru vizual nu durează prea mult. Își apleacă rușinat capul și pornește după tatăl său cu o atitudine învinsă, ce nu face nimic altceva decât să-mi dea de înțeles că adevărata natură a relației lor e diferită de ceea ce credeam.

Dacă până acum trăiam cu impresia că Keith e un Dumnezeu, ei bine, iubitul meu atotputernic a avut nevoie doar de o secundă în prezența lui Dom ca să se transforme într-un sclav. Și nu-mi place!

— Fetișo, jur că n-am mai văzut pe altcineva cu o dorință atât de mare ca a ta, de a se băga în probleme, bombăne Jordan, rămas neclintit lângă mine.

— L-a pus să-i sărute mâna! mă răstesc, revoltată.

— Și încă n-ai văzut nimic, mă asigură serios. Scumpo, curând o să afli că tatăl tău nu e cel mai diabolic om din lume. Dracu chiar e atât de negru pe cât se spune!

Cu un gust amar în gură și cu nervii întinși la maximum, decid să nu-l mai ascult. Pornesc de pe loc hotărâtă, deși toate instinctele îmi cer să fug în direcția opusă.

Habar nu am ce urmează să fac cu individul ăsta. Atitudinea lui mi-a înșelat toate așteptările, dându-mi toate planurile peste cap. Nu mă așteptam să fie atât de... nici nu găsesc prin minte un cuvânt care să-l descrie în totalitate. E limpede că e obișnuit să fie tratat regește.

Îl găsesc pe Keith într-un colț al livingului, lângă bar, iar pe Dom stând confortabil pe canapea, cu piciorul stâng peste celălalt și cu un braț întins pe lungimea spetezei, înconjurat de restul Elitei.

Strângând nervoasă din dinți, străbat încăperea grăbită și nu mă mai opresc până nu ajung în dreptul lui Keith și mai am puțin până mă lipesc de el.

— Ce naiba înseamnă asta? îl întreb printre dinți, cu voce joasă.

Îi caut în zadar privirea, căci face tot posibilul să o ferească de mine. Se preface preocupat să-i toarne ticălosului în pahar, ca un servitor.

Deși întreaga lui ființă emană tensiune, printre valuri ghicesc și o undă de teamă, una puternică, care e realmente imposibil să o ignori. E necesar să se uite în ochii mei o singură fracțiune de secundă, ca să-mi dau seama cât de speriat e. Așa cum nu l-am mai văzut niciodată.

— Ți-am spus că ar fi trebuit să pleci cu restul, spune.

— Da, dar am crezut că mi-ai cerut asta ca să mă protejezi, nu ca să nu văd că ești sclavul lui.

— De ce crezi asta? mă întreabă, privindu-mă în sfârșit. Doar pentru că i-am sărutat mâna? Ellie, așa se arată respectul în familia mea.

— Ți-a nu a fost respect, i-o retez enervată. I-ai sărutat mâna ca o persoană care a fost antrenată mult timp să o facă. Ca un servitor.

— Nu știi despre ce vorbești.

Înșfacă paharul cu două degete de whisky și se îndepărtează, lăsându-mă și mai frustrată decât am venit. Cu ciudă, îl urmăresc cum se apropie de Dom și îl întinde, servindu-l ca pe cineva de viță nobilă, cât restul își țin aplecate privirile în pământ.

Dumnezeule Mare, ce s-a întâmplat cu ei?!

— Deci, Drew n-a mințit, constată bărbatul cu glas tare. Chiar v-ați gonit clienții. Fetele unde sunt? Vreau să le văd.

Mă apropii și eu de ei, preferând să rămân în spatele fotoliului, într-un colț din care îl văd perfect pe Micha cum se uită îngrijorat spre Keith.

— Sunt în Ibiza, răspunde brunetul, resemnat.

Parcă ar ști din timp că asta e o veste proastă pentru Dom. Mâna bărbatului de pe canapea, cu care ține paharul, se oprește în aer la câțiva centimetru de gură, iar privirea îi devine vigilentă.

— Poftim? întreabă nesigur. De ce sunt în Ibiza?

— Pentru că le-am eliberat. Singurii care au mai rămas pe insulă suntem doar noi.

Noi, o mână de oameni. Cei mai importanți, de altminteri. După ce Amir și ceilalți trei clienți ai Elitei au părăsit insula, Keith i-a eliberat pe toți din

funcție. Următorii care au plecat pentru ultima oară din Paradisul Diamantelor au fost paznicii și personajul, singurul care a decis să rămână fiind însuși Jordan. Despre el am aflat dinainte că singurul loc în care ar vrea să se afle este alături de Keith și, pentru încă o dată, acesta a demonstrat cât de loial îi este.

Iar astăzi, în urmă cu puțin timp, al doilea iaht al Elitei a plecat odată cu fetele pe care Dom și-ar fi dorit să le vadă. Bineînțeles, Drew n-a ratat ocazia și și-a luat tălpășița odată cu ele.

— Și asta ce vrea să însemne? vrea să știe. Ce ar trebui să înțeleg din faptul că toată lumea a plecat înainte ca sezonul să se încheie?

Întrebările îi sunt adresate special lui Keith. Privirea lui refuză să-l părăsească pe cel care stă drept în fața lui, ca un soldat.

— Că ești atât de prost încât n-ai fost în stare să duci un lucru la bun sfârșit?

— Vezi cum vorbești!

Avertismentul îmi iese pe gură înainte să apuc să-l opresc sau măcar să mă gândesc de două ori. Toate privirile se întorc acum spre mine, dar puțin îmi pasă. Faptul că l-a jignit pe Keith în fața mea mă aprinde din nou, înfuriindu-mă la culme și nu mai pot răbda.

— Ellie, nu te băga! mârâie iubitul meu.

Dom trânteste paharul pe masă, supărat.

— Keith, mârâie la rândul lui, nu știi ce mama dracului înseamnă asta, dar dacă nu îi închizi acum gura, o s-o fac eu!

— Jordan!

Fir-ar!

Paznicul uriaș se înființează lângă mine, agățându-mă direct de braț. Dă să mă tragă spre scări, însă

acționez înaintea lui și, cu cealaltă mână, mă prind de marginea fotoliului și strâng cu putere, blocându-i orice mișcare.

— O să tac doar în momentul în care o să-mi tratezi iubitul cu respect! tun furioasă, simțindu-mi obrazii luând foc odată cu sângele. Nu e cârpa ta!

Iritat, acesta se ridică în picioare elegant, ocolește calm masa și se postează înaintea lui Keith, privindu-l acum de la același nivel. Curând, toți ajung să stea în picioare, așteptând cu sufletul la gură să se întâmple ceva, în timp ce eu stau ca pe ace, cu genunchii flexați și gata de atac.

O să-l mănânc de viu!

— Așa ai ajuns? îl întreabă Dom, nonșalant. Nu ești în stare să stăpânești o târâtură cu limba ascuțită? Păi, în astfel de circumstanțe, nu e de mirare că aceeași târâtură ți-a distrus întreaga afacere. Nu ești bărbat!

Când mă aștept mai puțin, îi dă o palmă peste obraz, parcă dorind mai mult să-l umilească în fața tuturor, decât să-l rănească. Neputând să mă abțin, tresar la impact, simțindu-mă ca și când m-ar fi lovit pe mine sau ca și când aș trăi eu palma pe care Keith o încasează ca un copil mic și obraznic, cu privirea coborâtă și o atitudine spășită.

Pot jura că îmi aud inima frângându-mi-se în piept dintr-odată. Dacă urăsc ceva mai mult decât pe Dom, acel lucru este să-l văd pe Keith supunându-se cuiva.

— Uită-te la mine, la dracu! urlă la el. Fii bărbat și uită-te la mine!

Însă nu se uită, iar asta îi mai aduce o lovitură, de data asta mai puternică decât prima. Iubitul meu se clatină într-o parte, aproape căzând din picioare, însă

nu scoate niciun sunet. Cu ochii cât cepele îl observ strângând din dinți, cu obrajii îmbujorați și cu aceeași atitudine enervantă, ce mă întoarce pe dos în moduri oribile.

— Oprește-te! zbier și eu, tremurând din toate încheieturile.

Cu o mină fals surprinsă, Dom se răsucește spre mine și își arcuiește delicat sprâncenele.

— Vrei să mă opresc? mă întreabă senin, iar eu încuviințez din cap. Atunci, știi ce ai de făcut.

Mă încrunt, confuză.

— Trebuie să fii mai explicit decât atât, replic acid.

— Uite, ca să-ți arăt că sunt și băiat bun, facem o înțelegere. Tu te pui în genunchi în fața mea și îmi săruți pantofii, nu mâna, iar eu încetez să-l mai lovesc. E o afacere bună, ținând cont că ar trebui să-l omor cu mâinile mele!

Aș vrea să spun că mă surprinde oferta lui, însă nu sunt deloc uimită. Am aflat deja că e genul de om care adoră să-i vadă pe alții că îi ling pantofii. Probabil că asta îl face să se creadă puternic, mai presus de oricine.

Vrea să mă umilească și pe mine, asta e limpede. Bănuiesc că așa a umilit pe toată lumea, inclusiv pe Ilya. Ei bine, nu e de mirare că aceasta a preferat un glonț în frunte, decât să-l mai pupe în fund pe nemernicul ăsta, pentru care banii și puterea nu sunt suficiente să-l satisfacă.

Și l-aș refuza cu cea mai mare plăcere, pe motiv că nu-mi place defel să sărut pantofi, însă asta nu o să-l oprească din a-l mai lovi pe Keith sub ochii mei. De fapt, nimic altceva nu o să-l oprească.

Jordan a avut dreptate, dracu chiar e atât de negru pe cât se spune și e aici.

Înghițind în sec și evitând să mă mai uit la ceilalți, mă desprind de fotoliu și mă apropii de el, până mă interpun între cei doi bărbați, cu fața spre Dom. Îl privesc dușmănos printre gene, ca să înțeleagă blestematul că, în pofida faptului că o să fac ce mi-a cerut, nu o fac pentru el.

— Aștept, mormăie încordat.

Cu dezgust, mă aplec și îmi pun genunchiul drept pe podeaua tare, simțindu-mă din prima clipă cu o tonă mai dezbrăcată de stimă și respect de sine. Nu-mi vine să cred că fac asta!

— Apoi îl lași în pace! îi ordon. Pe toți ne lași în pace!

— Nu întinde coarda, păpușă. Am spus că nu o să-l mai lovesc.

Înjurând în gând, pun și celălalt genunchi pe podea, abia atingând-o când o forță mă trage din spate și mă ridică rapid. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, sunt răsucită tare, iar șuvițele brunete și lungi de păr îmi aterizează în fața ochilor. Mă aflu din nou în picioare, doar că de data asta întoarsă spre Keith. Măinile lui îmi strâng cu putere brațele și se uită la mine într-un fel pe care nu știu cum să-l interpretez. Nervi, hotărâre, încordare... toate emoțiile din lume îi traversează chipul frumos.

— Nu o să te pui în genunchi nici măcar în fața mea, darămite în fața lui!

Apoi mă smucește într-o parte, azvârlindu-mă la propriu în brațele lui Jordan, ca pe o păpușă de cârpă, acesta fiind deja pregătit să mă prindă, să mă înșface și să mă scoată din încăpere.

Capitolul 59

— Dă-mi drumul, la naiba!

Mă zbat cu putere, dând din mâini și din picioare energic, în speranța că o să mă scape, însă forța lui Jordan e ceva cu care n-ar trebui să o măsoar pe a mea. Degeaba zbier și îl lovesc cu coatele și cu călcâiele, căci e departe de a mă elibera.

Continuă să mă care pe alee, îndepărtându-mă tot mai mult de vila în care cel mai probabil se întâmplă lucruri cruciale. Habar nu are că doar simplul gând că nu pot fi de față mă înnebunește.

— Dă-mi drumul, n-auzi?! urlu frustrată.

Picioarele mele ating aleea în dreptul fântânii arteziene din centrul resortului și amândoi ne întoarcem surprinși spre direcția din care auzim pe cineva gemând, special ca să-l vedem pe Dom prăbușindu-se în dreptul intrării, iar pe Keith în picioare lângă el, spumegând de furie.

— Crezi că poți avea totul?!

În grabă și șocată, mă scutur de mâinile lui Jordan și pornesc în fugă spre ei, în același timp în care ies și băieții afară, pentru a fi martori la spectacol.

Ajung lângă ei când Dom se ridică în picioare cu un oftat și își scutură grijuliu pantalonii și sacoul, nervos de mișcarea fiului său. În schimb, Keith nu pare să mai realizeze pe ce lume e. Dacă până acum abia își făcea curaj să-l privească în ochi și mai avea puțin până să se târască la picioarele lui, ei bine, în momentul ăsta abia reușesc să-l mai țin ca să nu-i sară la gât. În zadar îl

împing cu palmele în piept ca să-l țin pe loc, căci ochii lui scăpărători sunt fixați pe celălalt și văd în ei dorința de a-l distruge. Dorința de a vărsa sânge.

— Ca să vezi, mormăie Dom. Am crescut un șarpe la sân.

— Nu, îl contrazice Keith, prompt. Doar primești ceea ce meriți și ceea ce ar fi trebuit să-ți ofer încă de la început! Înainte eram mic și orb și nu mi-am dat seama ce fel de monstru ești. Nici măcar după ce am aflat toată povestea cu mama, n-am putut să te detest. Însă acum ai întrecut măsura, Dom! Vii în casa mea și mă umilești în fața prietenilor mei, încerci să-mi subminezi puterea de decizie și să preiei conducerea afacerii mele și, totuși, n-am spus nimic. Însă niciodată nu o să-ți permit să-mi transformi femeia în cârpa ta! Prima oară trebuie să mă omori, ca Ellie să se pună în genunchi înaintea unei jigodii ca tine! Tu ar trebui să te pui în genunchi în fața ei!

Dom se uită scurt la mine, cu o sprânceană arcuită, apoi pufnește batjocoritor.

— Cred că ți-ai pierdut mințile, replică senin. Nu știi ce s-a întâmplat cu tine, băiete, dar e timpul să-ți revii în fire și să te porți ca atare, altfel te nimicesc într-o secundă! Nimeni nu-mi vorbește astfel!

Se bate furios cu pumnul în piept, făcând un pas spre noi. Eu sunt singurul lucru care îi mai ține departe unul de celălalt și ambii arată de parcă ar vrea să se sfâșie reciproc.

— Ar trebui să te gândești mai bine, îi sugerează Keith, cu o idee mai calm. Nu uita că ești pe teritoriul meu, tată! Aici, eu sunt rege!

— Ești rege datorită mie, îi spune Dom, cu maxilarul încleștat și cu pumnii strânși pe lângă corp. Eu

te-am făcut cine ești astăzi și nu uita că tot eu te pot transforma în nimic.

Keith se împinge în mine ca să ajungă mai aproape de el, oprindu-se abia când celălalt braț al meu se lipește de pieptul fierbinte al lui Dom. Curând, ajung să fiu prinsă între ei și aproape strivită din ambele părți. Sunt ca doi cocoși.

— Ai dreptate, mărturisește brunetul, clătinând repetativ din cap. Tu m-ai transformat în cine sunt astăzi, adică în cineva pentru care nu contează cât sânge are pe mâini sau al cui este. Tu ai fost cel care m-a învățat că lumea asta e a bărbaților și că femeile sunt aici doar ca să reproducă sau să ne satisfacă cele mai murdare fantezii. Dar ghici ce?

Sprâncenele lui Dom se încruntă de data asta, uitându-se la fiul lui cu răutate, de parcă știe din timp că urmează să audă ceva ce nu o să-i placă.

— Mi-am dat seama că nu vreau să fiu ca tine, i-o trăneste Keith, cu un rânjet îngrijorător de răutăcios. Nu vreau ca fiul meu să mă urască de moarte, atunci când o să se nască.

Inima îmi încetinește de îndată ce-l aud și capul mi se lasă pe spate, întâlnind privirea lui strălucitoare cu care mă sfredelește de parcă ar vrea să-mi transmită ceva.

— Fiul tău?

Mă uit la Dom, a cărui expresie e înghețată de uimire, apoi la restul bărbaților ce ne înconjoară din toate părțile și care, spre deosebire de mine și de tatăl lui, nu prezintă nicio urmă de surpriză.

Abia apoi constat ce mi-a scăpat și ochii mi se îndreaptă țintă spre abdomenul plat, simțind un nod în stomac. Dacă n-aș fi prinsă între doi bărbați,

literalmente, m-aș prăbuși. Cu greu rezist tentației de a mă trânti în fund, pe alee, și rămân dreaptă, deși genunchii încep să-mi tremure cu putere și copleșeala mă cuprinde de la vârful degetelor de la picioare, până în vârful capului.

Ce înseamnă asta?

În același moment, toți par a renunța la ideea de a se lovi unul pe celălalt sau de a arunca cu alte acuze. Dom face un pas înapoi, atrăgându-mi atenția. Se uită la rîndul său la abdomenul meu, ușor încrunțat.

— Ești însărcinată? mă întreabă uluit, pe un ton moale.

Cu toate că e o întrebare simplă și ar trebui să știu cum să-i răspund, constat că nu știu răspunsul la ea. E măcar posibil să nu știu un asemenea detaliu despre mine însămi? Să nu știu dacă sunt sau nu însărcinată?

Buimacă, îmi întorc privirea spre Keith, așteptând să-mi spună el. Pare să știe mai multe decât mine, mai ales când vine vorba despre asta, și bineînțeles că știe. Nu e ca și când n-ar fi controlat totul până acum. El e singurul căruia dr. Lopez i-a dat raportul.

— E însărcinată, afirmă senin, ochii lui ridicându-se spre Dom. Dar tu nu o să-ți vezi nepotul niciodată.

Bărbatul cărunt își trece mâna plină de ghiuluri prin părul tuns scurt și mai rar decât al lui Keith, holbându-se la mine șocat.

— Stai, îi cere, la fel de buimacă ca mine. Cum adică nu o să-l văd niciodată? Ce vrei să faci?

Întreaga lui atitudine se schimbă dintr-odată. Din omul care părea pregătit să dea cu toți de pământ, se transformă în ceva ce nu o să-l învingă pe Keith niciodată. Observ asta după modul în care se uită la

el, speriat și revoltat, ca cineva căruia i s-a promis că o să-i fie luat cel mai important lucru din lume.

Până acum își dorea să-mi ia capul. Voia să mă pună să-i sărut picioarele și să-i arăt respectul meu. Acum însă, se comportă de parcă și-ar face griji că nu o să mă mai vadă vreodată.

— Ceea ce ar fi trebuit să fac cu mult timp în urmă, să mă asigur că ești cât mai departe cu putință de viața mea. Așa că, în seara asta vom părăsi insula, iar tu nu o să vii cu noi.

Acesta face un pas mic în față, dar nu înainte de a mă prinde blând de braț și de a mă trage protectiv dintre ei.

— Știi care o să fie pedeapsa ta, după atâția ani în care ai dovedit tuturor celor care s-au apropiat de tine cât de monstru ești, după atâta timp în care i-ai obligat pe toți să te slujească? Îl întreabă, apropiindu-și chipul de al său și vorbindu-i pe un ton hotărât. Pedeapsa pentru că ai venit aici și ai încercat să îmi umilești viitoarea soție, singura femeie de pe lumea asta care ar putea cu adevărat să mă distrugă? O să rămâi aici. Singur. Fără toată averea ta, fără putere și fără oameni care să-ți facă treaba murdară. Doar tu și victimele tale, care te vor bântui până în ultima ta zi. Și nu o să mai fie nimeni prin preajmă căruia să-i ceri iertare și în fața căruia să te căiești, pentru că nimeni, în afară de cei aflați aici, nu o să știe unde ești. Asta e pedeapsa ta!

De îndată ce termină de vorbit, peste noi se așterne o liniște atât de apăsătoare, încât ai crede că urmează să înmormântăm pe cineva. Și poate chiar asta se întâmplă. Nu există o pedeapsă mai mare, nici măcar un glonț în frunte nu ar fi, decât cea pe care tocmai i-a dat-o.

Până și eu îmi dau seama cât de crudă e, dar Dom și-o merită cu vârf și îndesat. Durerea și ura din vocea iubitudului meu sunt dovezile clare că are motive cu nemiluita să-i facă una ca asta și, după tot ce s-a întâmplat în ultima oră, nu eu o să fiu cea care o să-l salveze de ceea ce a creat cu propriile mâini.

— Glumești, nu? îl întreabă tatăl său, privindu-l pe Keith cu ochii mari și oripilați. Nu poți să-mi faci asta! Sunt părintele tău!

— Ești un nimeni, i-o trânteste sec. Și cu toții o știm. Acum a venit momentul s-o știi și tu. Îmi pare rău, tată, dar ultima greșeală pe care ai făcut-o a fost să te uiți în ochii lui Ellie și s-o vezi pe mama. Ea nu e Ilya, iar eu nu mai sunt copilul tău.

Apoi îi face semn din cap lui Jordan și Dom e înșfăcat din toate părțile, atât de paznicul hotărât să execute probabil ultimul ordin pe care îl primește, cât și de Micha.

— S-a terminat? întreb moale, pășind agale pe aleea ce duce spre vila fetelor.

Keith merge pe lângă mine, mai relaxat decât a fost încă de la început. E limpede că e un alt Keith față de cel pe care l-am cunoscut în prima zi și cel care m-a pedepsit cu o cravașă pentru simplul fapt că am vrut să-i trag un glonț în față. Acum zâmbește. De fapt, acum este capabil să zâmbească, iar privirea lui e plină de speranță și seninătate.

— Da, s-a terminat, mă asigură cu un rânjet, strângându-mi degetele, cât mă conduce tot înainte. Băieții o pregătesc pe *Ellie* de îmbarcare. Până deseară ar trebui să ne aflăm în Ibiza.

— Apoi?

— Apoi vom lua avionul până în Hamptons.

— Să înțeleg că acum ești doar Keith bijutierul?

Surzând, mă opresc din mers când o face și el și aștept amuzată să se întoarcă cu fața spre mine și cu spatele spre plajă.

Încă nu-mi vine să cred că asta e ultima zi în care voi mai simți soarele de Spania pe pielea mea și nisipul fin al insulei pe care mi-am petrecut trei luni din viață. Nu o să-mi fie dor de ea, cel puțin nu prea curând.

— Nu e destul pentru tine, iubito? mă întrebă batjocoritor. Deja duci lipsa adrenalinei?

— Nu chiar, strâmb din nas. Tot ce îmi dolesc acum este să mă întind pe un pat și să dorm în brațele tale o săptămână!

— Doar o săptămână? mă tachinează. Ce spui de toată viața?

Întrebarea lui îmi amintește de ceea ce m-am străduit să-mi scot din minte în ultima oră, ca să nu mă înnebunesc. Degeaba își folosește puterea seducerii asupra mea ca să îndulcească momentul, căci tot simt cum mă cuprinde panica și cum mâna mi se îndreaptă spre abdomen, ca să-l atingă.

— Keith, nu știu dacă ai spus-o doar ca să-l faci pe Dom să...

— E adevărat, mă întrerupe senin. Dr. Lopez ți-a făcut analizele ultima oară când ai fost la clinică pentru injecția contraceptivă. Așa cere procedura. Chiar ești însărcinată, Ellie.

Sfinte Sisoe! Nici prima oară când a rostit-o nu m-am simțit de parcă m-ar fi pocnit peste față, așa cum mă simt acum. Din fericire pentru mine și pentru inima mea prea slăbită ca să mai reziste unui șoc puternic, seninătatea cu care Keith o spune mă ajută enorm să

trec peste un atac de panică. Spre deosebire de mine, el pare fericit.

— Cum e posibil? mă încrunt. Am făcut toate injecțiile.

— Da..., mormăie gânditor. Dr. Lopez crede că tratamentul pe care l-ai luat pentru rana de la picior a anulat efectul injecției.

— Se poate așa ceva?

— Naiba știe, păpușă! pufnește. Nu sunt doctor! Și, sincer, nici dacă mi-ar fi desenat, n-aș fi priceput. Tot ce am auzit în momentul acela a fost „Elena e însărcinată”, apoi am surzit.

Fir-ar să fie! Palpitațiile pe care mi le stârnește toată situația asta sunt dovada clară că sunt speriată de moarte, însă nu atât de speriată încât să resping gândul sau ideea că urmează să fiu mamă. Oricât aș încerca să mă conving pe mine însămi că nu sunt nici pregătită și nici făcută să fiu mamă, simt o undă de bucurie ce crește în pieptul meu cu fiecare secundă ce trece.

Pot să fac asta. Sunt sigură.

Pierdută în gânduri, tresar când Keith îmi cuprinde dintr-odată chipul în palme și mi-l ridică spre el, ca să-l privesc.

— O să fie bine, mă asigură. Știu că nu e cel mai potrivit moment și că te sperie la fel cât mă sperie pe mine, dar tot ce vreau de la tine...

— Cum ai spus și tu, nu sunt Ilya, i-o retez. Sunt capabilă să vă iubesc pe amândoi. Deja o fac.

Gura lui o zdrobește pe a mea, sărutându-mă cu nesaț și pasional, cu buzele moi și cu limba fierbinte, până îmi simt inima domolindu-și bătaile accelerate de frică.

— Ești ca un miracol, Ellie, îmi spune apoi, ferindu-mi părul din față cu ambele mâini și privindu-mi lung buzele proaspăt sărutate. O să fac tot ce îmi stă în putință să te răsplătesc pentru tot ce ai făcut.

— N-am făcut nimic.

— Ba da, mă contrazice. Mi-ai ținut piept până m-am trezit la realitate și am ajuns la concluzia că nu vreau nimic din toate astea.

Face un gest din mână în jurul lui, cuprinzând insula, dar și ce s-a întâmplat aici.

— Acum am deja mai mult decât mi-aș fi putut dori.

Zâmbesc, inima tremurându-mi în piept de plăcere.

— Cine ar fi crezut că, sub tot învelișul de băiat rău se află de fapt, un romantic incurabil? îl iau peste picior.

— Hmm, se încruntă. Încă sunt băiat rău!

Izbucnesc în râs când mârâie jucăuș și mă mușcă ușor de baza gâtului, strivindu-mă în brațele sale.

— Haide să plecăm cât mai repede de aici, replică la urechea mea. Strânge-ți lucrurile. Te voi aștepta la iaht.

— În regulă.

Mă desprind cu greu de el și pornesc pe alee, evitând să mă mai uit înapoi. Știu că încă e acolo, urmărindu-mă, și nu cred că aș rezista tentației de a mă întoarce la el. Am mai făcut-o de câteva ori și probabil că nu mă voi opri niciodată din a o face.

Intru pentru ultima oară în vila fetelor și o găsesc mai pustie ca niciodată. Totul arată impecabil, de parcă n-ar fi trăit nimeni aici timp de trei luni.

Urc la etaj cu o oarecare melancolie în suflet. Asta o să fie ultima oară și când văd dormitorul în care m-am trezit în prima zi, cele trei paturi rânduite în fața peretelui din sticlă, cu priveliște spre jungla deasă a insulei.

Pe așternuturile albe ale patului meu se află o cutie neagră și dreptunghiulară, cu capacul deschis, lângă un cartonaș pătrat. În cutie... e același colier de păr pe care Amir mi l-a dăruit cu puțin timp în urmă și pe care Keith i l-a înapoiat.

— Tu chiar n-o lași baltă, așa-i? chicotesc.

Mă apropii de ea și ridic cartonașul, citind curioasă singurul mesaj pe care mi l-a lăsat: „Mi-aș fi dorit să te cunosc în alt moment.”

— Dacă tu spui, mormăi și arunc cartonașul înapoi pe pat.

Apoi mă uit lung la colierul de păr cu pietre prețioase, evitând să mă ating de el. Țasta nu o să fie unul dintre lucrurile pe care le voi lua cu mine, ci unul dintre lucrurile care vor rămâne aici, în uitare.

În plus, nu vreau să iau nimic de aici, deși am multe lucruri. Șifonierul e în continuare burdușit de rochii elegante, dar nimic din mine nu-și dorește să le scoată de pe insula asta. Așadar, după ce mă învârt în dormitor de mai multe ori, ies cu un singur obiect: lăntișorul cu perlă neagră ce îmi atârnă la gât și la care refuz să renunț. Atât. Până și rochia de culoarea untului o las acolo, pe marginea patului meu, îmbrăcând în schimb pantalonii scurți și maioul de la început.

Și, așa cum mi-a promis, îl găsesc pe Keith așteptându-mă pe ponton, lângă iahtul ce îmi poartă numele, și purtând pe buze un zâmbet strălucitor ce

se transformă într-un rânjel obraznic până ajung în dreptul lui.

— Ei bine? mă întreabă curios. Unde îți sunt lucrurile?

— Nicăieri, zâmbesc. Am ajuns acolo și mi-am dat seama că, de fapt, n-am nevoie de nimic.

— În afară de mine, mă corectează instantaneu, ciupindu-mă de bărbie. Nu ai nevoie de nimic, în afară de mine.

— De tine am cea mai mare nevoie, mărturisesc.

Oftând, se apropie de mine și mă sărută cast pe gură, de data asta serios, apoi îmi șoptește peste buze:

— Te iubesc, Elena.

— Și eu te iubesc.

— Plecăm astăzi?

Vocea groasă a lui Micha ne sparge bula în care am intrat și ne întoarcem amândoi spre el ca să-l vedem la bordul iahtului, privindu-ne supărat cu brațele strânse la piept.

— Te grăbești?! îl întreabă Keith, enervat.

— Da! răspunde prompt. Mi-e dor să beau un Martini la barul preferat, așa că e cazul să vă grăbiți și voi. Avem drum lung în față!

Iubitul meu clatină ofticat din cap, înainte să mă îndemne să trec puntea și să mă îmbarc la rândul meu.

— Dacă ai concediat echipajul, cine o să pună iahtul în mișcare? întreb de îndată ce ajung lângă Micha.

— Trent, mă informează calm.

— Trent?! pufnesc, surprinsă.

Acesta doar ridică din umeri, de parcă n-ar fi mare lucru.

— Există foarte multe lucruri pe care le știm, dar nu le facem, se scuză. De exemplu, Trent e un pilot excelent, un designer priceput, nu are doar stofă de marinar.

Ei bine, asta e o surpriză, însă n-ar trebui să mă mir prea tare. Nu-i cunosc bine. În ciuda timpului pe-trecut împreună, de curând am aflat că nu știu nimic despre cine sunt ei cu adevărat.

— Nu-ți face griji, iubito, îmi cere Keith, atingându-mi baza spatelui cu mâna. După ce ajungem în Ibiza, nu o să mai ai nevoie să știi lucruri despre ei.

— Să înțeleg că ești hotărât? întreb. Drumurile voastre chiar se despart?

Ridică din umeri, apoi se uită lung la Micha.

— Dar cu Dom cum rămâne? vreau să știu. Chiar ai de gând să-l lași închis în Eden? O să moară acolo.

Privirea i se întunecă deodată.

— Și-a făcut-o cu mâna lui, Ellie. Nu sunt Dumnezeu, să-l iert la nesfârșit. În plus, dacă l-aș lăsa să plece, nu s-ar opri până când nu ne-ar distruge. Ultimul lucru pe care îl vreau acum este să mă uit constant peste umăr.

Încuviințez din cap, ca să vadă că sunt complet de acord cu el în privința asta, deși nu îmi place pedeapsa pe care i-a dat-o. E crudă chiar și pentru unul ca el, însă are dreptate. Dominic Levine ne-ar vâna până în ultima noastră zi și nu pot trăi cu gândul că un om ca el îmi vrea capul pe o tavă de argint.

— Sunteți gata?

Ryder apare de nicăieri, arătând nerăbdător.

— Și tu te grăbești? pufăie Keith.

— Angel mă așteaptă în Ibiza. Dacă știam că astfel se vor sfârși lucrurile cu Dom, nu mă mai grăbeam să o trimit cu primul iaht.

— Niciunul dintre noi nu se aștepta să se termine astfel, mărturisește Micha, senin. Totuși, ești sigur că te așteaptă și n-a fugit cu celelalte? Îl ia peste picior.

Ryder îi trânteste o privire strâmbă, înainte să se facă nevăzut. Din câte se pare, nu a gustat gluma nevinovată a lui Micha, care surâde distrat.

— Niciodată nu l-am văzut atât de îndrăgostit pe săracul prostănac. Aproape că mi-e milă de el.

— De ce nu recunoști? Îl întreb, pregătită să i-o trântesc. Râzi de el ca să nu îți plângi de milă. Spre deosebire de Angel a lui, blonda ta cu siguranță a șters-o urlând!

Rânjetul poznaș de pe buzele lui pierde, rămânând cu o căutătură răutăcioasă. În schimb, Keith e cel care rânjește acum, amuzat de șutul pe care i-l livrez prietenului său.

— Nu-i așa că e o dulceață? Îl batjocorește. Mai ales când deschide gura!

— Mai ales atunci! bombăne. E atât de dulce, încât îmi crește glicemia!

Apoi se uită la mine și adaugă în barbă „scorpie afurisită”, urmând să se răsucească pe călcăie și să plece.

Curând, iahtul părăsește pontonul, avântându-se în larg odată cu apusul. Cu părul fluturând în curentul produs de viteza cu care ne deplasăm, mă sprijin de marginea bordului, aruncând o ultimă privire insulei pe care o lăsăm tot mai mult în urmă.

Nu o să-mi fie dor de locul ăsta. În schimb, o să duc lipsa Edenului și a fiorului pe care doar grădina aceea a reușit să mi-l stârnească, un fior pe care nu cred că o să-l mai simt vreodată, indiferent în ce colț al lumii urmează să fiu dusă.

— Nu arăți la fel de fericită pe cât aș fi crezut.

Îmi întorc capul spre Keith exact în clipa în care întinde spre mine un pahar elegant de cocktail colorat în roșu și galben, ca cerul sub care ne aflăm. Doar că ezit să-l prind.

— Am pus foarte puțin alcool, mă informează. Nu poți sărbători cu suc.

— Și ce anume sărbătorim? întreb amuzată, apucând paharul din mâna lui.

— În primul rând, faptul că, după zece ani, am găsit în sfârșit o mireasă pentru mine.

Soarbe din cocktail-ul lui, care sigur conține destul alcool pentru amândoi, apoi strâmbă scurt din nasul pe care stă o pereche de ochelari de soare aviator.

— Și în al doilea rând, pentru o viață nouă.

— Pentru o viață nouă!

Ridic paharul, dar nu apuc să-l mai duc la gură. Acesta îmi cade din mână și se face zob de punte când o bubitură puternică mă surzește și un suflu și mai puternic îl doboară pe Keith de pe picioare. Flăcări înălțătoare acaparează partea din față a iahtului. Baza spatelui mi se lovește tare de barele din oțel și, din instinct, mă prind cu ambele brațe de ele, înainte ca același suflu să mă arunce.

Un fum gros înconjoară totul în jurul meu, fiind atât de dens încât nu reușesc să-l mai văd pe Keith. Nici măcar nu realizez ce s-a întâmplat. Știu doar că

aerul devine de-a dreptul imposibil de respirat și că accesul de tuse pe care îl am vrea să mă sufoce.

Când s-a transformat totul într-un dezastru? E atât de ireal, încât am vaga impresie că trăiesc un coșmar, că visez.

Unde e cerul în nuanțe portocalii? Unde e insula? Unde a dispărut atmosfera aceea exotică și mirosul sărat al mării?

Parcă aș fi aterizat dintr-odată în Iad. Sau eram în Iad deja?

— Ellie!

Keith? La naiba! Urechile îmi țiuie prea tare și mă simt nevoită să le acopăr cu palmele. De ce naiba țiuie? *Oprește-!*

— Ellie!

Tușesc puternic, având senzația că urmează să-mi scuipl plămâinii. De unde vine fumul ăsta?

Abia apoi realizez că, ceea ce se întâmplă în jurul meu e real. O mână iese din stratul gros și negru de fum și mă înșfacă de încheietura mâinii cu care îmi acopăr urechea stângă. E reală și ea.

Iahtul. A explodat iahtul.

— Ellie!

O a doua explozie, mai mare decât prima, aduce flăcările uriașe spre noi, iar suflul ce o însoțește mă împinge peste barele de fier, înghițind totodată strigătul disperat al cuiva ce-mi sună familiar. Și degeaba mai încerc să-l strig înapoi. Când marea învolburată îmi îmbrățișează rece trupul, totul dispăre din jurul meu și o negreală pacifistă îmi otrăvește mintea și mă amorțește.

Cine e Ellie?

Capitolul 60

Nici acum nu știu ce s-a întâmplat în clipa aceea. A fost cel mai îngrozitor moment pe care l-am trăit și mă îndoiesc că o să-l uit vreodată. Încă îl visez noaptea. Continui să simt fumul acela gros și înecăcios cum încearcă să mă sufoc, și fierbințeala ce m-a aruncat peste bordul iahtului în flăcări.

Toată lumea a murit în ziua aia. Și eu am murit în ziua aia, odată cu ei. Curios e faptul că nimeni n-a spus nimic despre moartea noastră, de parcă nici nu s-ar fi întâmplat.

Sau cel puțin mi-aș fi dorit să mor...

Am încetat cu mult timp în urmă să mai sper că, într-o zi, voi reînvia. După ce am naufragiat o noapte întreagă, am ajuns tot pe insulă, unde Dom deja mă aștepta. El spune că a fost o minune că am ajuns acolo, însă eu cred cu totul altceva. În seara aia, am pierdut o parte din mine, una de mărimi catastrofale. Nu o să mai fiu niciodată întreagă.

Dar au trecut șase luni de atunci, iar viața mea nu mai e la fel. Oare când voi înceta să mă mai gândesc la asta?

— Elena, de câte ori să-ți mai spun că nu o să te ridici de la masa asta până nu mănânci tot ce ai în față?

Îmi ridic ochii din farfurie, revenind cu mintea la adevărata realitate, apoi îi îndrept spre Dominic. Se află în capul mesei din curtea din spate a casei lui imense din East Hampton, locul în care mi-am petrecut ultimele șase luni. O singură privire aruncată asupra lui și îmi amintesc instantaneu că sunt captivă aici, nu

musafir de onoare. Orice vorbă de-a sa ar trebui să fie ordin pentru mine.

Nu că mi-ar păsa!

— Nu mi-e foame, replic sec.

Suntem singuri la masă, așa cum am fost în fiecare blestemată de zi. Mă rog, singurii care stau așezați, căci masa e înconjurată de servitori pregătiți să sară imediat, dacă șefului i-ar fi poftă de ceva.

Îmi aplec din nou privirea în farfuria cu prânzul meu. Mă doare să mă uit la el. Seamănă atât de mult cu Keith! Mă mir cum de n-am luat-o razna până acum din cauza asta.

— Știi că nemulțumitului i se ia darul.

— Crezi că îmi pasă dacă îmi dai mâncare sau nu? pufnesc.

Înșfac paharul cu apă și sorb din el, uitându-mă în orice altă parte, numai la el nu. Încă nu m-am obișnuit în totalitate cu locul ăsta. E de-a dreptul imens. Curtea se întinde pe hectare întregi de iarbă tunsă la milimetru. Vila micuță a vecinilor pe care nu i-am întâlnit niciodată abia se vede în zare.

Astăzi e mai cald ca în ultimele zile. Deși e februarie, n-am văzut fulg de nea iarna asta. Nu că aș fi părăsit vreodată, în cele șase luni, proprietatea marelui Dominic Levine, care și-a făcut un obicei din a mă păzi non-stop, chiar dacă nu i-am dat niciodată de înțeles că aș vrea să evadez.

Sinceră să fiu, a încetat să-mi mai pese de ceea ce se va întâmpla cu mine cu mult timp în urmă.

Mi-e dor de Keith... Prea dor.

— Dacă ar fi fost după mine, aș fi preferat să fiu lăsată pe insula aia.

Apuc, în sfârșit, furculița și o înfig în salată. Îl simt pe Dom uitându-se la mine mirat, în pofida faptului că

i-am spus asta de mai multe ori. Da, chiar aş fi preferat să rămân pe insula aceea. Acum, singurul lucru care îmi mai aminteşte de faptul că tot ce s-a întâmplat vara trecută a fost real, este lăntişorul cu perlă neagră de la gât, pe care îl ating de câte ori am ocazia, uneori şi fără să-mi dau seama.

— Ce fel de om aş fi fost, atunci? mă întrebă calm. Să las să moară cel mai preţios lucru al fiului meu?

— El te-a lăsat pe tine să mori. Oricum, încă nu mi-ai spus cum ai ieşit din Eden.

— Toţi m-aţi lăsat să mor, mă corectează încordat. Şi, totuşi, uite că trăiesc, iar ei nu.

O amărăciune ca otrava îmi cuprinde sufletul dintr-odată. Încerc să nu mă gândesc la faptul că, pe lângă iubitul meu, toţi s-au făcut una cu marea. Micha, Trent, Deke, Ryder şi Jordan... Toţi au dispărut. Eu de ce am supravieţuit?

— Când o să recunoşti că nu sunt singura care a pierdut pe cineva? vreau să ştiu, privindu-l de data asta în ochi, ca să-i văd corăbiile înecându-se. Oricât de crud eşti, îi duci lipsa la fel ca mine. A fost fiul tău.

— Elena..., mormăie, dregându-şi zgomotos glasul.

— Recunoaşte! îi cer, sprijinindu-mă de spătarul tare al scaunului. Ai fi preferat să fie el cel pe care l-ai găsit pe plajă, neavând habar pe ce lume e, decât eu. De ce m-ai salvat, oricum?

— Îmi purtai nepotul în pântec, răspunde senin.

— Nepotul tău a murit trei zile mai târziu. La fel şi fiul tău. Prin urmare, nu ai niciun motiv pentru care să mă ții aici. De ce mă ții aici?!

Glasul mi se ridică fără voia mea, apoi se îneacă din cauza nodului ce îmi apare în gât ca prin farmec. Dom aruncă tacâmurile, trântindu-le de farfuria sa,

apoi oftează, ștergându-și mâinile de un șervet alb. Îl urmăresc scandalizată cum îi face semn servitoarei de lângă el să-i reumple paharul cu apă.

— Ai dreptate, îmi spune apoi, aruncând șervetul pe marginea mesei. Nu mai am niciun motiv să te țin aici, așa că o să te vând. Cunosc un client care sigur ar fi interesat de tine și care e suficient de bogat să te aibă. L-ai cunoscut.

Înghit în sec, deloc mirată că am ajuns din nou la asta. Sau poate sunt puțin surprinsă, dar nu simt nicio undă de revoltă. Adevărul este că nu mă simt prea vie, încât să-mi pese ce urmează să se întâmple cu mine.

Bănuiesc că asta era de așteptat. Keith a fost fiul tatălui său, până la urmă. Dom e cel care l-a învățat cum să încheie o afacere bună.

— Cine? Amir?

— Se pare că îți mai amintești de el, zâmbește.

— Nu am cum să-l uit pe cel care mi-a omorât logodnicul și copilul nenăscut.

Acesta oftează apăsător, parcă sătul.

— Elena, când o să înveți? mă întrebă curios. Pe lumea asta există oameni pe care n-ar trebui niciodată să-i enervezi. Keith știa asta și a plătit pentru faptele lui.

Deci, nu neagă că îl bănuiește. Niciodată n-a făcut-o, în orice caz. Probabil știe la fel de bine ca mine că nu există un alt vinovat.

Însă acum nu mai contează. Încăpățânarea lui tocmai îmi oferă prilejul perfect de a-l avea pe Amir în față, după șase luni în care am fost obsedată de ideea de a-l face să plătească.

— Și nu mai are niciun rost pentru care să te zbați, adaugă categoric. Prezența ta în casa asta a devenit inutilă cu mult timp în urmă, dar chiar și un

om ca mine e capabil să simtă milă pentru altcineva, în afară de el însuși.

— Asta nu explică de ce vrei să mă oferi tocmai lui, i-o retez. Sunt sigură că ai fi putut găsi pe oricine altcineva.

— El e cel care îmi vrea capul înfipt într-o țepușă din cauza fiului meu, mărturisește. Să spunem că tu ești ofranda de pace care o să-l facă să se răzgândească în privința loialității familiei Levine. Drew mi-a spus despre faptul că Amir era interesat de tine și că i-ar fi făcut o ofertă lui Keith, fiind și motivul pentru care acesta e revoltat pe întreaga familie. Keith l-a refuzat. Ba mai mult, l-a umilit așa cum n-a mai avut nimeni curajul să o facă. Așa că, singurul lucru care ar putea împiedica un război între mine și el este să îi ofer ceea ce și-a dorit, adică pe tine.

Îl privesc cu ochii mari cum se ridică de la masă și așteaptă în picioare să spun ceva, însă habar nu am ce aș mai putea să-i spun după toate astea. În orice caz, nimic nu ar spăla ceea ce este cu adevărat. Un monstru. Unul căruia nu-i pasă că, cel pe care urmează să-l primească în casa lui și să-l mulțumească, este cel care i-a ucis fiul. Bănuiesc că pentru el nu contează familia la fel cât contează să-și salveze fundul.

Dar asta nu o să rămână așa. Chiar dacă ăsta o să fie ultimul lucru pe care o să-l mai fac.

— Îți sugerez să mănânci, Elena, mormăie nonșalant, înainte să plece. Ai nevoie de puteri. În seara asta, totul o să se schimbe pentru tine.

Și pentru el la fel. Dar nu apuc să i-o spun și lui, să-i spun cât de multă nevoie aveam ca el să-mi facă una ca asta. E pentru prima oară în ultimul timp, când destinul îmi scoate în cale o oportunitate pe care nu o s-o ratez nici moartă.

La un minut de când Dom intră în casă, fratele său îi ia locul și mă prinde de braț, îndemnându-mă să mă ridic de pe scaun.

— Haide, păpușă! Trebuie să te pregătești.

Zis și făcut. Până se lasă seara, sunt deja îmbrăcată într-o rochie scumpă, din catifea neagră, și am tot părul strâns într-un coc la ceafă, coafură realizată de una dintre servitoarele pe care Dom le-a trimis să mă pregătească pentru momentul în care Amir o să fie aici.

Când ceasul bate ora nouă seara, sunt gata, iar reflexia din oglindă se uită strâmb la mine. Parcă mă detestă că m-am străduit atât de mult să arăt astfel. Buzele îmi sunt vopsite în roșu, iar genele ce îmi încadrează ochii cenușii îmi sunt grele de la rimel. Arăt de parcă mi-am dat toată silința din lume să impresionez.

Două bătăi în ușa dormitorului mă fac să întorc spatele propriei imagini. Drew intră fără să-i cer și, după ce face câțiva pași spre mine și oglinda de podea, își lasă privirea de atotcunoscător să mă studieze din cap până în picioare, curioasă. În schimb, eu studiez cutia neagră ce o ține strâns în mâini.

— Acceptabil, mormăie sec.

Apoi întinde cutia spre mine, așteptând răbdător să o iau.

— Ce e asta?

— Un colier care să se potrivească cu rochia aia.

Nici măcar n-o deschid când o întind înapoi spre el.

— Am deja un colier. N-am nevoie de altul, mai ales de la voi.

Iritat, acesta își arcuiește sceptic o sprânceană, evitând s-o ia. Aștept aproximativ un minut, înainte să o arunc pe marginea patului.

— Arabul e pe drum, mă informează. Sper că ești pregătită și mai sper și că nu o să faci vreo mișcare greșită în fața lui. Și așa e cu capsă pusă.

— Și ce-mi pasă mie? îl întreb nonșalant. E clientul vostru. Voi să-l pupați în fund!

Palma pe care o încasez mă ia complet pe nepregătite. Impactul mâinii sale cu obrazul meu mă forțează să fac un pas înapoi ca să nu-mi pierd echilibrul, dar nu fac nimic în afară să strâng din dinți și să fac uz de toată răbdarea din lume, ca să nu i-o întorc. Și, după ce sunt complet sigură că nu o să acționez spontan, îmi ridic ochii spre el și îl privesc sfidător, zâmbindu-i cu un colț al gurii, în pofida faptului că obrazul îmi arde de usturime.

— Atât poți, țăran obosit?

— Nu mă provoca, Elena! hârâie. Keith nu mai e aici, să te salveze. Ești singură cu mine, așa că îți sugerez să ai grijă ce scoți pe gură. În cinci minute te vreau în living, cu zâmbetul pe buze și tăcută ca un mormânt, în caz contrar nu o să mai fiu la fel de blând.

Scrâșnind din dinți, îl urmăresc cum se răsuțește pe călcâie și părăsește dormitorul cu mersul lui elegant și cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor de costum rafinat.

Devin tot mai hotărâtă să închei toată treaba în seara asta. Oricum, am ajuns în situația în care nu mai am nimic de pierdut. Ce aș putea, în orice caz? Tot ce am avut a pierit în explozia ce a răsturnat întreaga mea viață. Așadar, tot ce mi-a mai rămas este să-l oblig pe singurul vinovat de asta să mă privească în ochi și să îmi mărturisească tot ce a făcut.

— Țasta e ultimul lucru pe care vreau să-l mai fac.

Cu gândul ăsta aștept cuminte în living să ajungă musafirul de onoare al lui Dom. Ochii mei refuză să

mai părăsească ceasul cu pendulă de lângă șemineu, ce bate deja ora nouă și jumătate, seara. Întârzie.

— Se pare că musafirului tău îi place să se lase așteptat, mormăi pe un ton răutăcios, de pe canapea.

Atât Dom, cât și Drew, își întorc privire spre mine, iritați.

— O să ajungă, mă asigură cel dintâi. Nu-ți face griji.

Eu nu-mi fac griji, însă ei par să-și facă. Se uită des unul la celălalt, înțelegându-se fără cuvinte, și de mai multe ori îl văd pe Drew privind-și ceasul de la încheietură, cu o încruntătură tot mai adâncă.

— Cred că a uitat de voi, replic amuzată, după o jumătate de oră lungă de așteptat.

Soneria ușii clincăne de două ori, anunțând sosirea cuiva. Dom și Drew își revin din amorțeală, iar ultimul îi face semn servitoarei din pragul bucătăriei să deschidă ușa.

În sfârșit! Mă ridic încrezătoare de pe canapea, aranjându-mi rochia lungă până la genunchi, însă întreaga încredere mi se topește dintr-odată când văd cine îi calcă pragul conacului.

Ăsta nu e Amir. Bărbatul îmbrăcat la costum negru, care are aproximativ treizeci de ani și un chip de om pe care, cu siguranță, nu ți-ai dori să-l enervezi, e departe de a fi cel pe care îl așteptam cu nerăbdare. Poate o avea același sânge arab, însă tot mă pune în dificultate, ținând cont că tot planul pe care mi l-am creat în minte nu mai are nicio șansă să funcționeze.

— Cine ești tu? îl întreabă Dom, la fel de încurcat ca mine.

Bărbatul se oprește la câțiva pași distanță de noi și își aranjează reverul sacoului elegant, evitând să le strângă mâna.

— Numele meu e Ismail, se prezintă, accentul lui puternic făcându-se cunoscut din prima clipă. Am venit din partea domnului Amir.

— Îl așteptam pe el, nu un intermediar, replică Drew, supărat.

— Domnul Amir are momentan, lucruri mai importante de rezolvat. Veți încheia afacerea cu mine.

Ochii lui căprui se întorc spre mine pentru prima oară. Cu o expresie de cunoscător, mă studiază pe de-a-ntregul, nelăsând nimic din ceea ce îi trece prin gând să-i traverseze chipul ca piatra.

— Cred că există o neînțelegere, bolborosește Dom, enervat. Refuz să închei vreo afacere cu un intermediar! Dacă vrea ceva de la mine, să vină personal!

— Aș putea să-i spun asta, mormăie Ismail, sec. Dar nu cred că o să fie bucuros să afle că mâna lui dreaptă a fost pusă pe drumuri degeaba. Dimpotrivă, o să fie furios să afle că m-am întors fără ea.

Face semn din bărbie spre mine.

— Amir mă așteaptă? întreb curioasă.

De când acesta a intrat, am fost ca un arc, însă în momentul ăsta mă relaxez într-atât că sunt tentată să mă așez pe canapea. Încă nu e totul pierdut.

— Desigur, îmi răspunde prompt. Ba mai mult, e foarte nerăbdător să te vadă.

Un zâmbet larg mi se întinde pe buze, neputând să-l opresc la timp. Ca să vezi, nu sunt singura care așteaptă asta.

— Atunci, propun să nu-l facem să aștepte.

Acesta încuviințează cu un zâmbet mic în colțul gurii, apoi îmi face semn spre ușă cu un gest din mână.

— Mașina e afară, pregătită să ne conducă la avion.

Încuviințez mulțumită și dau să mă apropii de el, când Dom mă prinde de braț și mă trage forțat înapoi.

— Prima oară ar trebui să vorbim despre prețul ei, înainte să plece cu tine.

Sprâncenele bărbatului se arcuiesc în semn de întrebare.

— Preț? Întrebă nedumerit. Ce preț?

Chiar așa, ce preț? Nu spunea că eu sunt ofranda perfectă de pace?

— Doar nu crezi că o s-o dau pe gratis, nu? puf-nește. Adică, uită-te la ea! Știu cât o dorește Amir, așa că bag mâna în foc că e dispus să plătească oricât ca s-o aibă.

— Nu dezmint, mărturisește Ismail, clătinând gânditor din cap. Însă asta nu o să se întâmple așa. Elena va pleca cu mine în seara asta, iar voi nu o să primiți nimic în schimb. Să spunem doar că ea e singurul motiv pentru care nu vă iau capul amândurora chiar acum, așa cum ați merita.

Zâmbesc, fascinată de faptul că nu i se clintește niciun mușchi cât aruncă cu amenințări asupra celor doi bărbați ce rămân complet muți și nervoși.

— Așadar, o să te întreb ceva, Dominic. Chiar vrei să faci exact aceeași greșeală pe care a făcut-o fiul tău? Pentru că nu există nimic și nimeni pe lumea asta care să stea între domnul Amir și ceea ce își dorește.

Sunt gata să admit că totul s-a terminat pentru Dom și pentru Drew, până când tipul din fața mea, care pare de neclintit în decizia de a mă lua de aici fără să ofere nimic în schimb, face o greșeală atât de minoră încât, pentru ceilalți, e ușor de ignorat. Îl aud neclar mormăind un „Dumnezeule mare”, înainte să-și ridice brațul și să-și scarpine frustrat urma de barbă neagră ce îi acoperă maxilarul pătrășos.

Dumnezeu?

Năucită, mă scutur de mâna lui Dom și mă apropii de Ismail când acesta îmi face semn s-o fac. Apoi, restul e simplu. Cum Dominic nu-și mai găsește cuvintele potrivite ca să-l împiedice sau curajul de a mai deschide gura în fața lui, cel mai probabil speriat de gândul că Amir ar putea să se răzbune pentru neplăcerile cauzate, drumul spre ieșire e realmente liber. Pornesc înaintea lui Ismail, atentă fiind la zgomotul pașilor săi apăsați care mă urmează până în dreptul mașinii luxoase, de un negru ce strălucește în lumina felinarelor de pe marginea pavajului.

Rămân tăcută în tot acest timp. Rămân tăcută și când acesta se apleacă elegant și îmi deschide portiera din spate, lăsându-mă să alunec pe banchetă, în întunericul mașinii. Singurele sclipiri de lumină rămân beculețele aprinse din bord, căci de îndată ce Ismail închide portiera în urma mea, geamurile fumurii împiedică o altă rază să pătrundă înăuntru.

Miroase a parfum scump. Silueta de la volan e aproape imposibil de distins. Abia reușesc să-l disting pe Ismail în întuneric când urcă lângă mine, pe partea cealaltă a banchetei confortabile din piele.

Nu durează mult până când mașina pornește, ocolind fântâna din mijloc și înaintând pe alee, spre porțile din fier forjat în afara cărora nu m-am mai aflat de șase luni ale naibii de lungi. Inima îmi bate inegal, grăbindu-și bătăile în clipa în care îmi întorc capul spre bărbatul de lângă mine, tăcut ca o piatră de mormânt.

Poate nu știu ce să simt legat de situația asta, însă am încredere în instinctul meu când îmi spune că omul ăsta nu e cine a spus că este. Prin urmare, nu mă rețin deloc când îl întreb tare și răspicat:

— Cine ești? Și nu-mi spune că ești mâna dreaptă a lui Amir, pentru că accentul tău e mai fals decât e sângele tău arab.

Urmează un moment lung, în care nici nu cred că respiră, înainte să-l simt foindu-se.

— Ce anume m-a dat de gol? vrea să știe, ghicind în glasul lui lipsit de vreun accent o undă de amuzament.

— Ai spus „Dumnezeu”, nu „Allah”. Deci, cine ești? Acesta chicotește distrat.

— Să spunem că sunt prietenul unui prieten, răspunde evaziv. Totuși, nu e pentru prima oară când ne întâlnim, Ellie.

Ei bine, eu nu țin minte să-l mai fi văzut vreodată. Nu cred că l-aș fi uitat. Are chipul unui om cu care o față normală la minte nu ar vrea să aibă de-a face. Genul acela de chip pe care poți citi cât de multe lucruri rele a făcut și de câte mai este în stare.

— Unde ne-am mai întâlnit? îl întreb curioasă.

— În urmă cu aproximativ nouă luni, în baia unui cinematograful din Cincinnati.

Durează mai mult de câteva secunde să-mi dau seama despre ce vorbește. Când, în sfârșit, înțeleg ceea ce vrea să-mi comunice cu asta, inima începe să-mi bată și mai tare, aceasta fiind singura reacție pe care o poate scoate de la mine.

— Tu ești cel care m-a luat și m-a dat lui Keith, constat cu voce tare, la fel de calmă ca până acum.

Știu în adâncul meu că nu astfel ar trebui să reacționez. Tocmai împart bancheta aceleiași mașini cu răpitorul meu, pe care nu am crezut niciodată că o să am ocazia să-l întâlnesc.

— Eu sunt cel care a făcut o favoare unui om care mi-a oferit o viață, mărturisește. Acum să spunem că fac tot posibilul să-l răsplătesc. Cineva, acolo sus, te iubește, fetiço.

Poate, dar mă îndoiesc că mă iubește prea mult...

— Nu-ți faci griji de locul în care urmează să te duc? Nu ești curioasă?

— Nu, răspund prompt și sincer. Dar nu o să te mint. Sunt dezamăgită că nu ești omul lui Amir. Mi-aș fi dorit să-l văd, însă acum îmi dau seama cât de slabe îmi sunt șansele să mă duci la el.

— Amir e mort, păpușă.

Ochii mi se fac mari în întuneric. Sunt luată pe nepregătite de vestea că singurul vinovat de moartea iubitelui meu a dat colțul înainte să apuc să-l privesc în ochi și să-l întreb de ce a făcut-o. Până la urmă, asta era singurul motiv pentru care mai voiam să trăiesc.

Acum ce-mi mai rămâne? Nimic!

— Asta pățești când te pui cu cine nu trebuie, replică falsul Ismail, pe un ton încordat.

Mașina își continuă drumul către aeroportul din East Hampton și spre destinația necunoscută.

— Dacă Amir e mort, atunci cum de Dom nu știe asta? Întreb.

— E simplu. Pentru că nu am vrut noi să știe.

— Care noi?

— Crezi că sunt singurul care și-ar da viața pentru Keith?

Întrebarea lui îmi închide gura. Nu, nu cred că e singurul care ar face orice pentru Keith. Cu toate că acum e mort, încă e unul dintre cei mai influenți oameni pe care îi cunosc. Chiar și după moartea lui, se

pare că mai există persoane care ar face lucruri pentru el.

— A fost ușor să aflăm că Dominic îl caută pe Amir. Bineînțeles, atunci nu știam de ce, dar apoi am înțeles când am aflat de tine. Nu putea fi mai limpede și mai previzibil că vrea să te dea lui pentru a pune capăt vreunui posibil război. Îmi pare rău dacă așteptai pe altcineva, în locul meu.

Oftez, întorcându-mi privirea spre geamul fumuriu.

— Nu mai contează. Pot doar să sper că a primit exact ce a meritat.

— Fii sigură de asta! Și, ca să răspund la întrebarea pe care eviți să o pui, o să te duc într-un loc sigur, unde să-ți continui liniștită viața. Măcar atât îi datorez lui Keith.

Singurul motiv pentru care accept una ca asta este pentru că, în subconștientul meu, știu că asta și-ar fi dorit și el, să mă aflu într-un loc sigur, departe de Dominic. De aceea nu mă opun deloc când bărbatul mă conduce la avionul privat ce ne așteaptă pregătit de decolare.

Și nici când acesta aterizează, după un zbor lung în care eu și falsul Ismail schimbăm doar câteva vorbe, nu mă întreb încotro urmează să fiu dusă.

Aflu printre frânturi că numele lui e Axel și că face parte dintr-o organizație a cărui conducător a fost prieten la cataramă cu Keith. Mai aflu și că tot planul a fost pus la cale special pentru a evita o baie de sânge și că s-au folosit de numele lui Amir pentru a mă sus-trage din casa lui Dom fără complicații. Știau că acesta nu și-ar risca pielea pentru mine.

Curând, toate aceste detalii se pierd în uitare și în agitația noii mele case. Rio de Janeiro e unul dintre orașele pe care mi-aș fi dorit să le vizitez în viața asta, însă acum e doar un oraș neimportant care nu-mi stârnește nici măcar o emoție. Mi-aș fi dorit să vin aici, dar cu Keith. Mi-aș fi dorit să ne pierdem amândoi în forfota celebrului carnaval și în atmosfera exotică. Și mai ales, mi-aș fi dorit să-l țin de mână în fața casei imense lângă care mașina ce ne-a adus, se oprește.

Soarele de dimineață aruncă raze portocalii asupra vilei impresionante, construită în stil italian, iar umbrele palmierilor de la intrare se ghicesc pe tencuiala impecabilă. Ușile duble din lemn masiv sunt larg deschise, parcă așteptându-mă, și totuși nimeni nu se întrezărește pe coridorul lung cu podea din marmură.

Însă abia când Axel își face apariția lângă mine, îmi fac curaj să mă mișc din loc și să urc cele trei trepte din piatră. De îndată ce trec pragul, atmosfera străină a casei mă cuprinde, făcându-mă să mă simt inconfortabil, ca un intrus. Mă uit o clipă la bărbatul de lângă mine, care încuviințează în semn de încurajare, apoi înaintez, pantofii mei ciocnind zgomotos pe podeaua lustruită.

Acolo, în livingul spațios și luxuriant, mă izbesc de imaginea primului lucru care mă face să îngheț, dar care îmi repornește inima ce până acum a dormitat, împietrită în timp.

Primul care îmi dă un șoc și o pune înapoi în mișcare este însuși Jordan, retras într-un colț, privindu-mă zâmbitor printre gene. Apoi o văd pe Roxette, așezată pe piciorul lui Micha, ca într-un tablou de cuplu. Amândoi se uită la mine de parcă m-ar fi așteptat, la fel ca Ryder și Angel, aflați în picioare lângă canapea.

Ochii mi se mută în cele din urmă pe Deke și pe blonda ce stă lângă el, cuminte și neobișnuit de tăcută. Spre deosebire de Roxette, Reina arată diferit, chiar dacă e la fel de tânără. N-aș putea s-o confund, deși părul ei are acum nuanțe șatene. E atât de frumoasă, încât cu greu reușesc să-mi mai ridic privirea de la ea și de la zâmbetul imens pe care îl poartă pe buze.

Mereu a fost la fel de frumoasă?

Pe fotoliul de lângă canapeaua maronie, Trent îmi aruncă o otheadă amuzată, înainte să surâdă. Și l-aș lovi cu plăcere pentru acel „uitați-vă ce față are” pe care îl mormăie lui Micha, dacă aș mai găsi puterea de a mă clinti din loc sau de a deschide gura măcar.

Cum e posibil așa ceva? Să-i găsesc pe toți aici, arătând de parcă n-ar fi trecut niciodată printr-o cumpănă? În viață și mai vii decât i-am văzut vreodată, îmbrăcați la patru ace, ca niște adevărați bărbați invincibili. Nu pot gusta nici măcar momentul glorios al lui Micha, ce-l lovește pe Trent peste braț, înainte să se ridice și să se apropie prudent de mine.

— Bine ai venit, Ellie! Pun pariu că ai o grămadă de întrebări pentru noi.

O grămadă? Am atât de multe întrebări, încât mi se amestecă în minte. Nici să-l am în fața ochilor, în toată splendoarea lui, nu mă asigură destul că nu visez.

— Micha, ia-o ușor. E șocată.

Prima oară îi aud vocea, înainte să-l văd ieșind din spatele canapelelor, pe sub bolta ce duce într-o altă încăpere. E îmbrăcat din cap până în picioare în negru, are barba tunsă la perfecție și părul ciufulit și arată exact ca un zeu grec, așa cum mi-l amintesc.

Dar niciodată nu a avut un impact mai mare asupra mea, cum are acum. Să-l văd acolo, viu și frumos

ca un Dumnezeu e ceva de nedescris. Deodată, toate emoțiile din lume mă copleșesc, iar ochii încep să-mi lăcrimeze, neputând să mă mai stăpănesc.

Și, cu fiecare pas pe care îl face spre mine și îl aduce mai aproape, mor puțin câte puțin de dorință, așa cum am murit în ultimul timp de un dor nebun.

Oare chiar e la fel de real pe cât îl văd?

Când se oprește, la câțiva centimetri distanță, inima îmi stă în loc. Brațele îmi tremură pe lângă corp, dornice să-l apuce, iar ochii mi se încețoșează de lacrimi.

Cu rânjetul lui obraznic și ticul de a-și înclina capul, îmi urează senin:

— Bine ai venit acasă, iubito!

E același moment în care nu mai rezist. Genunchii până acum moi de emoții îmi cedează lamentabil, iar mâinile lui mă prind înainte să mă prăbușesc pe podea.

— Ai grijă! zbiară. Gata, te țin eu, păpușă mică! Te țin eu!

Cu blândețe, mă trage la pieptul lui, brațele sale cuprinzându-mi mijlocul ca să mă susțină dreaptă. E necesar doar ca fața mea să atingă cămașa lui fină ca să izbucnesc în plâns în hohote răsunătoare și să-l cuprind la rândul meu, cât mai strâns.

— Fir-ar să fie! geme, îmbrățișându-mă cu patos, în timp ce mâinile încep să-i tremure cu putere. Ellie, te-am căutat peste tot! Am înnebunit încercând să te găsec. Am crezut că nu o să te mai văd niciodată!

— Și eu la fel! Unde naiba ai fost?!

Cu greu îmi smulg fața din pieptul lui și mă uit în sus, la el. Mâinile sale se ridică și mi-o cuprind în căuș, lăsându-și fruntea să o mângâie pe a mea.

— M-am trezit din morți pentru tine, iubito. Ai măcar idee prin ce calvar am trecut când nu te-am mai găsit?

Pot doar să bănuiesc prin ce calvar a trecut înainte să mă caute, căci ochii mei văd pielea arsă ce se ivește din spatele gulerului și care probabil se întinde pe spinare.

— Singurul lucru care m-a ținut în viață a fost gândul că o să te găsesc cândva, mărturisește, în șoaptă. Îmi pare rău că a durat atât, iubito. Iartă-mă! Te-au rănit?

Clatin frenetic din cap, înghițindu-mi lacrimile. Obrajii mei sunt deja spălați și fierbinți ca focul ce l-a rănit pe el.

— Mai degrabă mor de-a binelea, decât să mă urăști. N-am știut că ești acolo, Ellie. Te-am căutat în capătul greșit al lumii.

— Nu te urăsc, mă grăbesc să spun, vocea sunându-mi nesigură și încărcată de emoții. Doar... nu-mi vine să cred că ești aici.

Îl cuprind din nou în brațe, îndesându-mi fața în pieptul lui cald, ce poartă același miros care mi-a lipsit cel mai mult. La rândul lui, profită de ocazie și inspiră adânc din parfumul părului meu, ținându-mă strâns lângă el când îl aud șoptind:

— Paradisul meu...

Apoi mă sărută scurt în vârful capului și se trage înapoi, ștergându-și pleoapele înainte să se uite în ochii mei, una dintre mâinile sale mutându-se, conștient sau nu, pe abdomenul meu. Nici nu e nevoie să rostească întrebarea, căci o văd în privirea lui și tot ce pot face pentru el este să clatin ezitant din cap.

— E în regulă, mormăie, trăgându-și zgomotos nasul și lipindu-mă din nou de el. Deja mi s-a dat mai mult decât meritam.

— Plângi, rege nebun? întreb.

— Înainte să-ți răspund la întrebarea asta, la să-mă să-ți arăt ceva.

Face un pas înapoi și întinde mâna spre mine, așteptând răbdător să o apuc, și nu mă gândesc de două ori înainte s-o fac. Îmi împreunez degetele cu ale lui și îmi pun întreaga încredere în el când îl las să mă tragă înapoi spre coridor, apoi spre ieșirea din spate.

În dreptul ușilor larg deschise, pe care intră soarele din ce în ce mai puternic al Braziliei, Keith se întoarce spre mine și întinde brațul spre sertarul comodei de lângă, scoțând din ea o eșarfă scurtă, în culori calde, pe care o ridică rânjind spre fața mea.

— Chiar e necesar?

— De data asta, da, răspunde senin. Până acum a fost o plăcere, însă de data asta nu e opțional.

Trag scurt aer în piept, rămânând neclintită cât mă ocolește ca să ajungă în spatele meu și să-mi lege eșarfa peste pleoapele deja închise. Întreaga situație îmi amintește de momente pe care am încercat să le înec în ultimul timp și care acum doar mă fac să zâmbesc discret, scuturată de un fior delicat.

Orice are de gând să-mi arate, bănuiesc că e special. Îl simt prinzându-mă de braț și conducându-mă afară, în căldura tot mai sufocantă și neobișnuită pentru luna februarie. Complet oarbă, îmi pun în alertă celelalte simțuri și pășesc prudentă înainte, ascuțindu-mi auzul cu fiecare vânticel ce îmi atinge urechile.

Nu pot să-mi dau seama unde mă duce. Totul devine confuz pentru mine, în special când nu pot

distinge nici măcar propria-mi respirație printre celelalte sunete ciudate. Dar nici nu prea contează. Pentru mine, tot ce e cu adevărat relevant e mâna lui din mâna mea, pe care o simt reală și căreia nu-i voi mai da drumul niciodată.

— Am ajuns? întreb nerăbdătoare, căutând să-l prind din nou de mână când acesta mă eliberează pe neașteptate.

Nu-mi place asta. Urăsc sentimentul de gol pe care mi-l oferă faptul că nu-l mai simt lângă mine și că nu-l pot vedea. E ca și când ar dispărea cu totul. Din nou!

Drept răspuns, eșarfa îmi este smulsă de pe față și o lumină orbitoare mă face să clipesc deranjată până mă obișnuiesc cu ea și, în sfârșit, pot vedea unde am fost adusă. Picioarele mele ating aleea pavată cu piatră ce desparte jungla în două. Fluturi mari zboară deasupra capului meu, roind pe sub cupola de sticlă. Nu mai sunt în stare să-mi mai rețin zâmbetul pe care îl simt întinzându-mi-se pe buze de fericire.

E Edenul. Un nou Eden.

— Așa cum ți-am promis, spune Keith. Ți-am construit o altă grădină. Acum îmi rămâne doar să-ți mai promit un lucru.

— Care? întreb fascinată, coborându-mi privirea pe el.

Ochii lui parcă sunt mai verzi decât au fost vreodată. La fel de verzi ca vegetația pe care a cuprins-o toată într-o cupolă de sticlă pentru mine.

Și îmi răspunde:

— Nu o să mai plec nicăieri. O să te iubesc până la sfârșitul timpului.

Epilog

Arată splendid în poziția asta. Cele două părți din mine sunt complet satisfăcute. Cea care își dorește în continuare s-o domine se bucură pe deplin de încheieturile ei legate și ridicate deasupra capului de lanțul lung, prins de grilajul din fier. Rânjește în sinea ei, frecându-și palmele una de cealaltă, abia așteptând să se înfrupte din ea.

În schimb, cealaltă parte, cea care a ieșit la lumină într-un final, e fascinată de rochia de mireasă ce îi îmbracă trupul delicios. O privește mândră. Îi tremură inima în piept de fericire.

Mireasa mea...

E hilar, nu? Până acum am făcut tot posibilul să le ofer altora ocazia de a-și cumpăra o mireasă pe placul lor, însă niciodată nu m-am gândit cum o să arate a mea. Bineînțeles, știam că la un moment dat o să mă însor, dar nu astfel. Credeam că o să aleg o soție din înalta societate, una dintre femeile cu care am fost obișnuit de altminteri, nu o fată oarecare din Cincinnati de care am fost obsedat cândva și de care sunt al naibii de îndrăgostit acum. Una ale cărei buze roșii tremură de nerăbdare și mă așteaptă întredeschise să le sărut.

— Keith?

Oare sunt nebun că îmi place să o văd așa? Legată strâns la ochi cu o fâșie din voalul ei de mireasă și parcă neavând habar că sunt chiar în fața ei și o studiez centimetru cu centimetru, din cap până în picioare. Probabil că sunt, dar cui naiba îi pasă? Nu are nici cea mai mică importanță că în curtea casei noastre

petrecerea continuă, iar noi suntem închiși în Eden. Ador să o văd așa, căutându-mă prin beznă, ușor panicată, de parcă viața ei n-ar însemna nimic fără mine. Aproape sunt tentat să nu-i răspund, doar s-o mai văd o clipă așa.

— Da, iubito?

Inspiră adânc, relaxându-se vizibil, înainte să o năpădească râsul.

— Ce tot faci acolo?

Dinții ei mici și albi ies în evidență în contrast cu pielea bronzată și buzele rujate. Zâmbește atât de frumos, încât mă doare inima.

— Te privesc.

Și aș vrea tare mult să o ating, că abia reușesc să mă controlez. E doar la câțiva centimetri de mine.

— De ce? chicotește.

— Pentru că ești frumoasă.

Și acum e și mai frumoasă. Părul lung i se revarsă pe umerii goi în bucle, ca o cascadă neagră peste rochia de culoarea perlelor. Câteva șuvițe din față sunt prinse la spate cu o agrafă cu diamant. Îmi taie respirația.

— Nu te poți uita mai târziu? mă întrebă, lingându-și buzele în treacăt. Nu stau confortabil aici.

— Știu.

Sprâncenele i se încruntă.

— Nu rânji la mine, domnule Levine!

Abia când mă apostrofează îmi dau seama că, într-adevăr, rânjesc la ea. Mă cunoaște atât de bine! Parcă aș fi complet descoperit chiar și când e legată la ochi.

Ofticat, anulez orice distanță dintre noi, iar pieptul i se lipește de al meu, oprindu-și coborârea. Cu aerul blocat în plămâni, o las să aștepte cât pot, pe măsură ce mă aplec spre gâtul arcuit.

Hmm... Miroase foarte dulce, iar toate simțurile îmi intră în alertă.

Când buzele mele ating baza gâtului său, Ellie tresare și expiră zgomotos ca un oftat, înainte să fie cuprinsă de un tremur ușor. Gustul amar al parfumului pe care îl poartă îmi înțeapă limba când o trec peste pielea catifelată. Pe fundal, o melodie clasică animă curtea, acordurile sale străpungând pereții din sticlă ai grădinii.

O sărut cu nesaț, trăgând-o mai aproape, deși picioarele ei abia ating pământul. Îi cuprind ceafa în palmă și mușc pielea, tot mai înfierbântat, coborând agale spre valea dintre sâni, evidențiată de corsetul strâmt. Nu mă gândesc la cât de greu a intrat în rochia asta, cât mă gândesc la cât de repede o să i-o scot. Deja bâjbâi după ațele din spate, ca să o desfac.

La dracu, sunt ca o stâncă!

Oftaturi ușoare îmi atrag atenția asupra gurii sale și urc special pentru a i-o devora. Îmi înfig limba în crăpătura buzelor și înconjur cu vârful cercelul ce încă mă scoate din minți, mutându-mi mâinile pe fundul ascuns bine de trena blestemată a rochiei. Și, în loc să-i simt carnea generoasă în palme, degetele mi se pierd în materiale peste materiale, iritându-mă atât de tare, încât mă trezesc trăgând de ele ca să le rup.

— Cine naiba te-a îndesat în rochia asta? întreb printre dinți, căutând nerăbdător să-i desfac corsetul.

Cu răsuflarea greoaie, Ellie îmi răspunde prompt:

— Tu.

— Eu? pufnesc. Din partea mea, nu aveai decât să te măriți în costum de baie, iubito. E frumoasă și arăți minunat, dar să fiu al naibii dacă îți mai găsesc picioarele printre atâtea volănașe!

Un râset comic îi scapă printre buze, iritându-mă și mai tare. Drept răzbunare, o înșfac de cap și o sărut din nou, mai adânc, mânjindu-i gura cu ruj roșu.

Apoi nu mai contează din ce parte o apuc. O lipesc de mine cu putere, căutând să-i simt trupul chiar și sub atâtea straturi de haine. Un picior de-al ei se ițește de sub rochie și se încolăcește pe al meu, lăsându-se cu mult pe spate, că lanțurile scot un sunet sfâșietor când trage inconștient brațele.

E tortură curată să o simt frecându-se de mine, dar orice chef îmi pierd într-o secundă când aud o voce mică, întrebând din apropiere:

— Vrei s-o mănânci?

Sângele îmi îngheață în vene, la fel ca gura peste buzele împietrite ale soției mele. Nu-mi mai găsesc curajul de a mă clinti, pentru că știu deja cine e: proge-nitura afurisită a lui Ryder!

Drăcia naibii!

Cu o încetineală absurdă, îmi smulg mâna de pe fundul lui Ellie și limba din gura ei, apoi mă întorc spre fetița de trei ani de lângă noi, care ne privește cu ochi mari, rotunzi și curioși. Aproape că nu-mi vine să cred! Cum naiba a intrat în Eden, fir-ar să fie?!

— E cine cred eu că e? întreabă Ellie, rușinată.

— Îhm, îngaim, neriscând să-mi mut privirea de pe ea.

E îmbrăcată într-o rochiță albastră și are părul blond prins într-o coadă, iar ochii îi strălucesc de întrebări. Mă uit la ea de parcă nu m-ar fi prins într-o postură jenantă, pe care n-ar fi trebuit s-o vadă. Creatura asta mică și enervată e a naibii de imprevizibilă.

— Pot să-i frâng gâtulețul acum? vreau să știu.

Asta e întrebarea pe care o pun mereu când Hayley ne vizitează. Specimenul ăsta de copil e

singurul motiv pentru care nu mă mai grăbesc la fel de tare să devin tată. Are tot ce e mai rău pe lumea asta. O fi ea adorabilă, însă datorită ei părul meu începe să încărunțească mai devreme.

— Promit s-o fac repede, o informez pe soția mea, încă atârnată în lanțuri.

— Nu te prosti, Keith! mârâie la mine. Încă e acolo?

— Îhm.

— Și ce face?

— Se holbează la mine.

Și chiar se holbează! Afurisita nici măcar nu clipește!

— Dă-mi drumul, îmi cere Ellie, în șoaptă. Sfinte Sioe, cred că am traumatizat copilul!

Nici nu mă îndoiesc, motiv pentru care mă trezesc rânjind. Mă simt răzbunat!

— Hayley!

Rânjetul îmi pierde când o aud pe Angel strigând din dreptul intrării. E doar o chestiune de timp până aceasta se furișează înăuntru ca să-și recupereze odrasla obraznică, însă e târziu. Degeaba se mai repede spre ea, că a văzut deja tot.

Blonda se blochează lângă noi, iar ochii i se fac cât cepele, înainte să îi acopere pe ai fiicei sale cu palma.

— Aia e Angel?! zbiară Ellie, înfuriată, făcându-mă să tresar. Dă-mi naibii drumul, Keith! Nu-mi spune că sunt toți invitații aici!

Ei bine, asta se întâmplă când ai cod roșu la purtător în toiul nunții! Să-mi văd soția agitându-se nervoasă în lanțuri nu mai e o plăcere, mai ales când știu că, dacă o eliberez, o să sfârșesc pocnit.

— Calmează-te, îi cer. N-a văzut prea mare lucru, oricum!

Adică, încă avem hainele pe noi, adaug în gând, amuzat.

— Mami, unchiul Keith vrea să o mănânce pe mătușa Ellie! anunță progenitura în gura mare, rânjind.

Și cu asta tocmai se întregește lista cu motive pentru care ar trebui să o omor.

— Sfinte, Keith! se răstește Angel, oripilată.

— Nu țipa la mine, femeie! o apostrofez. Nu e vina mea că dopul ăsta mic nu stă locului și își bagă nasul peste tot!

— Știi bine că e curioasă. Vrei s-o leg de mine?

Ar fi o idee...

— Angel?

Grozav! Vocea lui Ryder mă face să închid ochii și să înjur grosolan în gând. O aud pe Ellie scoțând sunete tot mai dubioase, zbătându-se lângă mine ca să se elibereze. Acum e cert. Dintre mine și monstrul ăsta mic, eu sunt cel care o să sfârșească mort până la finalul serii.

— Minunat, Keith! pufnește bruneta, mâniaoasă. Ce e asta? Reuniune de familie?

De îndată ce ajunge și Ryder lângă noi, partenerul meu izbucnește în râs, ochii căzându-i pe soția mea agitată și legată fedeleș de grilaj. Văd pe fața lui cât de mare îi este surpriza să o găsească astfel tocmai în ziua nunții. Și pe bună dreptate, chiar nu m-am gândit că o să trec prin asta acum, când îmi era lumea mai dragă. Până și mie îmi vine să râd.

— Fir-ar să fie, Keith! Cum s-a ajuns la asta?

Tot ce pot să fac este să ridic dintr-un umăr, strângându-mi buzele ca să nu izbucnesc și bucurându-mă în gând că Ellie e legată la ochi. Nu cred că ar fi bucuroasă să vadă că mă cam distrez pe seama situației jenante în care ne aflăm.

— Uite ce se întâmplă când lumea își bagă nasul unde nu-i fierbe oala, comentez ironic. Riscă să rămână cu traume!

Ellie își drege zgomotos glasul, vrând să atragă atenția.

— Acum, că m-a văzut toată lumea în ipostaza asta, poți să mă dezlegi?

Îmi înclin capul, uitându-mă la ea lung și simțind cum orice urmă de amuzament se risipește de îndată ce ochii îmi cad pe gura apetisantă și mânjită cu ruj roșu. Respirația agitată o face să-și țină buzele întredeschise și pieptul generos i se ridică și coboară ritmat. Arată ca o pasăre într-o colivie, una pe care aș mânca-o de vie, fără să stau pe gânduri.

— Ryder, mormăi, dispari!

Durează puțin până când rămânem din nou singuri în Eden. Grădina nu a arătat niciodată mai frumos decât acum, când e ea înăuntru, înconjurată de verdeață și strălucind la propriu în luminile slabe ale felinarelor, îmbrăcată în rochia pentru care mi-am petrecut luni întregi închis în atelier, în special pentru corsetul încrustat în pietre.

Mă apropii de ea și îmi trec degetele peste obraji roșii, făcând-o să tresară. Respirația i se precipită, iar buza de jos îi tremură, parcă dornică să fie mușcată.

— Ce spui, iubito, ești pregătită? o întreb cu glas jos.

— Pentru ce?

— Pentru mine. Să fii cu mine pentru tot restul vieții tale. Și, înainte să-mi răspunzi, trebuie să știi că asta ar însemna să mă iubești și atunci când nu sunt bun.

Probabil că vor fi multe momente în care nu voi fi. Probabil că o știe și ea... Și nu pentru că n-aș vrea să

fiu bun, ci pentru că nu pot să fiu bun decât cu ea. Până la urmă, n-a spus nimeni că *nu* sunt personajul negativ. Din păcate, mă cunosc bine și nu-i pot promite că voi fi acel bărbat lipsit de păcate pe care îl merită.

— Am spus deja „da”, îmi răspunde serioasă, întinzându-și gâtul spre mine. De câte ori trebuie să o mai spun ca să nu mai ai îndoieli?

— Dacă ai fi în locul meu, și tu ai avea îndoieli.

— De ce?

— Mi-e frică, îi mărturisesc. Mi-e al naibii de frică, Ellie.

— De ce ți-e frică?

— Să nu dispari.

Feresc șuvița lungă ce îi evadează din strânsoare și cade peste materialul fin ce-i acoperă ochii. Adevărul este că niciodată n-am fost mai îngrozit decât sunt acum. Am crezut că, în momentul în care o voi duce la altar o să se evapore orice teamă că ar putea fugi. Am crezut că, dacă îi pun o verighetă pe deget, nimeni în lumea asta nu o să mi-o mai ia. Dar acum realizez că nici un lucru din toate astea nu-mi oferă siguranța că zilele mele fericite nu se vor termina niciodată. Mă uit la făptura din fața mea și subit, îmi este și mai frică, pentru că în ciuda timpului ce a trecut, nu pot uita acele șase luni agonizante pe care le-am trăit fără ea.

— Chiar crezi că aș fi în stare să plec undeva? mă întrebă aproape în șoaptă. Nu mai am nimic, în afară de tine.

Nici eu nu mai am nimic, în afară de ea. Nici toată bogăția din lume nu ar putea să alunge golul pe care l-ar lăsa în urmă. Aș fi distrus, pentru că orice celulă din mine a fost infectată cu orice înseamnă Ellie, fata brunetă pe care am luat-o din sânul familiei și i-am promis un infern mai mare decât și l-ar fi putut

imagina vreodată și căreia i-am oferit, în schimb, tot ce înseamnă Paradis.

Încă fermecat de efectul puternic pe care îl are asupra mea, ca o adevărată vrăjitoare, evapor orice distanță dintre noi și mă lipesc de ea, fruntea mea sprijinindu-se de baza gâtului său fierbinte și transpirat. O țin în brațe pentru mult timp, uitând complet că e în continuare suspendată ca o marionetă, legată de încheieturi. O țin în brațe pentru că încă nu-mi vine să cred că e reală. Nu contează că întreaga noastră curte e plină de invitați de seamă, unii mai bogați și mai respectați ca alții, căci sunt exact unde îmi doresc să fiu: în brațele femeii mele, în Edenul nostru.

Când, în sfârșit, îmi iau doza necesară pentru a rezista pentru câteva ore fără s-o îmbrățișez, decid să o eliberez pentru a ne întoarce la petrecere, spunându-mi mie în gând că, de acum, am o viață întreagă la dispoziție în care s-o aduc aici. Astfel, ieșim împreună din Eden, lăsând-o să-și strecoare mâna mică peste brațul meu, în timp ce cu cealaltă își ține ridicate poalele rochiei. Pantofii ei, ce se ițesc cu greu de sub trena voluptoasă, sclipesc în felinare și sunt al naibii de mândru că îi poartă. După aproximativ cinci ani în care am lucrat cu drag la ei, străduindu-mă să-i transform într-un cadou inedit, să-i văd acum în picioarele sale e cea mai bună răsplată pe care aș fi putut s-o primesc.

Până la urmă, ei sunt motivul pentru care nunta noastră a întârziat. Partea egoistă din mine și-a dorit să o vadă îmbrăcată din cap până în picioare în nestemate și niciodată nu a arătat mai spectaculos.

Curtea casei noastre din Southampton, unde i-am mai construit o grădină, e mai aglomerată decât a fost vreodată, iar vociferarea oamenilor ce au venit să fie alături de noi în cea mai importantă zi acoperă

cu ușurință muzica de fundal. Nu e o petrecere în adevăratul sens al cuvântului, însă e mai mult decât am sperat vreodată. Toate persoanele importante din viața mea sunt aici, să ne celebreze, inclusiv familiile.

Îi observ pe cei patru bărbați impunători și serioși apropiindu-se de noi. Ne încetinim pașii și arunc o privire fugară spre chipul îmbujorat al lui Ellie, care îmi zâmbeste discret, înainte să se desprindă de mine, să-mi sărute obrazul și să se îndepărteze, toate acestea înainte ca aceștia să ajungă în dreptul meu.

— Keith...

Primul bărbat, respectiv tatăl lui Trent, își întinde mâna spre mine, păstrându-și pe chip expresia de om serios cât așteaptă să i-o strâng, în semn de salut. Ezit, înainte să îi prind ferm degetele, aducându-mi aminte fără să vreau că, odată, a fost o vreme în care nici măcar nu mă privea în ochi, darămite să-mi vorbească. Era tipic familiilor să ne considere prea slabi și prea neimportanți ca să-și bată capul cu noi, ținând cont că aveau treburi mai importante de făcut, decât să ne instruiască.

Bineînțeles, acele vremuri s-au schimbat cu ceva timp în urmă. După ce Elita de seniori l-au scos pe tatăl meu din ecuație, de îndată ce au aflat câte lucruri murdare face pe la spatele lor, și după ce le-am arătat că nu mai suntem niște mucoși când l-am lăsat pe Dom în fundul gol, literalmente, doar din principiu, percepția lor asupra noastră s-a modificat considerabil. Mai exact, au devenit mai încrezători în forțele noastre când i-am luat tatălui meu, pe lângă întreaga avere, toate afacerile, inclusiv licitațiile cu pietre prețioase, aduse pe piața neagră din Emiratele Arabe.

Cu toate acestea, nu mă așteptam să-i văd aici. Și-au exprimat clar dezinteresul de a participa la nunta mea,

cu toate că i-am invitat. Nu pentru că nu m-ar putea niciodată privi ca pe cineva cu potențial, ci pentru ei, viețile personale ale celor pe care îi ocrotește sunt de-a dreptul irelevante. Spre deosebire de Dom, bărbății din fața mea nu dau nici doi bani pe faptul că am ajuns să mă însor cu una care, odată, a fost considerată nimic altceva, decât „marfă”.

— Felicitări pentru căsătorie! Îmi urează serios. Eram prin trecere, așa că am vrut să văd cu ochii mei că te-ai ținut de promisiune și ai respectat exilul tatălui tău chiar și într-o zi ca aceasta.

— Desigur, mormăi. Dominic Levine nu mai înseamnă nimic pentru mine.

A încetat să însemne ceva din momentul în care am aflat că îmi ține captivă iubita, după toată întâmplarea cu iahtul. Dar Maxwell știe deja povestea asta. Știe că adevăratul Dominic Levine a încetat să mai existe din momentul în care am făcut tot posibilul să-i iau totul. În ziua în care și ei i-au luat totul, în special locul de conducător al Elitei de seniori.

— Foarte bine, replică Richard, încuviințând din capul blond. Atunci, nu putem decât să-ți urăm căsnicie fericită alături de soția ta și să te avertizăm că suntem cu ochii pe voi la fiecare pas. Mă aștept să vă faceți treaba fără cusur.

Încuviințez la rândul meu, evitând să mai rostesc ceva. Conversațiile noastre, puține la număr, mereu au fost așa și pot doar să bănuiesc că mereu vor fi: simple și la obiect, ușor încordate chiar. Nu suntem prieteni, însă nici dușmani nu-mi doresc să fim.

— Ne vedem la următoarea licitație, îmi spune Chase, înțepat.

E limpede că de la el a moștenit Ryder atitudinea de cocoș și seriozitatea imbatabilă.

Încrunțat, îi urmăresc cum îmi întorc pe rând spatele și părăsesc scena discret, ca niște bărbați care fac tot posibilul să nu iasă în evidență. De îndată ce ies din raza mea vizuală, mă simt de parcă nici n-au fost aici.

— E totul în regulă?

Trent își face apariția de nicăieri, ținând la brațul lui șatena slăbănoagă și îmbrăcată într-o rochie verde, care i-a devenit soție în urmă cu zece ani și pe care obișnuiește să o ascundă. Mă uit scurt la ea, dezinteresat, amintindu-mi de faptul că prietenul meu a fost realmente obligat să se căsătorească cu ea din pricina unei afaceri. Se vede de la o poștă trăsăturile sale francheze și faptul că se trage dintr-o familie bogată.

Din fericire pentru el, e cea mai tăcută persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Tot ce face interesant și ce a făcut vreodată, de când o cunosc, a fost să stea la brațul soțului său ca un accesoriu. Până la urmă, cred că astfel a fost crescută, să se considere unul. E atât de diferită de explozia cu care m-am căsătorit!

— Au venit doar să mă felicite, răspund într-un final. Și să mă avertizeze că vor fi acolo când o să avem următoarea licitație.

— De când sunt ei interesați de licitații? pufăie.

Ridic din umeri. Puțin îmi pasă acum. Asta e o întrebare la care o să mă gândesc abia după ce mă voi întoarce din luna de miere.

Gândindu-mă la asta, ochii mei deja o caută pe Ellie în mulțime. Nu durează mult până s-o găsesc, ținând cont că rochia ei e de o mărime imposibil de ratat și că e singura care e îmbrăcată în alb. Poalele rochiei sale de mireasă stau acum adunate la pământ, cât soția mea stă pe vine în fața fetei care ne-a distrus momentul din Eden. Se lasă îmbrățișată de Hayley,

agățată strâns de gâtul ei, întreaga scenă având un impact asupra mea pe care nu pot să-l descriu.

Hmm...

Sunt gata să-mi las picioarele să mă ducă spre ea, însă nu apuc să mă îndepărtez de Trent și de soția lui. Jordan îmi taie calea la jumătatea distanței din locul din care am pornit și până la ceea ce-mi doresc cel mai mult pe lumea asta. Expresia lui e una gravă, așa că știu că nu mai am nicio șansă să-l trimit la plimbare înainte să-mi spună motivul pentru care și-a părăsit postul și a venit.

— Ce s-a mai întâmplat acum? îl întreb ofticat.

— Te caută cineva.

— Și nu i-ai spus că poate să mă caute și mâine? Dacă nu ți-ai dat seama până acum, e ziua nunții mele. Refuz să-mi bat capul și cu altceva, în afară de soția mea nărăvașă.

Deși e o invitație să o ștergă din fața mea, acesta rămâne neclintit și cu aceeași expresie împietrită.

— Crede-mă, vrei să vezi asta, mă asigură.

— În regulă, oftez. Cine e?

— Un anume Charlie Bryant.

Ei bine, Jordan are dreptate, sigur vreau să văd asta! Însă aș minți dacă aș spune că nu sunt surprins de prezența lui. Ultima persoană care mă așteptam să-mi întrerupă nunta e fix tatăl lui Ellie, despre care n-am auzit nimic încă din ziua în care am răpit-o pe fiica sa.

— Cum a ajuns aici? îl întreb suspicios. Din câte știu eu, Cincinnati e departe de Hamptons.

— Habar n-am, mărturisește el. Însă e ferm convins că fiica lui e aici și nu mai vrea să plece până nu discută cu ea. Mi-e că, dacă îl scoatem cu forța de pe

proprietate, o să atragă atenția. Ne-a amenințat deja că, dacă nu o vede, o să meargă la poliție.

Clatin din cap, fiind complet de acord cu el. Nu vreau să atragă atenția. De fapt, nu-mi doresc ca Ellie să știe că e aici, mai ales într-o zi ca asta. Întreaga ei fericire s-ar prăbuși la picioarele mele dacă ar afla că tatăl ei, care obișnuia s-o tortureze, tocmai dă buzna în noua sa viață, ca să i-o spulbere.

Și cine aș fi eu dacă aș lăsa așa ceva să se întâmple?

— Ține-o ocupată pe Ellie, îi cer. O să mă ocup eu de el.

Imediat ce Jordan încuviințează din cap și pornește spre ea, eu pornesc în cealaltă direcție, grăbind pasul spre porțile din fier forjat în dreptul cărora paznicii mei păzesc perimetrul.

Îl văd pe Charlie de la distanță, în interiorul curții, așteptând nerăbdător să primească ceea ce a cerut. N-am nici cea mai mică idee cum a aflat că fiica lui e aici și cum a îndrăznit măcar să vină, însă sunt ferm convins că o să plece curând cu coada între picioare. Abia am așteptat momentul în care să-l am în față și să-l pedepsesc pentru tot ce i-a făcut.

— Domnule Bryant.

Mă opresc înaintea lui și întind mâna elegant, aranjându-mi cu grijă pe față o expresie binevoitoare, pe care nu o merită. Însă nu-mi strânge mâna, deși îi întind în față o oportunitate pe care nu o s-o mai primească. Se uită chiorâș la mine, cumva dezgustat și disprețuitor, de parcă aș fi vreun cerșetor.

Ei bine, cel care arată într-adevăr ca unul e chiar el. Nu rezist să nu strâmb puțin din nas când îl văd cum e îmbrăcat și când ghicesc prin mirosul coloniei sale o notă de alcool.

— Tu cine dracu mai ești? mă întrebă enervat. Am venit s-o văd pe Elena.

— Numele meu e Keith Levine. Sunt soțul fiicei tale.

Informația asta pare să-l scuture de orice gând de a mă respinge și, brusc, devine interesat de mine. Ochii lui cenușii, ca ai iubitei mele, mă studiază din cap până în picioare cu un oarecare interes, oprindu-i într-un final pe fața mea, sclipind. Nici măcar nu e discret. Văd semnul dolarului învârtindu-se în ei, ca la jocurile de noroc. Nemernicul și-a dat deja seama că sunt bogat și că ar putea profita de pe urma asta.

— Zău? Ești soțul ei? Ciudat, pufăie. Nu țin minte să-ți fi dat voie să te însori cu fiica mea.

— Greșeala mea, replic sec. Nu mi-am dat seama că trebuie să-ți cer acordul.

— E fiica mea, repetă, iritându-mă și mai tare decât o face simpla lui prezență. Normal că trebuie să-mi ceri acordul, oricine naiba ai fi tu. Ea unde e acum?

Privește pierziș în spatele meu, căutând-o.

— Din păcate, nu pot să îți permit s-o vezi.

— Cum adică? întrebă mirat.

— Nu ai voie.

— Cine spune?

— Eu.

Ochii lui se mijesc de neplăcere.

— Nu știu cine naiba îți închipui că ești, dar..

— Știi pentru ce ai venit, așa că lasă gargara! i-o retez. Nu știu cum, dar ai aflat că fiica ta e logodită cu un bărbat bogat și te-ai gândit să profiți de asta. Domnule Bryant, sunt un om ocupat. Ce ar fi să lăsăm deoparte toate introducerile astea fără sens și să-mi spui clar ce îți dorești de la mine?

Umerii lui coboară, trădând faptul că am perfectă dreptate. Știa toate astea și pentru asta a venit. Vrea bani, iar eu sunt gata să-i ofer.

— Îmi doresc ce ai și tu, replică senin, descotorosindu-se de expresia de om rănit și arătându-și adevărata față. Odată ce ți-ai permis să-ți pui mâinile pe fiica mea, să o iei din casa ei și să o aduci aici, trebuie să plătești pentru asta. Și, dacă mă uit bine la costumul tău și la ceasul ăla, adaugă cu ochi strălucitori, arătând cu degetul spre ceasul de aur de la încheietură, îți permiți să te scuturi de ceva mărunțiș.

— Cât? vreau eu să știu, păstrându-mi cu greu calmul.

Dacă nu mi-aș dori mai mult să-l umilesc, decât să-i strivesc fața, l-aș pocni chiar acum. Simplul lui tupeu mă scoate din sărite, ba mai mult decât o face dorința de a o vedea pe Ellie. Nu că s-ar întâmpla asta vreodată. Atât timp cât trăiesc, jigodia din fața mea nu o să se apropie de ea nici la cincizeci de kilometri, motiv pentru care vreau cât mai repede să dispară la fel cum a și apărut.

— Să zicem vreo... cinci milioane?

Îmi mușc limba de îndată ce aud suma, străduindu-mă să nu izbucnesc în râs. Aș putea ușor să mă lipsesc de cinci milioane de dolari, doar ca să-l văd plecând, însă asta ar însemna să fiu prost și să ratez o ocazie care s-ar putea să nu mi se mai arate vreodată.

— Sunt sigur că îți permiți. Bineînțeles, dacă într-adevăr îți dorești s-o păstrezi.

Mă simt jignit. Cinci milioane pentru ea? Javra asta, care se consideră bărbat, habar nu are că acum, în momentul ăsta, fiica lui e îmbrăcată în miliarde, nu milioane. Cum îndrăznește să ceară doar atât?!

— Îmi doresc, îi mărturisesc.

Nu că ar fi după el...

— Însă tind să cred că ar fi mai bine să vorbim despre asta într-un loc mai privat, îi sugerez. Afacerile nu se fac așa, în mijlocul drumului.

Îi fac semn din cap să mă urmeze și pornesc înaintea lui, cu pumnii strânși pe lângă corp. Încă nu-mi vine să cred cât tupeu are. Nu pentru că mi-a cerut bani pentru ea, pentru că mă așteptam la una ca asta din partea unuia ca el. Ce mă deranjează cu adevărat este suma pe care a cerut-o, de parcă Ellie chiar ar valora atât de puțin.

Reușim să ne strecurăm în vilă fără să fim văzuți. Îmi pun toate bazele în Jordan, că reușește să o țină pe Ellie departe de mine pentru moment, cât mă descotorosesc de intrusul ăsta. Charlie mă însoțește de-a lungul coridorului și deschid ușa biroului meu de la parter, încercând să fac abstracție de felul indiscret în care se holbează în jurul său.

— Măi să fie, ce casă ai! exclamă, intrând în birou cu un plescăit din buze. Cu ce te ocupi? Ești avocat sau ceva de genul ăsta?

Simt cum mă năpădește râsul. *Da, sigur sunt avocat sau ceva de genul ăsta.*

— E irelevant, îi spun, pe când el se trânteste pe scaunul din piele din fața biroului masiv.

Rămân în picioare în fața lui, așteptând tăcut cât el își plimbă privirea pe tot ce se află în jurul său. Știe foarte bine să se comporte de parcă nu e depășit lamentabil, singurul lucru care îl trădează fiind sclipirea din ochii lacomi.

Știi care e situația lui. Deși a muncit o viață întreagă pe șantiere, nu are nimic. Nici dacă ar mai trăi încă zece vieți, nu ar fi capabil să adune suma pe care tocmai mi-a cerut-o.

Curând, biroul meu devine mai aglomerat, în special când restul Elitei ni se alătură, cel mai probabil informați de Jordan, și știu de ce țin morțiș să asiste la discuția asta. Le e teamă să nu fac ceva necugetat tocmai acum, în seara asta atât de specială. Mă cunosc prea bine și știu că nu aș fi în stare să-mi țin mâinile departe de grumazul lui, dacă ar spune ceva greșit despre Ellie.

Până la urmă, aș face orice pentru ea.

— Domnule Bryant, fiica ta e foarte importantă pentru mine, îl informez. Mă îndoiesc că ai putea vreodată să înțelegi cât îmi doresc să fie fericită, însă mă aștept să înțelegi, în schimb, de ce nu-ți permit să o vezi. Știm amândoi felul în care ai tratat-o cât timp a fost în casa ta.

— Unde vrei să ajungi cu asta? mă întrebă plictisit.

— Vreau să îmi promiți că, de îndată ce îți vei primi banii, nu vei mai veni niciodată la poarta mea. Îți voi da cele cinci milioane pe care ți le dorești, dar ți le voi lua înapoi dacă o să încalci vreodată înțelegerea. Și, crede-mă, nu-ți dorești să mă scoți din sărite!

Charlie mă privește lung preț de câteva clipe, înainte să râdă.

— Dacă tu spui... Prima oară să văd banii, apoi putem cădea la înțelegere. Nu pot să-ți promit nimic, până nu plătești.

Încuviințez din cap, în semn că sunt de acord cu el, apoi mă întorc spre Micha și îi fac semn din cap spre ușa mascată de lângă bibliotecă.

— Scoate cinci milioane din seif, îi cer. Pune-i într-o geantă, te rog.

Zis și făcut. Fără să stea pe gânduri, Micha se clintește de lângă perete și pornește spre seif, pregătit

să facă ceea ce i-am cerut, fără comentarii. Probabil știe și el că planul meu nu este să-l las pe Charlie să părăsească biroul ăsta atât de simplu.

Rămânem tăcuți cât partenerul meu pune banii într-o geantă de mână. Ochii mei refuză să-l mai părăsească pe bărbatul de pe scaun, deși el nu mă privește înapoi. Odată ce vede teancul de bancnote pe care Micha le îndeasă în geantă, e realmente imposibil să-l mai faci atent și la altceva.

Atât de previzibil! Mă îndoiesc că a văzut vreodată în viața lui atâția bani. Abia dacă mai poarte sta așezat pe scaun când prietenul meu se oprește lângă noi și întinde geanta spre mine.

— Cinci milioane, fix.

— Mulțumesc.

Calm, iau geanta din mâna lui și o așez la picioarele lui Charlie, aproape fiindu-mi smulsă dintre degete când acesta se repede nerăbdător, ca un animal de pradă.

— Foarte bine, rânjește. Acum, revenind la înțelegerea noastră, mă tem că nu o pot accepta.

Sprâncenele mi se arcuiesc de uimire. Ce înseamnă asta?

Nedumerit, mă uit la el cum se ridică în picioare, luându-și totodată geanta, apoi își îndreaptă postura înaintea mea, privindu-mă fix în ochi, ca o persoană care habar nu are cu cine se pune. Trebuie să recunosc că tupeul lui extraordinar mă încântă într-o oarecare măsură.

— Voi lua cele cinci milioane, însă nu-ți pot promite că nu mă voi întoarce. Vezi tu, am multe datorii pe care trebuie să le plătesc. În plus, sunt sigur că buzunarul tău o să devină mai generos, dacă tot îți dorești atât să stau departe de Elena.

Incredibil! Trebuie să recunosc că jigodia din fața mea reușește să mă lase cu gura larg căscată, șocat de îndrăzneala de care dă dovadă. Tocmai încercă să mă transforme în găscă lui de aur, la nici câteva minute de când m-a cunoscut.

— Tot ce pot să-ți promit acum este că voi pleca imediat, fără ca Elena să mă vadă aici, și că voi păstra secretul ăsta. Apoi depinde doar de cât de generos vei fi cu mine în viitor.

Înclinând ușor capul în semn de rămas bun, acesta se întoarce pe călcâie și pornește spre ieșire încrezător. Bineînțeles, toate planurile lui se năruie în momentul în care deschide ușa și vede paznicul din prag, ce îi blochează intenționat trecerea. Când se întoarce să se uite la mine, văd cum toată încrederea lui se prăbușește și cum devine dintr-odată tensionat, ca un șoarece prins într-o capcană.

— Chiar credeai că, după tot ce i-ai făcut soției mele, te voi lăsa să pleci atât de simplu? Îl întreb amuzat.

— Îți sugerez să lași geanta jos, prietene, că nu te văd bine, mormăie Ryder, calm.

Însă nu apucă să facă asta. Trent i-o smulge din mână și îi dă un brânci spre mine, profitând de postura lui rigidă. Aproape se prăvălește la picioarele mele, acolo unde ar merita să fie.

— Ce înseamnă asta? vrea să știe, punând întrebarea pe un ton panicat. Credeam că am făcut o înțelegere!

— Eu nu fac înțelegeri cu lichelele ca tine, i-o retez. Dar nu o să te mint. Nici dacă nu mi-ai fi cerut bani, nu ai fi plecat atât de simplu de aici. Am așteptat prea mult timp momentul ăsta, doar că nu mi-am închipuit niciodată că o să vii singur în mâinile mele. Și am pedeapsa perfectă pentru tine!

Zâmbetul ce îmi acaparează buzele e imposibil de reprimat. Pentru prima oară în viața mea mă simt bine că pot pedepsi pe cineva și sunt sigur că nu o să-i ofer nimic în plus față de ceea ce merită.

— Sunt curios dacă ție o să-ți placă să fii închis într-o încăpere mică și rece până îți dai duhul. Poate doar așa o să înțelegi că cea mai mare greșeală pe care ai putut s-o faci vreodată, a fost să îți chinui copilul cum numai un adevărat monstru ar fi capabil. Nu că ar mai conta, surâd. Pentru tine e târziu să te mai căiești. Ai avut o șansă și ai ratat-o în momentul în care mi-ai cerut bani, în locul fiicei tale. Și am locul perfect în care să te azvârl pentru asta!

Apoi Charlie e înșfăcat de paznicul pregătit să-l ducă departe de mine și de Ellie și scos din birou cu forța. Abia când nu-l mai văd, îmi permit să răsflu ușurat și dau să mă întorc spre partenerii mei, când o siluetă neașteptată ocupă pragul, făcându-mă să mă încordez cu totul. Însăși Ellie se uită la mine cu ochii mari și îmi dau seama după obraji ei palizi că a auzit și a văzut totul.

— Mi-am dat seama că ascunzi ceva de mine când Jordan a început să-mi sufle în ceafă, mărturisește spășită, intrând cu reținere în birou și cu mâinile strânse în față, peste rochie.

Oftând, le fac semn băieților să mă lase singur cu ea. Nu am idee ce urmează să se întâmple, mai ales acum.

— Ești supărată? o întreb, de îndată ce ușa se închide în spatele lor.

Ellie privește sceptică geanta cu bani de pe podea.

— Ți-a cerut bani? vrea să știe, iar eu încuviințez, cu toate că ochii ei devin mai triști. Unde l-au dus acum?

— Departe. Ellie, n-am vrut să vezi nimic din toate astea, îi mărturisesc ofticat. Îmi pare rău. Să nu te temi de mine.

Gura ei se arcuiește într-un zâmbet. Mai face câțiva pași spre mine, oprindu-se abia când ajunge la pieptul meu, cuprinsă în brațe.

— Crezi că nu știi cu cine m-am căsătorit? mă întrebă amuzată, lăsându-și capul pe spate ca să mă sfredelească cu ochii ei frumoși. Nu mă mai poți surprinde, Keith Levine. De fapt, nu cred că mai există ceva pe lumea asta pe care ai putea să-l faci și care ar putea să mă sperie. Știi ce faci cu băieții tăi, cu ce vă ocupați. Ce nu înțeleg e de ce le ascunzi de mine. Știi că nu ai face nimic din ce ar putea vreodată să mă rănească.

— Mai degrabă aș muri, decât să te rănesc.

— Da, murmură, privindu-mi lung buzele. Totuși, să nu uităm cum ne-am cunoscut.

Are dreptate. M-a cunoscut în cea mai urâtă formă a mea, una pe care nu mă așteptam s-o iubească. Mi-a văzut toate fețele și tot mi-a spus „da”. Aș minți dacă aș spune că încă nu sunt șocat de ea, de făptura asupra căreia mă aplec s-o sărut. E incredibilă!

Și oare cât o să mă mai mint? Din primul moment în care mi-a fost pusă în brațe, inconștientă și îmbrăcată în blugii ei uzați și ieftini, am știut că îmi strâng la piept sfârșitul. Atunci nu am vrut să accept gândul răzleț ce îmi străbătea mintea de fiecare dată când mă uitam la ea, dar acum nu mai am cum să evit ceea ce e prea evident.

La finalul zilei, eu am fost cel târât în infern de mai multe ori, înainte să-mi ofere o bucată din Paradisul ei.

~ Sfârșit ~

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Tipar: Artprint București

